ROBERTA MICHELS

Feriți-vă de necunoscuți

ALCRIS

Capitolul 1

Degetele Samanthei băteau neîntrerupt pe tastele mașinii de scris. O încreștitură concentrată a frunții îi îmbina sprâncenele negre, iar gura îi stătea strânsă într-o linie hotărâtă. Oricâte eforturi ar fi făcut, mașina de scris mecanică nu-i permitea să scrie cu viteză. Parcă ar fi bătut cu un singur deget. Apăsă prea slab, cu degetul mic, tasta literei „a", iar cuvântul „Yale" deveni „Yle".

Oftând nervoasă, Samantha luă radiera, roasă aproape până la cotor de atâta folosință. Prin minte îi trecu nostalgic imaginea elegantei sale mașini de scris electrice, de acasă. Numai de și-ar fi putut-o aduce la serviciu, își spuse, dar imediat alungă gândul. Un model atât de scump ar fi provocat prea multe bănuieli și semne de întrebare.

Radiera găuri hârtia, ștergând de-a binelea greșeala.

– Lua-te-ar dracu'! mormăi exasperată Samantha și smulse coala din car.

– Probleme?

Întrebarea era binevoitor-ironică.

Samantha îi aruncă fetei brunete o privire cu care s-o pună la punct.

– Nu spun că nu mi-ar strica puțină dexteritate manuală. De ce

nu-mi împrumuți puțină de la tine, Beth? Știu că-ți poți permite.

În răspunsul ei răstit de simțea o undă de invidie. În toată redacția, nu era nici o mașină pe care Beth să n-o poată acționa eficient și iute ca fulgerul. Nu conta dacă era o mașină de scris mecanică sau electrică, un copiator sau un telex din camera de telecomunicații alăturată.

– Biata Sammi, râse Beth. De ce nu încerci vechea metodă cu un singur deget, caut-și-bat? Domnul Lindsay a folosit-o ani de zile, adăugă ea, referindu-se la șeful amândurora, patronul și redactorul șef al ziarului.

– Ai în față o reporteră care va ajunge dactilografă de mare viteză – chiar dacă mai întâi am să fac o criză de nervi, se strâmbă Samantha, cu simțul umorului revenit, deși cam acru.

– La ce lucrezi? o întrebă Beth, ignorându-i comentariul, cu excepția unul zâmbet vag compătimitor care-i apăru pe buze. Nu sunt ocupată. Eventual, ți-aș putea scrie eu materialul.

– Nu, mulțumesc, clătină Samantha cu tărie din cap, făcând ca părul des și bogat, castaniu-închis, să i se unduiască în jurul umerilor. E petru rubrica „De la lume adunate". O plictiseală așa de cumplită, că ai adormi înainte de-a ajunge la jumătate. Ce-aș mai vrea ca Har... domnul Lindsay să-mi dea voie să-i mai adaug puțină sare și piper, adăugă ea, având grijă să se corecteze, când fusese cât pe ce să-l pomenească pe șeful lor cu numele de botez.

Beth își încreți nasul.

– Nici toată sarea și piperul din lume n-ar putea salva rubrica aia insipidă. „Fiica doamnei Carmichael, Susan, a venit în week-end acasă", „Domnul și doamna Donald Bradshaw au primit musafiri din afara statului", maimuțări ea sarcastică genul de subiecte care apăreau în rubrică.

– Ar fi ușor, afirmă Samantha, dacă mi s-ar permite să-mi bag puțin nasul pe ici, pe colo. Uite, de pildă, articolul ăsta despre Frank Howard, mult stimatul nostru avocat și absolvent la Yale, la care a venit în weekend un fost coleg de clasă. Întâmplător,

acest fost coleg a solicitat postul de adminisrator al școlii districtuale, iar Frank Howard, la fel de întâmplător, e președintele comisiei școlare. Ei, dacă nici asta nu pute a manevră politică și cârdășie, atunci nu știu ce să mai zic.

– Nu zău? șopti Beth, făcând ochii mari la auzul interesantei bârfe. Dar postul încă nu i s-a oferit nimănui?

– Încă nu, confirmă sec Samantha. Dar mă îndoiesc că îl va obține altcineva decât prietenul și colegul de studii al președintelui nostru.

– Șeful știe?

– Da.

Introduse o coală nouă în mașină, îndreptându-și expresia nemulțumită asupra însemnărilor.

– Și mi-a amintit că nu publică asemenea comentarii.

Harry Lindsay nu spusese numai atât. Samantha îi ascultase predica de douăzeci de minute cu privire la diplomația necesară pentru a edita un mic ziar de provincie. Îi atrăsese atenția că oricare dintre subiectele inocente ale rubricii putea fi transformat într-o bârfă savuroasă, fapt de care Samantha era pe deplin conștientă, folosind supoziții și informații de conjunctură.

De asemenea, subliniase insistent că aceleași persoane cărora le plăcea să-și vadă numele tipărite în nevinovata rubrică erau în general oamenii de afaceri ai comunității. Unii și aceiași oameni de afaceri pe care se baza redacția pentru a publica reclame în ziar, obținând fondurile pentru publicarea acestuia. Iar un bun redactor șef nu-și ofensa clienții numai pentru a-i crește tirajul, decât dacă avea justificări concludente. Sforăriile politice nu intrau în această categorie, decât dacă erau la mijloc fraude sau intenții infracționale.

Era o declarație pe care Samantha n-o putea ataca, de teamă să nu aibă un efect de bumerang. Tatăl ei trăgea destule sfori. Influența lui considerabilă era aceea care-i obținuse slujba la

Harry Lindsay, pe timpul verii. Dorise să învețe datele de bază ale muncii de reporter la ziar, și unde ar fi putut-o face mai bine decât în redacția unui mic periodic de provincie? Cu ajutorul acestei experiențe și al diplomei de ziaristă pe care urma s-o obțină la sfârșitul următorului an de colegiu, Samantha era convinsă că putea obține un post la o publicație importantă. Ambiția ei era aceea de a deveni una dintre cele mai bune reportere de investigații.

Dar, oftă ea, trebuia să recunoască, în modul cel mai realist, înțelepciunea atitudinii lui Harry. Pentru moment, nu avea altă soluție decât să-și stăpânească imboldul instinctiv de a scormoni sub suprafața oricărei situații apărute. Își putea da frâu liber curiozității sale înnăscute mai târziu, după ce își realiza ambiția.

Nu era un obiectiv despre care să vorbească prea mult. Puțini cunoscuți de-ai ei îi înțelegeau dorința. Majoritatea colegelor de clasă și chiar a celor de la ziar, ca Beth de exemplu, considerau că munca avea o importanță secundară. Principala lor ambiție era aceea de a-și găsi, cu puțin noroc, un bărbat cu care să se mărite. Mai existau una sau două la fel de devotate ca Samantha formării unei cariere, dar și ele plănuiau să și-o împartă cu un bărbat, în viitor.

La douăzeci și doi de ani, Samanthei îi mai rămăseseră puține iluzii în privința bărbaților, cel puțin în ceea ce privea viața ei personală. Nu-i ura, nici măcar nu-i antipatiza. Pur și simplu accepta ideea că în viața ei nu putea să existe niciodată „un“ bărbat.

Nu se putea spune că ar fi avut o înfățișare respingătoare – ba chiar dimpotrivă. Trăsăturile ei armonioase, mereu curate și bine întreținute, erau plăcute la vedere. Se observa chiar și o sugestie de senzualitate în arcuirea buzelor. Ochii căprui, de aceeași nuanță închisă și intensă ca a părului, scânteiau adesea cu animație și poftă de viață. În expresia lor se citea o franchețe neîndoielnic proaspătă și atrăgătoare. Acei ochi n-ar fi știut cum

să devină sfioși și să flirteze. Ocazional, în adâncurile lor cafenii și calde apărea un licăr de șiretenie, moștenire de la tatăl ei și calitate pe care Samantha intenționa să și-o folosească în cariera aleasă.

Adevărul era că reprezenta idealul de soră a oricărui bărbat. Primise de atâtea ori acest compliment umilitor, încât nici n-o mai ustura. Ar fi putut învinge obstacolul, dacă întâlnea bărbatul potrivit. Dar Samantha se îndoia că trăia pe lumea asta vreun bărbat care să-i poată birui cea mai mare împotrivire.

Întâmplările din timpul verii îi atrăseseră atenția asupra acestui lucru. Fiind o persoană de sex feminin nou apărută într-un oraș mic, Samantha atrăgea atenția multor bărbați. În cea mai mare parte, această atenție era dizolvată de atitudinea ei fraternă. La un dans, auzise cum partenerul ei era tachinat că, la despărțire, urma să aibă senzația că-și săruta propria soră. De-atunci, n-o mai invitase nici un bărbat.

Despre puținii, foarte puținii bărbați are continuau să-i dea atenție, Samantha știa că aveau s-o ia la sănătoasa în clipa când aflau că era fiica lui Reuben Gentry. Samantha descoperise încă de la o vârstă foarte fragedă că orgoliul masculin era mult prea fragil. Aproape nici un bărbat n-ar fi fost dispus să se însoare cu o femeie al cărei tată urma să-i țină în umbră toată viața. Decât dacă voia să aibă parte de avuția și puterea pe care le stăpânea acesta, iar Samantha nici n-ar fi vrut s-audă de un asemenea bărbat. Grație perspicacității acute pe care o moștenise de la tatăl ei, de obicei depista acest gen de cum îl întâlnea, și îl ocolea pe departe.

Un timp, Samantha crezuse că, dacă reușea să găsească un bărbat la fel de puternic și bogat ca tatăl ei, n-ar mai fi avut de ce să-și facă griji că era fiica lui Reuben Gentry. Fusese chiar și logodită cu un asemenea bărbat, la vârsta de optsprezece ani, dar logodna nu durase decât o lună. Descoperise două lucruri. Primul, că banii atrag întotdeauna alți bani, iar logodnicul ei

considera căsătoria mai degrabă o alianță de afaceri cu Reuben. Și al doilea, că nu-l iubea.

Desfacerea logodnei pusese de asemenea capăt oricăror planuri de a avea un bărbat în viața ei – cel puțin, unul constant. În timp, probabil că urma să aibă legături cu unii bărbați. Era o femeie cu sânge fierbine și necesități fizice. Era posibil chiar și să se îndrăgostească de cineva, dar nu pentru mult timp – de acest lucru, Samantha era sigură. Detesta termenii ca „fată mare" și „domnișoară bătrână". Prefera să se considere o celibatară convinsă. În aceste vremuri liberale, nu era nimic rușinos în a nu fi măritată.

Reuben Gentry înțelesese întotdeauna, în tăcere, povara pe care o purta pe umeri fiica lui. Nu comentase decât o singură dată, și anume, după desfacerea logodnei, când Samantha îi explicase de ce o făcuse. Reuben îi sugerase că ar fi fost mai bine, poate, să prefere anonimatul, făcând aluzie că nu s-ar fi supărat dacă își schimba numele.

Samantha refuzase categoric, declarând: „Nu mi-e rușine cu cea care sunt!"

În obraji îi apăru două gropițe vagi, când își ascunse un zâmbet. Nu-și ascunsese identitatea decât pe timpul acestei veri, dorind să lucreze la micul ziar fără obișnuita notorietate care o urmărea peste tot. Zâmbetul continuă să-i joace pe la colțurile gurii. Cu doar câteva minute în urmă, dorise să condimenteze articolul cu un pic de bârfă. Și când colo, ea reprezenta cel mai senzațional subiect din tot orașul. Cum s-ar mai fi pus cu toții să facă sluj, dacă descopereau că neînsemnata Samantha Jones era în realitate *însăși* Samantha Gentry!

– De ce zâmbești? vru să știe Beth.

Samantha își lăsă gura să se arcuiască într-un surâs vizibil.

– Îmi imaginam doar reacțiile cititorilor dacă aș publica efectiv adevărul, replică ea, fără să explice la ce anume de referea.

Beth ridică din umeri, fără a găsi ideea nici pe departe la fel de amuzantă cum i se părea Samanthei. Continuă să răsfoiască revista de pe birou, și se opri din întorsul paginilor când îi captă interesul un anumit articol.

– Uite horoscopul meu pe luna asta, spuse ea cu voce tare și începu să citească. „Luna iunie va fi calmă, cu multă căldură și voie bună. Weekendurile vor aduce excursii plăcute, dar nu foarte departe de casă. Prietenii cei mai apropiați vă vor face bucurii.“ Despre nunți nu scrie nimic, oftă ea, aruncând apoi o privire și peste restul paginii. Uite-l și pe-al tău, Sammi. Vrei să ți-l citesc?

– Nu mă interesează, ridică din umeri Samantha.

Nu avea nici o încredere în horoscoape. Întotdeauna le găsise învăluite în cuvinte pe care orice cititor le putea interpreta în modul dorit de el.

Lipsa ei de entuziasm n-o descurajă pe Beth.

– „Iunie va fi o lună nesigură. Feriți-vă de necunoscuții care intră în viața dumneavoastră. S-ar putea să nu fie ceea ce par a fi. Verificați faptele, înainte de a vă încrede în intuiție. Nu e recomandabil să călătoriți.“

– Așteaptă numai să i-o spun șefului, râse Samantha. În sfârșit l-am convins să-mi permită să scriu un articol de fond despre cucoana aia care-și sărbătorește împlinirea a o sută de ani, în orașul vecin, iar acum va trebui să-i spun că nu-l mai pot face, fiindcă în horoscopul meu zice că nu se recomandă să călătoresc.

– O să se-nfurie, îi dădu dreptate Beth, cu seriozitate.

– Hai, pe bune, doar nu crezi cu-adevărat toată apa asta de ploaie? declară Samantha, clătinând din cap neîncrezătoare. Glumise, dar Beth păruse s-o ia în serios.

Colega ei își ținea bărbia înclinată într-o atitudine defensivă.

– Prognozele astea sunt foarte exacte.

– Depinde cât de mult citești printre rânduri, murmură Samantha, destul de surprinsă că o femeie atât de practică și efi-

cientă ca Beth putea avea superstiția previziunilor astrologice. Majoritatea acestora se adevereau la fel de haotic ca răvașele din plăcinte.

Dar nu avea de gând să se lase atrasă în nici un fel de discuție despre realitățile sau fanteziile astrologiei. Expediind subiectul cu o clătinare din cap, Samantha reveni asupra colii din mașina de scris și începu din nou să lovească în taste. Beth nu mai spuse nimic, cam jignită de atitudinea vădit sceptică a Samanthei față de un lucru care pentru ea era cel puțin pe jumătate, dacă nu în întregime, literă de evanghelie.

Când termină de scris articolul, Samantha îl scoase din mașină și începu să compare cu însemnările ortografia numelor. Ușa dinspre stradă se deschise, făcând-o să ridice instinctiv privirea. Necunoscutul înalt și brunet care intră îi atrase atenția.

Deși locuia în orășel de mai puțin de-o lună, intuiția îi spuse cu certitudine Samanthei că omul nu era localnic. Purta haine lejere, un blezăr verde închis și pantaloni pensați, nimic bătător la ochi sau ostentativ de scump. Aerul său dezinvolt n-ar fi atras atenția nimănui, dar Samantha nu-și putu alunga totuși sentimentul că ar fi prins de veste dacă era vreun asemenea om prin preajmă. Nu era genul pe care să-l treacă nimeni cu vederea.

Se îndreptă direct spre biroul lui Beth, care pe lângă funcția de șef de secție a anunțurilor la mica publicitate o îndeplinea și pe aceea de recepționer. Dincolo de atitudinea lui relaxată, Samantha simțea o tensiune neobișnuită. Suplețea lină a mișcărilor sugera o condiție fizică desăvârșită. Pe sub sacou, se ghicea că lățimea umerilor, care se îngusta spre o talie zveltă, confirma acest lucru.

Necunoscutul se opri în fața biroului.

– O caut pe Samantha...

În mintea Samanthei sună un semnal de alarmă.

– Eu sunt Samantha Jones, îl întrerupse ea grăbită.

Auzindu-i vocea limpede, omul se întoarse spre ea. Instinctul insista s-o prevină că fusese conștient de privirea ei care-l

urmărea, încă de când intrase pe ușă. Se ridică de pe scaun, fără nici o ezitare în privirea ei deschisă, sub căutătura lui iscoditoare. Cu o încetineală la fel de înșelătoare, omul zâmbi și se apropie de biroul ei.

– Fotografia de pe biroul tatălui dumneavoastră nu vă face cinste, domnișoară Jones.

Îi pronunțase numele fals cu o inflexiune ușor ciudată. Vorbea încet dar ferm, ca și cum n-ar fi avut obiceiul de a ridica tonul. Firea autoritară se făcea simțită fără a fi nevoie să strige.

S-ar putea ca aceasta să fi fost prima indicație că venise s-o caute pe Samantha Gentry, nu pe Samantha Jones, reportera. Era o trăsătură pe care tatăl ei o căuta constant, la directorii și asociații săi de afaceri. Referirea la fotografia de pe biroul lui Reuben Gentry părea să confirme legătura străinului cu tatăl ei.

Samantha nu-l recunoștea, dar acest lucru nu era prea ciudat. Îi cunoștea pe foarte puțini dintre oamenii care lucrau cu și pentru Reuben Gentry. În majoritate, nu erau decât niște nume fără chip.

– Tatăl tău? răsună fără intonație vocea lui Beth, dinspre biroul ei. Parcă spuneai că tatăl tău a murit acum doi ani, Sammi?

O fracțiune de secundă, Samantha se simți prinsă în capcana propriei sale minciuni.

– Da, așa e, continuă ea cu minciuna, susținând cu calm privirea necunoscutului, care-și îngustase vag ochii. Dar se vede că acest domn l-a cunoscut.

– Într-adevăr.

Gura masculină armonios formată, cu linii de o duritate subtilă, se arcui ușor, când omul îi preluă din mers povestea.

Era clar că-i aducea un mesaj de la tatăl ei, unul imposibil de transmis în fața lui Beth, care credea că tatăl Samanthei era mort. Samantha întinse mâna spre poșeta pusă lângă scaun.

– Beth, noi mergem în spate la o cafea, declară ea, fără a satisface curiozitatea care lucea în ochii fetei.

În colțul unei camere din fund se aflau o masă și câteva scaune pliante. Într-un capăt al mesei stătea un filtru uriaș de cafea, înconjurat cu cești și linguriță de plastic, unele curate, altele folosite. Nu prea semăna cu saloanele elegante unde aveau loc întâlnirile lui Reuben Gentry, dar Samantha nici măcar nu încercă să-și prezinte scuzele pentru petele de cerneală și cafea de pe tăblia mesei. Merse spre cafetieră și începu să umple una dintre cestile de plastic curate.

– Îmi pare rău, dar nu vă cunosc.

Privirea îi săgetă scurt înapoi spre străin. Atenția voalată cu care o observa acesta era aproape tangibilă.

– Presupun că Reuben v-a trimis, continuă ea.

Trecuseră ani de zile de când vorbise despre tatăl ei altfel decât spunându-i pe nume.

– Owen Bradley, secretarul și...

Samantha se îndreptă de spate.

– Dumneata ești Owen Bradley!

Declarația răsună înăbușită de un râs neîncrezător. O sprânceană brunetă tresări în sus, întrebător. Samantha strânse imediat buzele, încercând să-și stăpânească zâmbetul.

– Îmi pare rău, n-am vrut să râd. Numai că... în fine, nu arăți deloc așa cum mi l-am imaginat pe Vineri al lui Reuben.

Ochii ei căprui și sinceri îl cutreierară din nou pe omul care se prezentase ca fiind Owen Bradley, secretarul și, în general, asistentul la toate al tatălui ei. Imaginația ei plăsmuise un Owen Bradley oarecum efeminat – un om scund și slab, poate, cu piele palidă și ochelari groși, eficient ca un computer ambulant.

Dar acest Owen Bradley, adevăratul Owen Bradley, părea să aparțină spațiilor libere. Trăsăturile lui erau dăltuite aspru, ca din lemn de tec. Nu avea nimic efeminat. Virilitatea îi era cizelată pornind din unghiul solid al bărbiei, peste arcul ușor frânt al nasului, până la panta netedă a frunții.

De aproape, Samantha își dădu seama că ochii nu-i erau căprui-închis, așa cum i se păruse la început. Aveau o culoare

cenușie închisă, ca fumul, cu aceeași capacitate obscură de a-și ascunde gândurile. Nu avea nimic chipeș, dar totuși Samantha simțea o anume forță invizibilă tăindu-i respirația.

Întorcându-se din nou spre filtrul de cafea, puse încă o ceașcă sub robinet.

– Vrei frișcă sau zahăr?

Răgușeala senzuală nelipsită din vocea ei era acum puțin mai pronunțată.

– Amară.

– Riști s-o găsești prea amară, îl preveni Samantha.

Îi dădu ceașca, observându-i mâinile mari și asprimea degetelor, care sugerau muncă fizică grea.

– Lui Harry așa îi place. Întrucât el ajunge aici primul dimineața, așa o prepară, fără să-i pese și de preferințele altora.

Adăugă două lingurițe de frișcă pudră în lichidul negru, aproape siropos, din propria ei ceașcă.

– Nu mă deranjează.

Și sorbi din cafeaua tare, fără nici cea mai mică strâmbătură.

Samantha își stăpâni un fior, cu gândul la tăria nediluată a cafelei pe care tocmai o înghițise. În mod normal, și ea prefera cafeaua amară, dar asta nici nu se mai putea numi cafea.

– Ia loc, îi indică ea un scaun pliant șubred.

Omul numit Owen Bradley alese un scaun instalat cu spătarul spre perete. Privirea lui scrută încăperea și culoarul, fără prea mult interes. Samantha se îndoia că acelei contemplări scurte îi scăpase vreun detaliu.

– Am fost informat că v-ați schimbat numele, domnișoară Jones, dar nu știam că v-ați omorât și tatăl, cu același prilej.

La prima vedere, părea o scuză pentru referirea neavenită la tatăl ei în fața lui Beth, dar Samantha bănuia că era altceva la mijloc.

– Numai pentru vara asta.

Așezându-se pe un scaun din fața lui, își netezi absentă pliurile fustei de doc.

– Mi s-a părut mai simplu așa, decât să prezint un trecut și niște activități fictive, atât pentru el cât și pentru mine.

Nu era tocmai sigură de ce îi dădea explicații, decât pentru ca secretarul lui Reuben să nu creadă că își eliminase complet tatăl, fie și doar în minte.

– De ce te-a trimis Reuben aici, în loc de a-mi transmite un mesaj prin Harry?

Harry Lindsay, redactorul șef, reprezentase până atunci veriga de legătură a Samanthei cu tatăl ei.

– A încercat, dar Harry a plecat ieri din oraș, așa că tatăl dumneavoastră m-a trimis pe mine, de la New York.

– A, uitasem.

Cu întârziere, Samantha își aminti de plecarea neașteptată din ajun a lui Harry de la birou, urmând să se întoarcă astăzi, dintr-un moment în altul. Își înclină capul într-o parte, cu ochii ei căprui și candizi lucind de curiozitate. Nu se mira că tatăl ei nu încercase să ia legătura cu ea direct, dar se întreba de ce găsise de cuviință să-l trimită la ea tocmai pe Owen Bradley.

– E ceva urgent?

– Tatăl dumneavoastră a aranjat să aibă două săptămâni libere. Dorește să le petreceți cu el, o informă Bradley, cu glasul scăzut, fără nici cea mai vagă expresie pe trăsăturile sale cu osatură aspră. După cum el însuși a spus, Reuben dorește să petreceți cu el o ultimă vacanță, înainte de a vă deschide aripile, pentru a vă lua definitiv zborul din cuib.

Suna tipic pentru Reuben, își spuse Samantha, cu un oftat. Își trecu degetele prin părul des de lângă urechi, ezitând înainte de a răspunde.

Probabil că Owen Bradley simțise motivul ezitării, căci spuse:

– Vi se poate aranja un concediu fără plată. Oricum, Harry nu avea nevoie de încă un reporter cu program permanent în colectivul redacțional.

O secundă, nervii îi vibrară de indignare. Inițial, Samantha crezuse că o acuza de a fi o fată de bani gata, răsfățată și

năzuroasă, căreia tăticul îi găsise o sinecură. Dar fumul închis din privirea lui nu admitea nici o replică. Samantha își stăpâni furia crescândă, acordându-i lui Owen Bradley beneficiul îndoielii. Era posibil să nu facă mai mult decât s-o asigure că n-avea să-l lase pe Harry în pană de oameni.

– Mi-aș putea sacrifica o săptămână, consimți ea, dorind să stea cu tatăl ei, dar în același timp fără să uite că vara era scurtă și dorea să câștige cât mai multă experiență posibil, lucrând la ziar. Unde va pleca? În Bermude? Pe St. Croix? În Hawaii? întrebă ea, înșirându-i locurile de vacanță favorite.

– În Thousand Islands, sosi, calm, răspunsul.

– În Thousand Islands? repetă Samantha.

– Da, lângă Clayton, în nordul statului New York, lanțul de insule din largul mării, în dreptul râului St. Lawrence. A închiriat o vilă de vară, pe una dintre insule, îi explică el cu răbdare.

– Am auzit de ea.

I-ar fi fost aproape imposibil să nu audă, din moment că își petrecuse aproape toți cei douăzeci și doi de ani în Statul New York.

Zona aceea fusese cunoscută cândva ca terenul de joacă al milionarilor. Samantha bănuia că tatăl ei o evitase tocmai din acest motiv. Reuben Gentry nu se înhăita decât rareori cu așa-zisa elită. Prefera să fie inclus în câte o întrunire datorită meritelor sale individuale, nu grație contului din bancă. Acum, când regiunea devenise o simplă stațiune de vacanță, bănuia că se hotărâse s-o investigheze.

– Vă deranjează ceva?

Owen Bradley o urmărise cum întorcea problema pe față și pe dos, în minte, iar acum se interesa care era rezultatul.

– La alegerea lui? replică Samantha și imediat făcu o mișcare negativă cu capul. Nu. Sunt doar surprinsă, dar ar fi trebuit să mă învăț, până acum, să aștept așa ceva din partea lui Reuben. Când trebuie să plec, pentru a mă întâlni cu el?

– Azi.

– Cum? rămase ea cu gura căscată.

– Știu că e cam pe nepusă-masă, îi dădu el dreptate, cu un ușor zâmbet. S-au amânat două întâlniri importante, iar Reuben a profitat de ocazie, pentru a obține puțin timp liber. Trebuie să vă duc cu mașina până acolo, cât mai curând.

Samantha oftă. O dată ce tatăl ei lua o hotărâre, nu pierdea niciodată timpul pentru a și-o pune în aplicare, iar această vacanță la libera inspirație nu făcea excepție. Se gândi la hainele pe care trebuia să și le împacheteze și la rufele al căror spălat îl amânase pentru weekend, precum și la toate echipamentele ei sportive, care stăteau agățate în debaraua dormitorului din apartamentul tatălui ei.

– Nu trebuie să vă faceți probleme cu împachetatul hainelor, spuse Owen Bradley, parcă citindu-i gândurile. Tatăl dumneavoastră se îndoia că aveți aici îmbrăcămintea de care va fi nevoie, așa că a trimis câte ceva azi-dimineață. Orice articole personale care au fost scăpate din vedere le veți putea cumpăra când ajungem acolo.

– S-a gândit la toate, medită Samantha, ridicând din umeri cu un gest de resemnare neputincioasă. Cred că mă așteaptă deja.

– Ne vom întâlni cu el acolo, poimâine. Sâmbătă.

Samantha tocmai ridicase ceașca de plastic cu cafea.

– „Vom"? întrebă ea, sorbind grăbită o înghițitură; frișca nu alungase complet gustul prea amar. Va fi o vacanță din acelea, jumătate afaceri, jumătate distracții?

– Cam așa ceva, confirmă Bradley, terminându-și cafeaua.

Samantha făcu același lucru, dar fără a-și putea ascunde o strâmbătură de dezgust. Ochii lui ca de cărbune se încrețiră la colțuri, într-un surâs înțelegător, dar nu comentă nimic. În timp ce se ridica de pe scaun, Samantha nu putu să nu observe că blezărul verde închis nu i se potrivea prea bine pe pieptul bombat. Părea să fie mare păcat că un om cu fizicul lui musculos nu-și putea permite să folosească serviciile croitorului care-l

servea pe tatăl ei, dar Samantha ar fi fost prima care să recunoască faptul că în viață existau și lucruri mult mai importante decât hainele.

– Avem de mers cam șase ore cu mașina până la Clayton. Dacă plecăm acum, putem ajunge înainte de a se întuneca, afirmă Owen Bradley.

– N-am putea aștepta până se întoarce Harry? se încruntă ea. Aș dori să-i explic...

– Am aici o scrisoare pentru el, scoase Bradley un plic alb simplu din buzunarul de la piept al sacoului. I-l voi lăsa în birou, în timp ce vă aranjați înainte de plecare.

Nu-i mai rămăsese de făcut nici o obiecție. Dând din cap a consimțire, Samantha se ridică. După ce intrară în coridorul care ducea la birourile din față, îi arătă cabinetul personal al lui Harry Lindsay și-și continuă drumul până la biroul ei, în vreme ce Owen Bradley se oprea să lase scrisoarea. Beth veni imediat spre ea.

– Cine e? întrebă, curioasă.

– Un prieten de familie, răspunse Samantha, în timp ce-și acoperea mașina de scris cu husa și începea să-și facă repede ordine pe birou.

– Nu-l cunoșteai dinainte?

– Nu tocmai. Auzisem despre el.

Îi dădu colegei sale articolul pe care tocmai îl terminase înainte de sosirea lui Owen Bradley. Dă-i-l pe-ăsta domnului Lindsay, când vine. A interveni o urgență de familie și trebuie să plec.

– Cu el? făcu Beth ochii mari. Ești sigură că nu e nici un pericol? Mie mi se pare cam periculos.

– Mie mi se pare cam Bărbat, zâmbi Samantha, atribuind o majusculă, în sinea ei, cuvântului „bărbat“.

– Ești convinsă că știi cine e? insistă Beth, în șoaptă. Nu i-ai cerut nici un act de identitate? Amintește-ți ce scria în horoscopul tău: feriți-vă de necunoscuți.

– Hai, fii serioasă! râse de-a binelea Samantha. Cum putea lua Beth în serios acele aiureli?

– Nu e decât o coincidență, cred, că horoscopul te prevenea de apariția unor străini luna asta, și chiar azi a intrat pe ușă un necunoscut despre care crezi că ai auzit, declară Beth, pe un ton jignit.

– Asta e și nimic mai mult.

Clătinând din cap la adresa expresiei neîncrezătoare de pe fața colegei sale, Samantha se întoarse, pentru a privi drept spre Owen Bradley, care stătea tăcut în ușa holului.

Când zâmbi, dinții îi străfulgerară albi, strălucitori.

– Gata?

– Da, dădu din cap Samantha, trăgând concluzia că singurul lucru periculos din partea lui era haosul pe care i-l putea provoca în simțuri. Zâmbetul acela îi accelerase bătăile inimii, iar farmecul lui nu-i fusese adresat decât vreo câteva secunde. Mare păcat, că lucra pentru tatăl ei. N-avea să se poată alege nimic din atracția crescândă pe care o simțea.

„Bucură-te cât durează“, își spuse Samantha. Probabil că n-avea să cunoască altă viață sentimentală decât o serie de interludii plăcute. N-avea nici un rost să se intimideze în fața primului bărbat cu posibilități de a fi interesant care-i ieșea în cale, numai fiindcă atracția dintre ei era condamnată la moarte.

De ce n-ar fi profitat de faptul că i-ar fi fost dificil s-o refuze pe fiica patronului? Mai ales când patronul era Reuben Gentry. Samantha, însă, zâmbi în sinea ei, știind că n-ar fi profitat niciodată de acest lucru, oricât de atrăgător găsea un bărbat.

Capitolul 2

Stâlpii de telegraf goneau pe-alături atât de repede, încât păreau apropiați ca șipcile unui gard. Mâna Samanthei se strânse instinctiv pe brațul portierei, în timp ce se apropiau de o curbă a șoselei. Forța centrifugă o împinse în ușă, dar mașina parcurse lin curba, înscriindu-se pe o nouă linie dreaptă.

– Ne urmărește cineva, sau întotdeauna conduci atât de repede? murmură ea, mai în glumă, mai în serios.

– Scuze.

Privirea lui Owen Bradley săgetă absentă în direcția ei, aproape ca și cum ar fi uitat că stătea în dreapta lui. În ultimele două ore, Samantha aproape se convinsese că așa era. Piciorul lui slăbi apăsarea pe pedala accelerației, iar puternica mașină încetini până la o viteză apropiată de limita legală.

– N-am vrut să te sperii, conducând atât de repede, se scuză Bradley.

– În mod normal, nu mă deranjează, când sunt pe o autostradă interstatală împărțită în benzi de circulație, dar pe șoselele astea secundare, cu toate curbele și intersecțiile lor...

Lăsă fraza neterminată.

Nu că i-ar fi pus la îndoială talentul de șofer. Era ireproșabil.

Nu se îndoia că stăpânea clipă de clipă mașina sport. Dar se temea să nu întâlnească cine știe ce idioți cu permis de conducere.

– Într-adevăr, dar pe șoselele secundare se pot admira peisaje mult mai pitorești, replică el.

Privind pe fereastră, spre colinele unduitoare presărate cu pâlcuri de copaci și ferme pastorale, Samantha îi dădu în sinea ei dreptate: priveliștile erau superbe, mai ales acum, când nu se mai vedeau ca prin ceață, din cauza vitezei. Se mută într-o poziție mai confortabilă, iar ochii cenușii ai lui Bradley o priviră din nou, scurt.

– Ai obosit? se interesă el.

– Am amorțit doar, recunoscu ea, cu un zâmbet care voia să spună că era de așteptat, după patru ore pe drum. Se opriseră o dată, pentru alimentare, prilej cu care își dezmorțise picioarele, dar de-atunci trecuseră două ore.

– În orașul următor e un restaurant bun, îi spuse el. Ne vom opri acolo, ca să mâncăm.

Se lăsă din nou tăcerea, dar Samantha recunoscu că nu era chiar atât de rău. Ba chiar, era destul de plăcut. Deși i-ar fi plăcut să afle ceva mai multe despre Owen Bradley, acum când îl cunoscuse. La începutul călătoriei răspunsese destul de binevoitor la întrebările ei pe teme generale, dar nu-i oferise din proprie inițiativă nici o informație pe care Samantha să n-o fi cunoscut deja de la tatăl ei.

Evita să vorbească despre sine însuși, iar conversația se abătuse spre generalități, pentru ca în cele din urmă să se lase tăcerea. Cu toate că Samantha știa multe lucruri despre Owen Bradley, omul rămânea, din multe puncte de vedere, o enigmă.

Grația lui felină sugera că îl preocupau nu numai activitățile intelectuale, ci și cele fizice. Samanthei îi era greu să și-l imagineze petrecând în birouri și săli de ședințe atâtea ore câte pre-

supunea funcția în subordinea tatălui ei. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și era necăsătorit – condiție obligatorie pentru tatăl ei, care dorea să aibă la dispoziție un om liber, fără obligații familiale.

Dar nu fusese oare căsătorit niciodată? Masculinitatea lui vădită atrăgea cu siguranță o mulțime de femei; Samantha îi simțea atracția. Era cumva divorțat, sau văduv? Sau un celibatar convins, la fel ca ea? Avea să afle răspunsurile, în cele din urmă. Nu degeaba încerca ea să devină reporteră. La o adică, putea afla toate detaliile de la tatăl ei, sâmbătă, când aveau să se întâlnească.

Peste trei sferturi de oră, stăteau la masă în restaurant, sătui, bându-și cafeaua. Owen îi pusese câteva întrebări despre munca ei la ziar, iar Samantha îi răspunsese.

– Cafeaua asta reprezintă un progres categoric față de cea a lui Harry, adăugă ea, după ce-i vorbise despre redacție.

Cu un zâmbet, ridică privirea dinspre ceașcă spre fața lui. Nu se uita la ea, ci urmărea diversele activități ale persoanelor din restaurant. De la masa lor din colț, avea vedere nelimitată și profitase de acest lucru de când se așezaseră, privind-o doar ocazional pe Samantha.

Lipsa lui de atenție o irita. Era fiica patronului și s-ar fi putut măcar preface că se ocupa de ea. Samantha înclină capul într-o parte, cu părul castaniu căzându-i în jurul umerilor.

– Te plictisesc? îl întrebă, cu o candoare sinceră.

Întoarse capul spre ea, cu fruntea lată deasupra căreia avea pieptănat pe spate părul des, de un șaten aproape negru, învrednicind-o cu paravanul de fum indescifrabil al ochilor. Gura bine conturată era arcuită ușor, ca o sugestie de duritate în linia altminteri senzuală a buzelor lui masculine.

– Câtuși de puțin, o asigură Owen Bradley, cu glasul acela scăzut al cărui volum nu părea să se schimbe niciodată.

Acum, când începuse, Samantha n-avea de gând să se mai întoarcă din drum.

– Nu eram sigură că ai fost atent la ce spuneam, comentă ea, sinceră.

– Nu-i adevărat. Îmi vorbeai despre un articol de fond pe care urma să-l scrii despre o doamnă bătrână numită Jane Bates, care își sărbătorește cea de-a o suta aniversare, și despre ideea ta unică de a-i cere să discute cum s-au schimbat atitudinile femeilor de-a lungul anilor și în ce mod a afectat-o acest lucru, dacă a fost cazul, rezumă Owen Bradley, foarte concis, tot ceea ce-i spusese.

– Îmi însușesc critica, se scuză ironică Samantha. Aveam impresia că te gândeai la altceva.

– N-am uitat nici un moment că stăteai lângă mine, o privi el fix, tulburător, câteva secunde.

Samantha nu era sigură cum să ia aceste cuvinte – dacă însemnau că ar fi preferat să uite de ea, sau dacă îi făcuse o impresie prea puternică pentru a fi în stare de așa ceva. Avea sentimentul neplăcut că o privea cu condescendență.

– Ai cumva o soră? îl întrebă în cele din urmă, pregătindu-se pentru cunoscutele cuvinte usturătoare. Își pierduse imunitatea față de el.

Ochii lui licăriră un moment, amuzați.

– Nu. Dar, dacă aș avea, probabil că ar semăna cu mine, nu cu tine.

Samantha clipi din ochi. Owen își împinse scaunul de la masă și se ridică.

– Apune soarele. E timpul să pornim mai departe.

Din nou în mașină, Samantha nu mai făcu nici o încercare de a-și ține în frâu curiozitatea. Întorcându-se pe jumătate în scaun, îi studie o secundă, îngândurată, profilul aspru.

– De ce-ai spus asta? îl întrebă.

– Ce anume?

Lumina farurilor străpungea penumbra asfințitului. Privirea lui nu se abătea nici un moment dinspre drum.

– Că n-aș arăta ca sora ta, dacă ai avea una, răspunse simplu Samantha.

– Pentru că e adevărat. Dar de fapt nu asta voiai să știi, așa e?

Privi în oglinda retrovizoare, înainte de a trece pe banda alăturată pentru a depăși mașina din fața lor.

– Nimănui dintre cei care au colaborat îndeaproape cu Reuben n-au putut să le scape comentariile despre el și fiica lui.

– Deci, ai auzit că sunt descrisă ca fiind atrăgătoare în stilul unei surori, conchise ea.

– Am cunoscut mulți bărbați, și nici unul dintre ei nu avea o soră care să semene cu tine.

Licărul batjocoritor din ochii lui îi susținu o clipă privirea.

Glasul lui calm o tachina, iar Samantha râse ușor. O clădură plăcută îi pătrunsese membrele. Mulțumirea pe care o simțea nu avea nimic de-a face cu potolirea foamei, nici cu curentul răcoritor al aerului de-afară care intra pe fereastră. Se relaxă și privi spre prima stea a serii care licărea pe cerul tot mai vinețiu.

Stelele spuzeau întreaga boltă, când ajunseră în sfârșit să străbată străzile liniștite ale orașului Clayton, New York. Fără ezitare, Owen Bradley traversă localitatea, oprindu-se numai când ajunse la un debarcader de pe malul râului.

Acolo nu era amarată nici o ambarcațiune, ceea ce o făcu pe Samantha să presupună că era un ponton pentru îmbarcarea sau debarcarea din navele de pasageri. Când Owen își luă servieta de pe canapeaua din spate și coborî din mașină, îi urmă exemplul.

Întunericul nopții înnegrise râul, valurile unduitoare reflectând razele argintii ale unei semilune, cu un efect de dantelă pe satin negru. Orizontul se distingea vag, deluros și plin de culmi blânde.

Un glas străin risipi tăcerea plăcută, făcând-o pe Samantha să tresară, aproape speriată:

– Vasul va fi aici curând.

Răsucindu-se într-acolo, văzu lângă Owen un bărbat aproape la fel de înalt ca el. Umbra unei clădiri îi ascundea chipul.

– Mulțumesc, Bert, răspunse Owen Bradley și îi înmână ceva.

Nu puteau fi decât cheile mașinii, din moment ce omul deschise portiera de lângă volan și se așeză. În marșarier, scoase mașina din port, apoi porni în direcția de unde veniseră. Aproape imediat, sunetului mașinii i se alătură cel al unei ambarcațiuni, ale cărei lumini de navigație se apropiau de chei.

Owen o luă pe Samantha de cot și o conduse spre marginea străzii, la umbra unei clădiri.

– Așteaptă aici, îi ordonă el ferm, după care porni cu pași întinși și ușori spre marginea cheiului.

Apăru un iaht cu pânzele strânse și catargul gol înălțându-se în întuneric. Aproape în clipa când motorul se opri pentru acostare, Samantha azi mașina frânând la colț. Privi într-acolo și văzu o femeie care coborî de pe trotuar, așezându-se pe locul din dreapta, înainte ca mașina să pornească din nou. Acel Bert, cine-o fi fost și el, avea în mod clar o prietenă, își spuse ea zâmbind, în timp ce se întorcea din nou spre chei.

Lui Owen îi fu aruncat un odgon de la bordul navei. Cu mișcări repezi și pricepute, îl încolăci pe o bintă și-i făcu semn Samanthei să se apropie. Pe punte, un bărbat mai în vârstă, cu aspect mătăhălos, îi întinse mâna, ajutând-o să urce la bord. Avea o constituție de fotbalist, cu gâtul musculos și pieptul cât un butoi.

– Mulțumesc, murmură ea, dar omul dispărea deja în altă parte a vasului.

Odgonul fu retras la bord, iar Owen păși pe punte.

– Mai bine coboară în cabină, până pornim.

Pe apă, noaptea era mai răcoroasă. Dacă ar fi avut un pulovăr, ca să-și acopere brațele pe care bluza cu mâneci scurte i le lăsa goale, ar fi putut declara că prefera să rămână pe punte. Așa, însă, coborî fără să protesteze.

Motoarele navei duduiau puternic, îndepărtându-se de chei. Luminile orașului rămâneau în urmă. Samantha se îndoia că trecuseră două minute între sosirea mașinii în port și plecarea iahtului.

Clătină scurt din cap, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet amuzat. Numai Reuben Gentry ar fi putut organiza o operațiune atât de eficientă, punând pe cineva să aștepte mașina pentru a o lua în primire, pe când iahtul aștepta, probabil, în imediata apropiere a portului.

Așezându-se pe o banchetă tapițată din cabină, Samantha își frecă brațele înfrigurată, pentru a scăpa de pielea-de-găină. Pe punte, pașii cuiva se apropiară de scara cabinei. Peste câteva secunde, apăru silueta înaltă a lui Bradley.

– Stai bine? se interesă el, cu acea mișcare leneșă a gurii care schița un zâmbet.

– Perfect, dădu din cap Samantha, deși aș fi preferat să-mi aduc un pulovăr.

Owen îi privi scurt brațele încrucișate pe piept, care o făceau să stea cam cocoșată.

– Cred că e vreun hanorac în plus pe-aici, pe care să-l poți purta.

Trecu prin dreptul cambuzei, făcându-se nevăzut. Samantha îl auzi deschizând și închizând uși, în cabinele care probabil erau destinate pentru dormit. O clipă, crezuse că avea să-i ofere vestonul lui. Zâmbi cu amărăciune. De obicei, asemenea gesturi cavalerești erau rezervate filmelor. Totuși, nu încăpea nici o îndoială că era familiarizat cu iahtul și conținutul acestuia.

– Poftim, reapăru el, oferindu-i un hanorac subțire, albastru.

Samantha îl îmbrăcă repede, cu mâinile pierzându-i-se în mânecile lungi. Era cu câteva numere mai mare, dar o apăra de frig și numai asta conta.

– Îmi pare rău, dar nu am nimic mai mic.

– E-n regulă.

Își suflecă mânecile până la încheieturile mâinilor, aruncând o privire prin hublourile mici. În geamuri, însă, nu se reflecta decât imaginea cabinei.

– Cât avem până vom ajunge pe insulă?

Owen ridică din umeri, pornind spre treptele care urcau pe punte.

– Cam o oră.

Se opri un moment.

– E puțină cafea, în termos. Servește-te, gesticulă el spre cambuză, indicându-i locul; în ochii fumurii i se zări un moment o undă de căldură. Nu garantez că e mai bună decât cafeaua lui Harry, dar e fierbinte.

– Mulțumesc, zâmbi Samantha, iar Owen dispăru pe scară.

Cafeaua era delicioasă. Samantha strânse ceașca în ambele mâini, pentru ca degetele ei înghețate să-i absoarbă căldura. Relaxându-se pe canapea, își lăsă capul pe spate și ascultă vuietul ritmic al motorului. Părea să fie singurul zgomot din întreaga lume, cu excepția murmurelor ocazionale de deasupra, a schimburilor de replici între Owen și pilotul cel musculos.

Aproape inevitabil, după câte se părea, gândurile i se concentrară asupra lui Owen Bradley. Era un om contradictoriu, din atâtea puncte de vedere – de exemplu, prin contrastul dintre fizicul său robust și inteligența ascuțită. N-ar fi putut spune că erau incompatibile, dar Samanthei îi era greu să și-l imagineze ca secretar al tatălui ei.

Postul acela implica o activitate fizică limitată, aproape inexistentă. Și mai era și acea aparentă indolență pe care o adopta

ca să-și disimuleze starea de alertă permanentă. Aerul lui distrat și nepăsător friza o trufie absentă, și totuși era conștient în fiecare secundă de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Glasul calm și scăzut era întoteauna ferm, plin de autoritate și hotărâre. Ceva din tonul lui sugera că oricine i-ar fi stat în cale trebuia să se păzească de consecințe. Dincolo de expresia impenetrabilă și zâmbetele vagi se ascundea o duritate neîndu-plecată, o undă de ferocitate întipărită în trăsăturile lui aspre.

Ar fi fost o provocare interesantă să descopere ce anume îl anima, conchise Samantha. Înghițind ultimele picături de cafea, se rezemă din nou și închise ochii. Îi reveni în minte compli-mentul lui subtil, prin care spusese că Samantha nu semăna cu sora nici unui om pe care să-l fi cunoscut vreodată. Își dădea seama că Owen Bradley era foarte priceput și la manevrarea femeilor.

La un moment dat, se enervase fiindcă părea să nu-i dea atenție, iar după aceea, cu numai câteva cuvinte, o făcuse să se simtă importantă și frumoasă, fără a rosti nici un compliment extravagant pe care ea l-ar fi putut pune la îndoială. Nu se putea să nu fie conștient de impactul virilității sale asupra sexului opus.

Și totuși, efectul acesteia nu avea agresivitatea directă pro-prie oricărui bărbat frapant de chipeș. Consta mai degrabă într-o subminare lentă care trăgea pământul de sub picioarele femeilor și le făcea să cadă pe spate înainte de a-și da seama. Acesta era pericolul pe care îl simțise instinctiv Beth, conchise Samantha. Recunoștea că era o combinație de o forță distrugătoare.

Lungul drum cu mașina o obosise mai mult decât își dăduse seama. Ațipi pe jumătate, cu ajutorul murmurului monoton al motoarelor. La un moment dat, capul îi căzu într-o parte, făcând-o să se trezească. Se îndreptă de spate, masându-și gâtul și dojenindu-se că adormise ca o babă.

Turația constantă a motoarelor își schimbă ritmul. Înăbușindu-și un căscat, Samantha se uită la ceas, dar nu mai ținea minte la ce oră ajunseseră în port. Avea sentimentul că picotise mult mai mult timp decât i se păruse. Când dădu să privească afară prin hublou, pașii lui Owen se apropiară din nou de scara cabinei.

– Ajungem la insulă, anunță el, coborând până la jumătatea treptelor.

– Vin imediat, răspunse Samantha.

Luându-și ceașca, o duse la chiuveta din cambuză și o clăti. În timp ce pornea spre scară, observă servieta de pe banchetă și o ridică, aruncând o privire inițialelor. Apoi urcă pe punte, tocmai la timp pentru a zări prin întuneric niște stânci, copaci și tufișuri, înainte ca insula să fie ascunsă de un zid compact de beznă care înconjură brusc iahtul din părți și din față, acoperind și cerul. Abia peste câteva secunde își dădu seama că intraseră într-un debarcader acoperit.

Motoarele se opriră. În penumbră, Samantha abia putea desluși siluetele celor doi oameni care amarau nava, în timp ce aceasta se freca de marginea pontonului interior. După ce închiseră ușile dinspre râu, se aprinse un bec. Răspândea mai mult umbră decât lumină.

După zgomotul necontenit al motoarelor, tăcerea părea ireală. Apa clipocea lângă bordaj, iar pașii bărbaților răsunau cu ecouri pe scândurile debarcaderului. Construcția acestuia părea o cavernă enormă, cu tavan și pereți înalți, pentru a putea să încapă înăuntru iahtul cu catarg.

– Ești gata? o întrebă glasul lui Owen Bradley, de pe chei.

Samantha porni spre el, lăsându-l s-o sprijine luând-o de braț, în timp ce cobora de pe punte pe ponton. Ambarcațiunea se legănă ușor, făcând-o să cadă peste el, cu atât mai mult cu cât

servieta o dezechilibra. Mâinile lui mari îi cuprinseră imediat talia, pentru a o sprijini. Cât era de lung, trupul lui dur i se lipi de șolduri și coapse.

Lăsând capul pe spate, Samantha vru să facă un comentariu ironic pe seama propriei sale stângăcii, dar cuvintele nu i se mai desprinseră de pe buzele întredeschise. Calitatea electrizantă a privirii lui îi tăia graiul și respirația. Bătăile inimii i se accelerară, împiedicându-se în succesiune rapidă. Când atenția lui Owen coborî spre gura ei, fu sigură că avea s-o sărute și își ținu respirația, în așteptare.

Mâinile care o strângeau de talie mai întârziară câteva secunde, după care Owen făcu un pas înapoi, continuând s-o țină pe loc. Samantha se simți cuprinsă de dezamăgire. Încercă să și-o ascundă, cu un râs tremurat, schimbând subiectul.

– Ar trebui să-i ceri lui Reuben o mărire de salariu, sâmbătă când va ajunge aici, glumi ea, ca și cum acel moment de intimitate nici n-ar fi existat.

Expresia lui se șterse imediat de pe față, deși dincolo de acel zâmbet leneș se simțea o stare de alertă.

– De ce spui asta?

– Fiindcă nu se potrivește cu imaginea lui ca secretarul lui să umble cu o servietă pe care sunt fixate inițialele altcuiva, răspunse ea, în timp ce-i întindea servieta.

Costisitorul obiect purta urmele unei folosințe îndelungate. Lângă mâner erau prinse două litere aurii, C.S. Samantha le observase fugar, când luase servieta de pe canapeaua din cabină.

– Cred că Reuben își poate permite să-ți cumpere o servietă cu propriile tale inițiale, Owen, declară ea.

Nu dăduse nici o atenție inițialelor incorecte. Aproape că nici nu se gândise la ele, presupunând numai, într-o doară, că Owen cumpărase o servietă la mâna a doua, numai fiindcă era solidă și durabilă, putând suporta vicisitudinile uzurii îndelungate și ale călătoriilor pe care le presupunea funcția lui.

Owen luă servieta, aruncând o privire îngândurată spre inițiale, înainte de a se întoarce spre Samantha, care-i zâmbea fără nici o bănuială.

– Uitasem că, reporteră fiind, ai spirit de observație, medită el cu voce tare; paravanul fumuriu al privirii îi făcea gândurile indescifrabile, când tăcu un moment. Nu sunt Owen Bradley.

Ochii căprui ai Samanthei se dilatară.

– Dar ai spus...

– Nu, tu ai spus că sunt Owen Bradley, o corectă el, alene. Pur și simplu nu m-am ostenit să te contrazic. De fapt, mă pregăteam să-ți spun că Owen Bradley m-a informat unde te puteam găsi.

– Atunci, cine ești? îl întrebă ea, încruntându-se acuzator.

– Chris Andrews. „S"-ul vine de la Steven, al doilea prenume al meu, bătu el cu degetul în inițialele de pe servietă. Iar „A"-ul s-a desprins, nici eu nu mai știu când.

– Chris Andrews? repetă Samantha, neîncrezătoare. *Acel* Chris Andrews?

– Nu știu câți Chris Andrews cunoști, apăru un zâmbet ironic în colțurile gurii sale ferme și armonios formate.

În ceea ce-o privea pe Samantha, nu exista decât un singur Chris Andrews. Nu era tocmai un rival al tatălui ei, dar aveau interese concurențiale care se ciocneau adesea. Dar Reuben Gentry îi admira aptitudinile financiare și de afaceri, chiar și când îl înjura. Și, la fel ca tatăl ei, se ferea de publicitate. Samantha nu-și amintea să-i fi văzut niciodată o fotografie măcar.

– Reuben știe că m-ai adus aici? întrebă ea, încă încercând să se adapteze la uluitoarea dezvăluire și să-i afle adevăratul scop.

– Sigur că da, dădu din cap fără ezitare Owen Bradley care era de fapt Chris Andrews. Ți-am spus, va veni și el, sâmbătă.

– De ce? înclină Samantha capul într-o parte, cu o atitudine de îndoială provocatoare.

– Fiindcă l-am invitat eu, răspunse el sec.

– Aici locuiești? se miră Samantha. Iahtul e al tău?

– Da.

– Și eu ce caut aici? Iar Reuben de ce vine?

Toate instinctele de reporteră i se repezeau înainte, chestionându-l iscoditor despre motivațiile lui, în timp ce se îndrepta cât era de înaltă, fără a reuși, chiar având un metru și șaizeci și cinci, să-i privească altfel decât de jos în sus chipul colțuros și de nepătruns.

– Reuben deține acțiuni în niște companii pe care încerc să le cumpăr, iar el nu vrea să le vândă. E un dezacord negociabil. L-am invitat aici pentru două săptămâni, cu speranța că vom negocia un compromis. A acceptat, dar n-aș încerca să-i ghicesc motivele, replică omul care se prezentase ca fiind Chris Andrews.

– Asta tot nu-mi explică de ce mă aflu și eu aici, îi aminti netulburată Samantha.

– Te afli aici din motivul pe care ți l-am spus la redacție. Reuben vrea să petreacă un timp cu tine, înainte de a-ți lua zborul în lume. A întrebat dacă ai putea veni și tu, iar eu am fost de acord.

– De ce ai fost de acord? N-am să se abat de la scopul tău și nu-i voi distrage tatălui meu atenția? întrebă ea, pe un ton acuzator.

– Posibil, dar sunt dispus să-mi asum riscul, ridică el din umeri, modest. În plus, dacă prezența ta acolo îl va bine-dispune pe tatăl tău, s-ar putea ca negocierile să meargă mai ușor.

– Vrei să spui că prezența mea l-ar putea face să reziste mai greu în fața mijloacelor tale de convingere. Mă aflu aici ca să-i subminez poziția, așa e?

– Și, cu puțin noroc, ca să petreci o săptămână liniștită și relaxantă în compania tatălui tău, adăugă Chris Andrews.

Logica lui o convingea de adevărul răspunsurilor, oricât de egoiste i-ar fi fost motivațiile. Dar exista un punct pe care Samantha dorea totuși să-l clarifice.

– De ce am venit încă de pe-acum? Înainte de a veni și Reuben, sâmbătă? vru ea să știe, înfruntându-i cu îndrăzneală privirea voalată.

– Evident, nu ne-am mai întâlnit până acum, declară Chris Andrews lucrul pe care-l știa și ea. M-am gândit că ar fi mai prudent să am ocazia de a te cunoaște puțin dinainte, ca să văd dincotro bate vântul.

– Pentru eventualitatea că aș fi reprezentat un obstacol, completă ea, cu ideea care rămăsese nerostită. Vei afla, domnule Andrews, că nici măcar nu încerc să-l influențez pe tatăl meu într-un sens sau altul, în probleme de afaceri.

– Atunci, ar fi de așteptat să avem cu toții o vacanță foarte plăcută. Mai ales dacă ai începe să mă numești Chris, i se încreți într-un zâmbet pielea bronzată de la colțurile ochilor. Mergem în casă?

Își ridicase mâna, într-un gest care îi indica să i-o ia înainte spre ieșirea din debarcader. Samantha acceptă, făcând un pas, apoi se opri, când pe neașteptate îi veni în minte o întrebare.

– De ce nu mi-ai spus de la început cine ești? De ce ai păstrat totul secret până acum? se interesă ea, înclinându-și din nou capul, în acea atitudine ușor sfidătoare.

– Dacă ți-aș fi spus la redacție, nu sunt sigur că ai fi primit să mă însoțești. S-ar fi putut chiar să nu accepți deloc ideea vacanței. Când m-ai confundat cu secretarul lui Reuben, am profitat de ocazie ca să te aduc aici. O dată ajunși, mă gândeam că aveam să te pot convinge să rămâi. Ei, cum e? Am reușit?

Își aplecase într-o parte capul brunet, luminița ce licărea în ochii lui cerându-i cu ironie iertare pentru minciuna nevinovată.

– Dacă aș spune nu, m-ai duce înapoi?

Ochii Samanthei străluceau. Întunecimea acuzatoare se risipise, explicațiile lui satisfăcând-o, fără a elimina urma de iritare pe care i-o provoca faptul de a fi fost amăgită.

– La ora asta? Mă tem că nu, ridică el din sprâncene. Chris Andrews știa că Samantha nu se aștepta efectiv să accepte, iar răspunsul lui era la fel de glumeț ca întrebarea ei.

– În acest caz, din moment ce ai reușit să mă tragi pe sfoară până aici, ai putea să-mi arăți unde voi dormi la noapte, declară Samantha cu un oftat de încuviințare, doar parțial fără tragere de inimă.

– Pe-aici, îi arătă din nou Chris ușa, pășind într-o parte pentru ca Samantha să treacă prima.

Când o deschise și ieși în noapte, lumina din interiorul debarcaderului îi dezvălui o cărare de pământ și piatră, bătătorită de atâta folosință. Chris ieși în urma ei, stingând lumina.

Samantha se opri.

– Omul care era la bord mai e acolo, îi aminti ea, știind că, fără lumina singurul bec din tavan, în clădirea debarcaderului era întuneric beznă.

– Tom? Nu, a plecat la câteva minute după acostare. De-acum, e în casă și bea cafea, o asigură el, luând-o cu o mână de cot pentru a o conduce pe cărarea nefamiliară.

În depărtare licărea o lumină, prin șirul des de brazi ce mărgineau poteca. Părea să fie destinația spre care se îndreptau, pe cărarea ce șerpuia printre copaci. Samantha nu putu să nu reflecteze la evenimentele din timpul zilei și la bărbatul a cărui mână o călăuzea atât de ferm. Nu-și dădu seama de râsul ce-i scăpă de pe buzele arcuite, până când Chris Andrews o întrebă, pe un ton curios și amuzat:

– Ce ți se pare așa de distractiv?

Samantha îi aruncă o privire piezișă, dar prin coroanele dense de deasupra ale copacilor nu răzbătea decât prea puțin

din lumina stelelor și a cornului de lună. Trăsăturile lui colțuroase erau cufundate în întuneric.

– Beth, fata de la redacție, mi-a citit azi horoscopul pe luna iunie.

Zâmbetul îi deveni și mai amuzat, când se opri cu gândul la reacția ei sceptică față de previziuni. Își manifestase pe față neîncrederea.

– Ești o discipolă a astrologiei?

Tonul lui exprima aceeași opinie pe care și-o afirmase și ea, că nu erau decât niște aiureli.

– Nu eram, dar după ziua de azi, s-ar putea să mă mai gândesc, recunoscu Samantha, rămânând cu surâsul pe buze.

– De ce după ziua de azi?

– Fiindcă în horoscopul meu scria să mă feresc de străini, pentru că nu sunt ceea ce par a fi, explică ea, cu un scurt hohot de râs. Fără îndoială, în cazul de față prognoza s-a dovedit a fi profetică. Tocmai mă obișnuiam cu faptul că erai Owen Bradley, un om pe care mi-l imaginasem de mult ca fiind palid, scund și slab, și cu ochelari. Iar acum, aflu că de fapt nici vorbă să fii Owen Bradley, ci ești Chris Andrews.

– Înțeleg ce vrei să spui.

Dar din intonația lui reieșea că nu-i găsea afirmațiile la fel de amuzante pe cât i se părea ei, așa că Samantha abandonă subiectul.

Casa din piatră și lemn era o construcție fără etaj, întinsă printre copaci. Interiorul spațios era conceput cu o simplitate tradițională. Deși toată mobila era lucrată fin, atmosfera lejeră dădea impresia că-ți puteai rezema picioarele oriunde.

În living, lângă canapeaua din fața șemineului masiv de piatră, fusese pusă o tavă cu cafele și diverse fursecuri. Din gâtlejul Samanthei se înălță un căscat, în timp ce încerca să mai bea o gură de cafea. Își ascunse grăbită gura cu dosul mâinii, dar nu înainte de a fi observată de Chris Andrews, care-i sugeră că

în locul suplimentului de cafea ar fi fost preferabil, poate, patul.

– Maggie! strigă el, iar în arcada ușii spre living apăru o femeie înaltă, cu părul blond-închis. Vrei s-o conduci pe domnișoara Gentry în camera ei? o rugă el, înainte de a i-o prezenta Samanthei pe Maggie Carlton, cu precizarea că era sora lui Tom.

Femeia, având în jur de treizeci și cinci de ani, semăna întrucâtva cu fratele ei. Era simpatică și atrăgătoare, deși avea unele trăsături destul de pronunțate, aproape impresionante. În ochii albaștri, care întâmpinară zâmbetul Samanthei cu un surâs prietenos dar rezervat, i se citea inteligența.

Și totuși, ceva nu părea în perfectă regulă, iar Samantha nu se putea decide despre ce anume era vorba. Poate privirea pe care i-o aruncase Maggie Carlton lui Chris Andrews înainte de a o conduce pe Samantha până la dormitor. Nu era tocmai genul de expresie proprie relațiilor dintre o subalternă și un șef. Se simțea în ochii ei ceva mai familiar, indicând o legătură mai asemănătoare aceleia a Samanthei cu Harry Lindsay, un prieten al tatălui ei pe care-l cunoscuse cu mult timp înainte de a se angaja la el, în vara aceea.

Nu era nimic anormal în sugestia de prietenie dintre cei doi, cu excepția faptului că diferența de vârstă dintre Chris Andrews și Maggie Carlton nu era la fel de mare ca aceea dintre Samantha și Harry. Samantha nu avea chef să stăruie asupra motivului pentru care acest gând nu-i dădea pace.

Capitolul 3

Când Samantha se trezi din somn, era aproape ora amiezii, descoperire care o făcu să se îmbrace în mare grabă. Debaraua din dormitor era plină cu haine sport de tot felul, deși majoritatea erau vizibil lejere și destinate să reziste oricăror solicitări.

Luând pe ea o pereche de pantaloni marinărești din doc, de culoarea grâului, și o bluză asortată, în carouri maro și bej, Samantha ieși grăbită în hol. Găsise într-un sertar al scrinului o eșarfă aurie care-i completa bine ținuta. Împăturind-o, își legase părul cu ea, cozile lucitoare ale baticului pierzându-se parțial în pletele ei castanii bogate.

Bazându-se pe amintirile din seara trecută despre topografia casei, găsi drumul până în living, după care se lăsă călăuzită de instinct spre locul unde ar fi trebuit să se afle sufrageria. Din camera unde își stabilise destinația se auzeau voci. Samantha se opri în ușă, pentru a asculta, fără a-și da seama că, practic, trăgea cu urechea.

Chris Andrews, cum se obișnuise să-l numească, pe adevăratul său nume, stătea în fața unei ferestre mari cât peretele. Pantalonii crem, dintr-un material reiat aspru, i se

mulau pe mușchii prelungi ai picioarelor. Un hanorac bleumarin îi acoperea aproape complet bluza tricotată, de un albastru mai deschis.

Dar ceea ce atrase atenția Samanthei fu expresia de pe chipul lui cu trăsături dăltuite aspru. Era dură și neînduplecată, cu ochii îngustați spre femeia blondă din fața lui.

– Nici nu încape discuție.

Tonul glasului său amenințător de scăzut era răspicat, autoritar.

– Nici mie nu-mi convine mai mult decât ție, dar așa rămâne.

Probabil că Samantha făcuse involuntar o mișcare la auzul glasului înghețat, căci privirea lui tăioasă se întoarse spre intrarea sufrageriei, unde se oprise ea, tocmai când Maggie Carlton dădu să protesteze, cu voce înverșunată:

– Dar...

Chipul bronzat al lui Chris Andrews fu acoperit imediat de o mască inexpresivă.

– Bună dimineața. Deci, te-ai hotărât în sfârșit să te întorci printre cei vii.

Unda fină de ironie din salutul lui exprima amuzament. Dacă Samantha n-ar fi asistat la incidentul din urmă cu o secundă, nici n-ar fi ghicit furia stăpânită care mocnea sub aparenta nepăsare pe care o afișa acum Chris Andrews.

Se gândi să se scuze, dar asta ar fi însemnat să recunoască faptul că auzise un schimb de replici privat și personal. Se hotărî să se comporte ca și cum, în ceea ce-o privea pe ea, n-ar fi fost nimic în neregulă.

– Bună dimineața, răspunse ea veselă, intrând în cameră. Nu mai țin minte când am dormit atât de mult. Probabil, datorită aerului curat.

– Fără îndoială, îi dădu dreptate Chris Andrews, aruncând o privire plină de subînțeles spre așa-numita menajeră a casei.

Maggie Carlton se întoarse spre Samantha, zâmbitoare. În mișcările ei se simțea o încordare care sugera că femeia nu se pricepea la fel de bine ca Andrews să-și ascundă emoțiile.

– Vă aduc o cafea, domnișoară Gentry. Aveți vreo preferință pentru micul dejun?

– Nu-mi pregătiți nimic la micul dejun, refuză Samantha. O cafea mi-e de ajuns, pentru moment, de vreme ce până la prânz mai e doar o oră.

– Ești sigură că n-ai dori nimic? Puțină pâine prăjită? Sau o ruladă, ca să țină până la prânz? se interesă Chris Andrews, înălțând o sprânceană.

– Absolut sigură, dădu din cap Samantha, cu hotărâre.

Strecurându-și degetele în buzunarele din față ale pantalonilor de doc, porni cu mișcări nonșalante spre fereastra cea mare, dar zări cu coada ochiului schimbul de priviri dintre cei doi. Părea mai degrabă un semnal pentru ca Maggie să plece. Într-un fel, Samantha avu senzația că Andrews transmitea mesajul că totul era în ordine.

După ce Maggie ieși, Samantha se concentră asupra peisajului din fața ferestrei. Având în vedere priveliștea spectaculoasă de afară, nici nu i-ar fi fost greu. Probabil că văzuse în viața ei, la un moment dat, fotografii sau broșuri din zona Thousand Islands, dar nimic nu o pregătise pentru magnifica frumusețe care se desfășura acum dincolo de fereastră.

Întinderea nemărginită a maiestuosului râu St. Lawrence reflecta albastrul electric al cerului. Era uluitor de lat, semănând mai mult cu un lac decât cu un râu. Toată suprafața apei era spuzită de verdele viu al insulelor presărate cu copaci. Pe insula cea mai apropiată, aflată totuși la o oarecare distanță, Samantha distinse pereții albi de lemn ai unei clădiri strălucind printre copacii parțial defrișați.

– Grozavă priveliște, nu-i așa?

Chris venise lângă ea, privind pe fereastră.

– Niciodată n-am visat că poate fi așa, murmură ea, a încuviințare. Totul e atât de...

Își căută cuvintele.

– ...Atât de neîntinat. Chiar sunt o mie de insule?

De la fereastra casei, construită pe o movilă stâncoasă a insulei lor, vedea cinci; era posibil ca și a șasea, vizibilă parțial, să fie tot o insulă, și aveau mărimi diferite, de la cele mai mari până la unele extrem de mici.

– Pe râul St. Lawrence sunt peste o mie șapte sute de insule, majoritatea aflate în proprietate privată, îi arătă el spre nord. Insula aceea de departe e în apele teritoriale canadiene.

– Peste o mie șapte sute, repetă Samantha, copleșită de numărul imens. E incredibil!

– Cea mai mare insulă are peste o sută de mile pătrate, iar cea mai mică e doar o stâncă pe care cresc doi copaci. Conform definiției guvernamentale, o insulă constă într-o suprafață de uscat înconjurată de ape, cu cel puțin un copac pe ea. Fără copaci, e considerată un grind.

Îi adresă un zâmbet leneș.

– Crezi că acum există șanse să-ți placă șederea aici?

– S-ar putea chiar să scriu un articol pe teme de călătorie, ca să-l public în ziar la întoarcere, râse Samantha. Entuziasmul ei la adresa perioadei petrecute acolo creștea. Nu se mai baza numai pe faptul că avea să fie împreună cu tatăl ei.

– Înoți?

– Da, de ce? ridică Samantha privirea spre el, cu o luminiță strengărească jucându-i în ochii căprui. Încerci să insinuezi că, dacă vreau să plec de pe insula asta înainte de sosirea tatălui meu, nu voi putea decât înot?

– La altceva mă gândeam când te-am întrebat.

În expresia lui se simțea un râs stăpânit.

– Dar voi reține și ideea asta.

– Atunci, de ce ai întrebat?

– Pentru azi după-amiază se anunță caniculă, răspunse Chris. Insula e în formă de semilună, formând un golf ferit, ideal pentru făcut baie. Voiam să propun să-l folosim, după-amiază.

– Pare minunat, fu Samantha de acord, în timp ce Maggie revenea în sufragerie cu cafeaua.

Era mai mult decât minunat. Era perfect, conchise Samantha, rezemându-și un obraz de dosul mâinii. Scândurile încinse de soare ale plutei ancorate în golf erau calde sub trupul ei. Avea un costum de baie negru, cu spatele gol, expunându-i pielea razelor arzătoare ale soarelui.

Îi scăpă un mic oftat de regret. După o oră de înot și scufundări în golf, plus încă o oră de plajă pe plută, trebuia să se retragă în curând la umbră, sau să riște transformarea într-o langustă fiartă.

Printre genele ochilor întredeschiși, îl vedea pe Chris așezat în cealaltă parte a plutei, cu mușchii bronzați unduindu-i-se la soare. Privirea lui cutreiera încet râul, trădând o anumită stare de alertă în atitudinea sa altminteri relaxată. Prin preajma insulei nu se aventuraseră decât vreo câteva ambarcațiuni. Chris explicase că navele de agrement se mențineau mai mult în apropierea șenalului de navigație, cu excepția cazurilor când erau pilotate de oameni care cunoșteau bine râul și bancurile de nisip.

De pe insulă, șenalul navigabil se vedea bine. Samantha zărise trecând câteva cargouri mari, fără zgomot, după cum i se părea ei de la acea depărtare, în susul râului, spre porturile de destinație din zona Marilor Lacuri. Era un tablou impresionant să le vadă plutind maiestuos pe calea fluvială internațională, într-un decor atât de natural.

Parcă simțindu-i privirea, Chris se întoarse. Samantha nu se prefăcu că nu-i studiase fizicul masculin impresionant. În schimb, își ridică mai mult genele, zâmbind alene.

– Ești gata pentru încă o baie? o întrebă el.

– Nu, oftă ea abătută, rezemându-se în coate, dar dacă nu intru în apă sau la umbră cât mai curând, am să mă ard ca pe grătar.

Cu mișcări fluide, Chris se ridică în picioare, întinzându-i o mână când începu să se scoale și ea. Era o atingere neutră,

ajutând-o să se ridice, cu fermitate, și dându-i drumul fără a mai întârzia sugestiv nici un moment, deși Samantha își dorea s-o fi făcut.

De aproape, imaginea lui în costum de baie maro, cu o dungă aurie pe margine, îi tulbura simțurile. Era de o masculinitate atât de vibrantă, încât îi trezea cele mai primitive imbolduri. Dacă n-ar fi fost deja conștientă de existența acestora, Samantha s-ar fi simțit șocată. Așa, însă, încercă doar să le ignore.

Atitudinea lui din acea după-amiază fusese prietenoasă, dar nu sugerase nici un gest care le-ar fi putut aduce relația la un nivel mai familiar. Samantha se întreba dacă din cauza lui Maggie Carlton, sau pentru că nu-l interesa ea ca femeie. Chiar dacă îi declarase că nu arăta ca o soră, spera să nu-și spună nici în sinea lui acest lucru.

Cu o privire peste umăr, în jos, Chris îi indică să-l urmeze, înainte de a se arunca lin în apă. Plonjă și ea, în paralel cu el, fără să se scufunde prea adânc. Ieși la suprafață cu câțiva metri mai încolo, călcând apa, în timp ce-și dădea la o parte cu o mână părul ud de pe față. Răcoarea apei în contact cu pielea încălzită de soare îi provoca fiori necontrolați, făcând să-i clănțăne dinții.

– Mă simt ca un cub de gheață, spuse ea, cu voce tremurătoare.

– Vrei să-i punem punct pe ziua de azi? o întrebă Chris, ciufulindu-și cu degetele părul des și ud.

Răspunsul Samanthei fu acela de a porni înot spre malul golfului. Din câteva bătăi de brațe, Chris ajunse lângă ea, tăind fără efort apa, cu mișcări puternice. Samantha nu încercă să i-o ia înainte; știa că în curând ar fi întrecut-o. Oricât de bună înotătoare era, nu se compara cu el.

Efortul fizic o ajută să-și alunge înfrigurarea, dar fiorii reveniră în clipa când atinse cu picioarele fundul apei, în apropierea țărmului. Prosoapele de plajă stăteau întinse pe un bolovan mare, lângă mal. Chris, care o luase înainte, ajunse la ele primul.

– Cred că ai nevoie, zâmbi el indulgent, despăturind un prosop pentru a-i înfășura umerii.

Soarele încălzise materialul gros, flaușat. În timp ce acesta îi învăluia umerii, Samantha închise ochii, bucurându-se în tăcere de căldură. Își strânse la piept capetele prosopului, pe când Chris începea să-i frece cu materialul umerii și brațele.

Deschizând ochii, murmură recunoscătoare:

– Mmmm, mulțumesc... ce bine e!

Fără a-și da seama, se înclină spre el, în parte ca rezultat al apăsării mâinilor lui mari care o masau. Își lăsă capul înapoi, pentru a-l privi, cu stropi de apă sclipindu-i pe buze. Mâinile lui se opriră din mișcare, dar fără a-i da drumul.

Între ei se formă un curent magnetic, oprind timpul în loc. Degetele puterice de pe umerii ei se strânseră imperceptibil, în timp ce capul cobora ușor spre buzele ei, iar inima Samanthei începu să bată cu putere, în așteparea sărutului.

O șalupă se apropie de insulă, încetinind până la un murmur scăzut, în timp ce trecea prin dreptul golfului. Privirea de cărbune a lui Chris tresări la auzul zgomotului, oscilând preț de câteva secunde sâcâitoare, după care se aținti asupra ambarcațiunii. Înălță capul, în timp ce atingerea mâinilor rezemate pe umerii ei devenea din nou indiferentă. Retragerea era completă. Când reveni cu ochii asupra ei, nu se mai citea nimic care să sugereze că timp de câteva secunde intenționase s-o sărute.

– Hai în casă, să te schimbi cu niște haine uscate, îi propuse el.

Când făcu un pas într-o parte, își lăsă o mână să cadă. Cealaltă alunecă între omoplații ei, pentru a o îndruma spre cărarea bătătorită. Samantha simțea pe limbă gustul amar al dezamăgirii. N-avea de gând să-și închipuie că nu fusese pe punctul de a o săruta – de data asta, nu.

– Voiai să mă săruți, apoi te-ai oprit. De ce? îl întrebă, candoarea ei înnăscută cerându-i un răspuns la fel de sincer.

Apăsarea mâinii lui o împinse înainte, în pofida împotrivirii ei. Crezu că avea să-i ignore întrebarea și ar fi repetat-o, dacă privirea lui n-ar fi alunecat spre a ei. Licărul batjocoritor din adâncurile ochilor lui cenușii nu ascundea complet lucirea dură.

– Poate că nu-mi plăcea ideea de a fi văzuți.

Și întoarse capul, cu subînțeles, spre debarcader.

Samantha îi urmări privirea, pentru a observa silueta masivă a lui Tom Carlton moșmondind la pânza unei vele. Se aflase lângă debarcader în tot timpul cât înotaseră. Dar Samantha nu credea nici o clipă că prezența lui avusese vreo legătură cu schimbarea de atitudine a lui Chris și i-o și spuse.

– Nu-mi veni cu texte din-astea! începu ea să se enerveze. Șalupa care trecea ți-a distras atenția. Și nu cred că-ți pasă dacă ne vedea Tom, sau cine știe ce gașcă de străini. Altceva te-a făcut să te răzgândești. De ei, te folosești doar ca de un pretext.

Ajunseseră într-o parte a potecii care șerpuia printr-un desiș de copaci, ascunzându-i vederii oricui din zona casei sau a golfului. Mâna lui încetă s-o mai împingă înainte, când Chris se opri. Samantha se opri și ea, iritată, cu orgoliul lezat. Degetele lui Chris îi pătrunseră în părul ud și încâlcit, spre ceafă.

– Nu fi ridicolă, îi zâmbi el alene, cald.

Magia acelui surâs o ținu un moment captivă. Samantha rămase nemișcată, în timp ce capul lui Chris se apleca spre ea. Atingerea gurii lui pe buzele ei fu ușoară și răcoroasă, risipind vraja. Samantha nu dorea tandrețe. Se smulse cu violență, aruncând flăcări din ochi.

– Și să nu mă iei de sus! se răsti ea, răsucindu-se să pornească intempestiv pe cărare, spre casă.

– Stai o clipă.

Mâna lui o apucă de braț, pentru a o sili să se oprească, înfigându-și degetele prin prosop în carnea moale a brațului. Samantha se opri, fără a încerca să se elibereze. Aruncă o privire rece și dezgustată spre mâna lui, disprețuindu-i atingerea cu tot atâta putere cu câtă îi dorise adineaori sărutul.

– Dă-mi drumul! îi ceru ea, cu vocea înghețată.

– Sam, eu...

În glas i se simțea un avertisment sumbru, pe care Samantha îl întrerupse:

– Reuben e singurul care mă numește Sam. Pentru toți ceilalți, sunt Samantha sau domnișoara Gentry – inclusiv pentru dumneata, *domnule* Andrews, îl informă ea, cu un dispreț glacial.

Ceva din cuvintele ei atinsese o coardă sensibilă. Un mușchi al obrazului lui tresări, când strânse din fălci pentru a-și stăpâni răspunsul. Obiceiul de a observa reacțiile oamenilor și a le depista cauzele prinsese rădăcini prea adânci pentru ca Samantha să le ignore.

– Din cauza lui Reuben, nu-i așa? întrebă ea, cu înverșunare. Te temi de tatăl meu.

– Nu mi-e teamă de Reuben Gentry.

Asprimea din glasul lui scăzut se simțea în fiecare cuvânt.

– Probabil că nu în sensul în care se tem de obicei majoritatea oamenilor, consimți Samantha, clătinând din cap. Nu, nu vrei să te complaci în nici o aventură amoroasă cu fiica lui, de frică să nu-l ofensezi, continuă ea, cu vocea plină de sarcasm. Te temi că am să alerg la el și-am să te acuz – cum era fraza aia veche și delicioasă? – că-ți bați joc de sentimentele mele. Dacă aș face asta, ar putea să se înfurie pe tine și să nu mai accepte niciodată să-ți vândă acțiunile alea neprețuite pe care ții atât de mult să le cumperi. Ce mai subiect de presă ar ieși de-aici!

Râsul ei fu scurt și disprețuitor. Cealaltă mână a lui Chris o apucă de umărul celălalt. Focul viu din privirea Samanthei înfruntă fără șovăire norii periculoși se furtună ce se adunau în ochii lui, simțindu-se izolată de acea furie, în ciuda strânsorii dureroase a mâinilor care amenințau s-o sfărâme în bucăți.

– Poate ar trebui să dau de veste cum tremuri când auzi de tatăl meu, continuă ea, pe un ton caustic. Pun pariu că mulți s-ar distra să descopere că mori de frică la gândul că ar putea fi nemulțumit. Te prefaci că dai tonul, dar tu ești cel ce joacă după cum cântă el. Dacă n-ar fi atât de jalnic, ar fi...

Fu smucită la pieptul lui Chris, în timp ce gura acestuia îi înăbușea restul frazei. Cu o forță brutală, sărutul îi prădă buzele, dureros. Nu-i trecu prin minte nici o împotrivire sau reacție. Singurul ei gând era acela de a supraviețui crudului asalt asupra simțurilor sale.

Era prinsă în uraganul cu tunete și trăsnete al dominației lui masculine. Bătăile reverberate ale inimii i se rostogoleau zgomotoase prin urechi. Un fulger îi străbătu venele, purtând cu sine o pârjolitoare însuflețire a spaimei și a emoției. Dar sărutul acela care o pedepsea fusese obținut stârnindu-i mânia, astfel încât în îmbrățișarea lui zdrobitoare nu se simțea nici urmă de satisfacție.

Cătușele de fier ale degetelor lui o țineau lipită de trupul lui musculos, în timp ce Chris înălța capul. Simțindu-se agresată și lovită, de pe buzele Samanthei scăpă un oftat mai degrabă de înfrângere, decât de ușurare.

– Asta voiai, nu-i așa?

Oțelul rece din ochii lui era imposibil de înfruntat.

– Nu.

Samantha tremura necontrolat, iar de astă dată nu mai era din cauza apei reci. Privirea ei îi ocoli chipul.

– Nu, nu asta voiam.

Nu încercă s-o oprească, în momentul când se smulse din brațele lui. Prosopul alunecă, iar Samantha se înfășură strâns cu el, parcă vrând să se ascundă în materialul aspru. Nu putea, nu fără a recunoaște cât de tare o lovise, mai întâi cu încercarea lui castă de a o săruta și apoi, cu degradarea latentă din cel de-al doilea sărut. Avea de salvat mândria familiei, dacă nu și pe a ei proprie. Îndreptându-și umerii, ridică bărbia.

– Într-adevăr, n-ai vrut-o, spuse el.

Avu nevoie de o secundă pentru a-și da seama că el îi confirma afirmația dinainte. Din glas îi dispăruse asprimea, făcând-o să riște o privire prudentă spre el. Părea cam nedumerit.

– Nu ți-e teamă că am să alerg la Reuben să-i spun cum m-ai tratat adineaori? îl amenință ea.

– Nu ești genul care să dai fuga la tatăl tău. Ești la fel de independentă și sigură pe tine ca el, spuse Chris, cu deplină convingere. Am bănuit-o tot timpul.

Derutată, Samantha îl privi lung.

– Dacă nu te temeai că-ți cream probleme cu Reuben, de ce nu m-ai sărutat? îl provocă ea să-și dovedească afirmația.

– Dar te-am sărutat, răspunse blajin Chris, recunoscând cu o ușoară ridicare din umeri, te-am sărutat mai dur decât intenționasem la început, însă pentru asta numai tu singură ești de vină. Limba ta are țepi.

– Nu înțeleg, clătină din cap Samantha, fără să-l creadă întru totul. Asta nu explică de ce te-ai oprit prima dată.

– Ți-am spus – doream mai multă intimitate. Vino.

Mâna lui Chris o luă de cot, întorcând-o spre casă. Atitudinea lui sugera că nu intenționa să ducă discuția mai departe.

– Hai să mergem în casă.

Samantha își mușcă buza, răspunsul lui aducându-i în minte noi întrebări, dar simți că de data asta avea să le ignore. Spusese tot ce avea de spus. Instinctul o înștiința că a doua oară n-avea să-l mai poată scoate din fire, oricât ar fi insistat. Își regăsise ferm controlul și se îndoia de propria ei capacitate de a-i zgudui rezistența.

În schimb, îl lăsă s-o conducă în tăcere spre casă, meditând la răspunsul pe care i-l dăduse pentru a vedea dacă-i putea acorda cât de cât încredere. Îi vorbise despre intimitate, chipurile din cauză că îi vedea Tom. Dar totuși, Samantha știa că șalupa era aceea care-l distrăsese. Era posibil ca acea diversiune să-i fi amintit că era și Tom prin vecinătate.

Dar de ce ar fi contat acest lucru? Chris Andrews nu părea

genul de om căruia să-i pese dacă-i vedeau alții faptele, nici ce anume credeau despre ele. Decât dacă – se ivi în mintea ei o posibilitate – decât dacă Tom i-ar fi relatat cele văzute surorii sale, Maggie. Poate că asta îl îngrijorase pe Chris, făcându-l să bată în retragere.

Era oare Maggie amanta lui, iubita lui? Ar fi fost plauzibil, fără îndoială, chiar dacă nu era o femeie peste măsură de atrăgătoare. Și existase deja o neînțelegere între ei – după cum auzise parțial Samantha, de dimineață. Oare din cauza sa? Era Maggie geloasă fiindcă adusese o femeie în casă, o ființă care avea dreptul să-i rețină atenția?

Era foarte probabil. Cum spusese Chris – că nu-i convenea nici lui mai mult decât ei, dar că așa trebuia să fie. Da, fiindcă era dorința lui Reuben. El ceruse anume ca Samantha să fie invitată și ea. O cerere pe care Chris nu prea putea s-o refuze.

– La dracu'! înjură în surdină Samantha, cu amărăciune. De ce se simțea întotdeauna atrasă de bărbați care nu sfârșeau decât prin a dori ceva de la Reuben Gentry? Identitatea ei ca persoană individuală părea să fie mereu eclipsată de calitatea sa ca fiică a lui Reuben. Crezuse că se împăcase cu această situație, dar acum își dădea seama că nu era nici pe departe așa.

Chris Andrews îi făcuse nemulțumirea să se întețească și mai tare. Ce-o fi îndemnat-o să-l creadă diferit de ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse? Nu dorise decât să se folosească de ea pentru a-și atinge propriile scopuri, la fel ca toți ceilalți.

Conștiința acestui fapt ridica o barieră. Dincolo de ea, Samantha rămânea în aparență prietenoasă și volubilă, acceptându-i sugestiile de a o distra pe parcursul restului după-amiezii și al serii, dar asigurându-se că nu se ivea nici o ocazie de intimitate. Dacă-i observa schimbarea de atitudine, Chris n-o indica prin nimic. Iar în seara aceea, Samantha se duse la culcare convinsă că își restabilise mândria și respectul de sine însăși.

A doua zi dimineața, când intră în living, în drum spre sufragerie, ca să ia micul dejun, Samantha îl văzu pe Chris așezat la un birou din colțul opus al camerei, cu rafturi de bibliotecă pe pereți, amenajată ca un cabinet într-o parte a încăperii mari. Ținea în mână receptorul unui telefon mare, negru. La apariția ei, ridică privirea, o expresie de recunoaștere înlocuindu-i concentrarea totală de pe chip.

– Ți-o dau să vorbești personal cu ea, spuse el în receptor, înainte de a-l acoperi cu mâna. E tatăl tău, o informă apoi pe Samantha. A intervenit un lucru neașteptat și nu va putea veni până în prima zi a săptămânii viitoare. Vrea să se convingă că ești bine și nu te deranjează să-i aștepți sosirea până atunci. I-am spus că nu ai nimic împotrivă, dar cred că preferă s-o audă din gura ta.

În ton i se simțea o undă de ironie.

Credea oare că se bucura să mai petreacă încă vreo câteva zile singură cu el? se întrebă Samantha, în timp ce mergea spre telefon. Probabil era atât de încrezut, încât își închipuia că nu ghicise falsitatea atenției pe care i-o acorda. În aroganța lui, și-o fi închipuit că o juca pe degete. Numai că Samantha nu era o jucărie care să fie folosită și aruncată.

Înlăturând aceste gânduri, îi luă receptorul din mână și spuse, cu o veselie categorică:

– Bună, Reuben!

– Ce faci, Sam? se auzi răspunsul.

Zâmbi, cu o expresie ușor răutăcioasă.

– Supraviețuiesc.

Chris Andrews se rezemă neglijent de spătarul scaunului. Totuși, Samantha simțea în fiecare fibră a trupului intensitatea cu care o privea și o asculta.

– Sam, îmi pare rău pentru întârziere. Crede-mă, dacă aș...

– Nu e nevoie să-mi explici, îl întrerupse ea; îi observase îngrijorarea și recunoscuse aerul destul de preocupat din glasul lui, semn că era adâncit într-o problemă complicată și, fără

îndoială, serioasă; înțelesese de mult că tatăl ei rareori amâna ceva dacă nu se profila câte o criză. Știu că faci tot ce poți, îl asigură ea. Și nu-ți face griji pentru mine. Aici e minunat și știu că Chris mă va distra până vii și tu.

– Chris? repetă plat Reuben Gentry.

– Da, Chris, râse Samantha. Păruse dus departe, cu gândul la altele.

– A, da, Chris, firește, răspunse el, ca și cum abia atunci s-ar fi lămurit despre cine vorbea. Totul va fi în regulă. Fii numai atentă la tot ce-ți spune, adăugă, absent.

Gura Samanthei se arcui într-un zâmbet neîncrezător. Îl frământa cine știe ce problemă. Părea să fi uitat că ea avea douăzeci și doi de ani și-și putea purta și singură de grijă. Dar în momentele ca acestea tatăl ei îi era cel mai drag. Îi deștepta instinctul matern.

– Sigur că da, Reuben, încuviință ea, vorbind pe același ton ca la vârsta de nouă ani. Vrei să mai vorbești cu Chris?

– Nu, nu e nevoie. Ai grijă ce faci, Sam.

– Bine. Mai vorbim, Reuben.

Nu-și luau niciodată rămas-bun. Își formaseră acest obicei pe vremea când Samantha era mică și plângea neîncetat ori de câte ori tatăl ei se pregătea să plece în câte o călătorie de afaceri. Atunci, Reuben încheiase cu ea un pact de a nu-și lua rămas-bun, pentru că întotdeauna se întorcea. Acest lucru avusese efect asupra logicii ei copilărești, dându-i posibilitatea de a se despărți de el fără lacrimi.

Surâsul stăruia, formând gropițe vagi în colțurile gurii. Observă privirea speculativă a lui Chris, în timp ce punea receptorul la loc în furcă.

– Totul e-n ordine? întrebă el ridicându-se, când Samantha se întoarse spre sufragerie.

– Perfect, răspunse ea senină, fără a întoarce capul. Cum spuneai, a intervenit ceva important care-l reține.

Nu era nevoie să menționeze că stilul preocupat al lui Reuben sugera o problemă foarte serioasă. Pe Chris nu-l privea, mai ales din moment ce nici ea însăși nu știa despre ce anume era vorba. Se putea referi la un lucru util pentru una dintre companiile rivale ale lui Chris.

– Tu și tatăl tău sunteți foarte apropiați, așa-i? comentă el, trăgând un scaun de la masa din sufragerie.

– De când mă știu, suntem împreună, confirmă Samantha. Îmi place compania lui. În ultima vreme, fiind la colegiu, apoi la serviciu, n-am mai putut sta cu el atât de mult pe cât aș fi vrut.

Așa era, dar Samantha își dădea seama, la vârsta ei, că totul făcea parte din procesul de maturizare.

– Îl admiri mult pe tatăl tău, nu-i așa? întrebă Chris, în timp ce se așeza față în față cu ea, la masă.

– Sigur că da, replică Samantha, simțind că nu era un comentariu aruncat într-o doară. De ce?

– Mă gândeam doar că unui bărbat i-ar fi dificil să se ia la întrecere cu el.

Pe masă era pusă o carafă cu suc de portocale. Samantha umplu două pahare, înainte de a ridica privirea pentru a-i întâlni ochii cu pleoapele lăsate. Îi stătea pe limbă să răspundă că nici nu se aștepta ca vreun bărbat să concureze vreodată cu tatăl ei.

– Da, îi dădu ea dreptate, mai mult din încăpățânare. Puțini oameni se pot compara cu Reuben Gentry.

Trăsăturile lui Chris se întunecară întrucâtva, făcând-o să se pătrundă încet de satisfacție. Spera ca undeva, în personalitatea lui, să fi rămas o urmă de inferioritate. Poate că n-avea să mai fie chiar atât de sigur de capacitatea lui de a o atrage.

Capitolul 4

Bătându-și cu pumnii perna pufoasă, Samantha își cuibări capul în adâncitura formată de mâna ei și închise ochii. Câteva secunde, stătu nemișcată în pat. Apoi, deschise ochii, cu un oftat nervos. Degeaba: pur și simplu nu-i era somn.

Bâjbâi cu mâna pe noptieră până găsi veioza și o aprinse. Ceasul de mână era alături. Samantha îl luă, oftând iarăși când văzu că mai erau câteva minute până la miezul nopții. De-o oră și jumătate se sucea și se învârtea în așternut, și nu se simțea cu nimic mai somnoroasă decât când pusese capul pe pernă.

Aruncă pătura într-o parte și se dădu jos din pat. Pe scrin se afla o carte, dar Samantha era prea agitată ca să citească. Cea mai bună soluție părea o plimbare. Dezbrăcându-se de pijama, luă pe ea o pereche de pantaloni albaștri de doc și o bluză cu carouri albastre și verzi închise. Hanoracul bleu pe care i-l împrumutase Chris în timpul traversării cu iahtul până pe insulă stătea agățat lângă tricoul gros cu glugă pe care-l luă de pe cuier și reținu să i-l înapoieze, în timp ce trăgea tricoul pe ea și-i încheia fermoarul.

Pantofii de pânză cu tălpi de cauciuc nu scoteau nici un sunet pe mochetă. Porni tiptil în lungul coridorului, trecând

prin living, până în sufragerie, fără a dori să trezească pe nimeni din casa cufundată în tăcere. Deschise cu grijă ușa terasei și ieși în răcoarea nopții.

Lumina argintie a semilunii scălda blândă poiana stâncoasă din care casa avea vedere peste râu. Samantha porni înainte, cu o destinație bine stabilită. O lanternă i-ar fi fost de folos, dar nu-i fu greu să găsească poteca prin desișul de conifere și, pe ici pe colo, stejari și arțari.

Nu era la fel de bătătorită ca aceea care ducea la debarcader, dar rămânea totuși ușor de urmat, chiar și în întunericul nopții. Samantha o descoperise de dimineață, când explorase insula. Cărarea ducea în partea convexă a golfului în formă de semilună, unde fusese construit un pavilion de vară, lângă un promontoriu pietros ce se avânta spre râu. Acest chioșc era destinația Samanthei.

Insula, după cum constatase ea, era mult mai mare decât bănuise, având câteva sute de metri lățime și cam de două, trei ori pe-atâta lungime. Ar fi putut adăposti cu ușurință două case, fără ca nici un locatar să-l observe pe celălalt, dar nu conținea decât una, cu chioșcul și debarcaderul său privat.

Construcția mică și circulară era în fața ei, lucind albicios în lumina lunii. Dantelăria de lemn a streșinii și a balustradei îi dădea o înfățișare cochetă. Sub lucirea stelelor, cu mătasea scânteietoare a râului curgând pe-alături, părea o căsuță fermecată. Sub vraja ei, toată nervozitatea Samanthei se risipi ca prin minune.

Așezându-se de-a curmezișul pe banca de lemn din interior, se rezemă cu umărul de un stâlp și-și cuprinse un genunchi în brațe, întinzând celălalt picior înainte, pe bancă. Ceasul de mână rămăsese ne noptieră și nu avea idee de cât timp stătea astfel, absorbind seninătatea nopții, cu gândul la o mulțime de lucruri, dintre care nu-l putea reține pe nici unul.

Ar fi putut rămâne acolo toată noaptea, dar briza răcoroasă a

râului devenea treptat rece de-a binelea. Trăgându-și pe cap gluga tricoului, mai stătu câteva minute, înainte ca frigul tot mai pătrunzător s-o facă să se ridice în picioare. În timp ce se întorcea, fără tragere de inimă, spre cărarea pe unde venise, nu-și putu stăpâni un căscat. Acesta îi aduse un zâmbet leneș pe buze. În nemișcarea nopții țipă o pasăre, singurul sunet care să-i anunțe întoarcerea. Cu grijă, deschise ușa terasei și păși înăuntru, încremenind când un glas mârâi încet în spatele ei:

– În locul tău, n-aș face nici o mișcare.

În aceeași clipă, camera se umplu de lumina unui bec din tavan, orbind-o un moment. Ridică instinctiv mâna la ochi, să se apere de strălucirea neașteptată.

– Ce se întâmplă?

Îngrijorarea și uluirea se combinau, făcând-o să vorbească în șoaptă, iar gluga tricoului îi căzu cu câțiva centimetri pe spate, când întoarse capul în direcția opusă luminii.

– Sam!

Exclamația de recunoaștere fusese rostită cu un amestec de furie, exasperare și ușurare.

– Unde umbli creanga la ora asta?

Identificând glasul lui Chris Andrews, se întoarse.

– N-aveam somn.

Ochii ei abia începeau să-și recapete limpezimea. Era sigură că văzuse în mâna lui un obiect metalic de culoare închisă, care tocmai dispărea în interiorul hainei. Un pistol? se întrebă Samantha.

Chris clătina din cap, cu amuzament răutăcios, măsurând-o din ochii săi cenușii. Aproape că-i văzu încordarea risipindu-se, în timp ce adopta o poziție indolentă.

– Tom! spuse el spre ușa deschisă a terasei, pe care Samantha nu apucase s-o închidă; își ținea mâinile în șolduri, iar ochii nu i se desprindeau o clipă de la ea, deși întorsese ușor capul. Nu s-a întâmplat nimic – e domnișoara Gentry.

– Domnișoara Gentry? se auzi un răspuns înfundat și uimit, înaine ca omul cel mătăhălos să apară în lumina de pe terasă. Cum a...

Întrebarea rămase neterminată, când Tom Carlton văzu cu ce expresie îi privea Samantha revolverul din mână. Îl ascunse imediat în geacă.

– Jur că n-am furat nimic! râse ea, ridicând mâinile într-un gest glumeț de predare, în timp ce se întorcea din nou spre Chris. N-am ieșit decât la o plimbare.

Râsului ei i se alătură un chicotit gutural.

– Mă rog, nu ne poți condamna că suntem prudenți, îi atrase atenția Chris. Casele izolate sunt ideale pentru spărgători, deși în general le preferă neocupate. Suntem aici doar de câteva zile, așa că se putea să n-o fi aflat încă. Sper că nu te-am speriat prea tare.

– Doar pentru câteva secunde, recunoscu ea, acum putând zâmbi când se gândea cum i se oprise inima în loc.

– Îmi pare rău, dar noi... începu Chris.

Fu întrerupt de Maggie Carlton, care strigă ceva. Samantha înțelese restul cuvintelor, când vocea i se apropie:

– Nu e în ca...

Cu o înfățișare alarmată, Maggie se opri în arcada dintre living și sufragerie, privind-o neîncrezătoare pe Samantha.

– ...în camera ei? termină Chris propoziția. Nu, domnișoara Gentry nu putea dormi, așa că a ieșit la o plimbare. Pe ea a auzit-o Tom bântuind pe-afară.

Privirea femeii săgetă dinspre chipul lui către fața Samanthei, aproape vinovată. Cu un zâmbet crispat, intră în cameră, alături de ei, legându-și cu nervozitate nodul de la cordonul halatului matlasat.

– Ne-ați tras o sperietură, domnișoară Gentry, declară ea, râzând fără chef.

– Și viceversa, replică Samantha.

– După atâtea emoții, nu cred că vreunul dintre noi va putea adormi la loc imediat, spuse Chris; înfățișarea lui nu era deloc neglijentă, ca și cum nici nu s-ar fi culcat. Maggie, ce-ar fi să ne faci tuturor niște ciocolată fierbinte?

– Desigur, răspunse femeia, după o mică eziare.

– Să te ajut cu ceva? se oferi Samantha.

– Mă descurc eu, o asigură Maggie, pornind spre bucătărie.

Trăgându-și gluga de pe cap, Samantha își descheie și fermoarul tricoului, în căldura din casă, apoi și-l scoase. Tom închise ușa terasei și porni spre masă, pentru a se așeza pe un scaun. Samantha îi urmă exemplul.

– Pe unde-ai umblat?

Chris încălecă pe un scaun, rezemându-și relaxat brațele pe spătarul drept al acestuia.

Samantha îi povesti și, câteva minute, discutară despre plăcerile plimbărilor în toiul nopții. Apoi reapăru Maggie, cu cănile de ciocolată caldă. Când și-o termină pe a ei, Samantha începea deja să-i simtă efectul calmant. Acesta, plus descoperirea că era aproape ora două noaptea, o făcea să moțăie.

Cu un „noapte bună“ obosit spre cei trei de la masă, porni spre camera ei. La jumătatea drumului, își aminti că-și lăsase tricoul gros pe scaun. După ce făcu câțiva pași prin living, îl auzi pe Chris spunând:

– Aș vrea să știu și eu cum a ieșit din casă fără s-o audă nimeni.

Samantha ezită. Era obosită și nu voia să se complice și mai mult cu recapitularea incidentului. Ridicând din umeri, se întoarse spre camera ei. Tricoul putea rămâne în living până dimineața.

A doua zi, o trezi o bătaie în ușă. Încruntându-se nemulțumită de deranj, privi printre gene spre lumina soarelui care pătrundea prin perdelele trase.

– Cine e? mormăi Samantha, fără a se clinti din poziția extrem de comodă.

– Răsari și strălucește.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Chris Andrews, înalt și plin de viață, arătând de pacă ar fi dormit opt ore, lucru de care Samantha nu se îndoia că era imposibil.

– Cât e ceasul? murmură ea, împingându-și o mână obosită prin părul ciufulit și întorcându-se pe spate, cu pătură cu tot.

– Zece fără ceva.

Era posibil să fi dormit aproape opt ore, consimți ea, deși părea să se fi trezit de mai multă vreme. Ochii ei somnoroși se îndreptară spre silueta lui cu musculatură suplă. Picioarele lungi îi erau acoperite de niște pantaloni strâmți, din doc albastru decolorat. Peste cămașa albastră descheiată la gât, purta un hanorac galben, cu fermoarul închis numai jos.

– Am senzația că abia adineaori am adormit.

Își simțea gura uscată, ceea ce-i sporea timbrul răgușit de la natură al vocii.

– Nu-ți pare rău pentru aventura de azi-noapte? se interesă el, pe un ton ironic.

– N-aș crede, clătină ea din cap, pe pernă; dintr-o dată, creierul său somnoros înțelese că trebuia s-o fi trezit cu un scop anume. De ce-ai venit?

– Mă gândeam ca azi să mergem cu barca. De vreme ce n-ai mai fost niciodată pe-aici, prin zona Thousand Islands a statului New York, am tras concluzia că ar fi o idee bună să-ți arăt împrejurimile. De nicăieri nu se văd mai bine decât din iahtul meu. Ești dispusă? înclină el capul într-o parte, chipurile provocator.

Propunerea i se părea interesantă, chiar și semi-adormită cum era.

– Sigur că da, acceptă Samantha. Așteaptă-mă doar o jumătate de oră, până mă spăl și mă îmbrac.

– Ai o jumătate de oră. Cafeaua te așteaptă în sufragerie, iar Maggie ne împachetează ceva pentru prânz. Iahtul va fi gata când ești și tu, încheie el, întinzând mâna să închidă ușa.

Peste trei sferturi de oră, ambarcațiunea părăsise adăpostul golfului. Naviga cu velele ridicate și motorul oprit. Tom Carlton venise să ajute la pilotaj, fapt care un moment o surprinse pe Samantha. Probabil i se citea pe față, căci Chris îi explică aproape imediat că navigația printre atât de multe insule, pe fel de fel de canale mici, putea fi delicată, din cauza curenților schimbători.

Samantha conchise că probabil era mai bine că venise și el, în timp ce-l studia într-ascuns pe Chris Andrews, care stătea la timonă. Briza îi flutura părul brunet și des. Asprimea trăsăturilor sale bronzate era tulburător de vizibilă, în acel decor compus din pământ, apă și cer. Pasional și viril, era în elementul lui. Ochii săi cenușii și tăioși erau ageri ca ai unui vultur.

Toate se combinau pentru a accentua atracția fizică pe care o simțea Samantha, în pofida rațiunii care-i spunea că așa ceva era zadarnic și, probabil, periculos. Venise în calitate de fiică a lui Reuben Gentry, nu ca o simplă femeie numită Samantha. Poate că prezența lui Tom Carlton avea s-o ajute să țină minte acest lucru. Făceau plimbarea pentru ca fiica lui Reuben să nu se plictisească.

Privirea cenușie se întoarse spre ea, iar Samantha se prefăcu că se uita la o insulă masivă din spatele lui. Îi simți ochii măsurând-o din creștet până-n tălpi și știu că avea o înfățișare proaspătă în pantalonii marinărești albi, tricoul bleumarin și eșarfa albă pe care o purta în chip de panglică peste păr. Două șuvițe de păr scăpau de sub eșarfă, fluturându-i pe frunte.

– Ești trează, de-acum?

În tonul lui se simțea un amuzament dojenitor.

– Cum nu se poate mai trează. E minunat.

Entuziasmul ei era absolut fals.

– Acolo e Canada? mai întrebă, arătând cu mâna spre masa de pământ pe care se prefăcuse că o studia.

– E o insulă canadiană, da, dar nu malul propriu-zis.

– Vom urma șenalul navigabil? se interesă Samantha.

Cârmeau pe un curs spre est, dar se aflau la distanță considerabilă de un vas oceanic de linie care naviga în amonte.

– Seaway Channel e mai mult în partea americană. M-am gândit să-ți arăt mai întâi latura canadiană, grupurile de insule ale Amiralității și Marinei, ca să-ți faci o idee despre frumusețile naturale care se găsesc aici, înainte de a ne apropia de unele dintre splendorile făurite de mâna omului pe insulele americane, îi explică el, cu gura strânsă într-o linie răutăcioasă.

Câteva minute, Samantha contemplă apa de safir și insulele ca niște smaralde.

– Cu siguranță, e o minunăție, repetă ea absentă un comentariu dinainte.

– Indienii numesc regiunea asta „Grădina Marelui Spirit". Primii exploratori francezi i-au dat numele după care e cunoscută și astăzi – *?Les Mille Iles?*, sau „Cele O Mie de Insule". Râul St. Lawrence era o cale de transport indiană. Îl numeau „Râul fără sfârșit", lucru nu tocmai adevărat, în ceea ce privește bărcile, întrucât curenții îl împiedicau să fie navigabil.

– Care e diferența între St. Lawrence River și St. Lawrence Seaway?

Instinctele ei de reporter care o îndemnau să descopere toate faptele intraseră în acțiune.

– Râul e aici dintotdeauna, dar Calea Marină este o rută maritimă interioară, lungă de trei mii de mile, care se întinde de la Golful St. Lawrence până la Lacul Superior, unită printr-o serie de ecluze și canale, inclusiv sistemul de șapte ecluze necesare pentru a ridica navele la nivelul de sus al Niagarei.

– Fantastic! murmură Samantha.

– Pe sistemul navigabil se deplasează vase din toate zonele globului, adăugă Chris. A fost realizat prin eforturile combinate ale guvernelor american și canadian. Ai stat vreodată să te

gândești că granița dintre Canada și S.U.A. este cea mai lungă frontieră neapărată din lume? îi adresă el un zâmbet scurt, ca un fulger alb.

Samantha clătină din cap.

– Nu, nu cred că m-am gândit vreodată la ea din punctul ăsta de vedere.

În timp ce iahtul aluneca tăcut pe apă, cel mai puternic zgomot fiind plesnetul pânzelor umflate de vânt, Chris îi schiță pe scurt o parte din istoria zonei în timpul primelor războaie, menționând războiul din 1812 și Războiul Patriotic din 1837, când vaporul *„Sir Robert Peel“* fusese scufundat în canalul american. Și tot timpul navigau încet pe lângă insule de diverse mărimi, unele fără semne de a fi locuite, iar altele cu vile cochete printre copaci.

– Regiunea asta a fost un rai pe pământ, pe vremea traficului de rom din perioada Prohibiției. Contrabandiștilor le era destul de ușor să se ascundă de șalupele vameșilor, cu toate insulele astea printre care puteau să dispară. O insulă a devenit atât de celebră ca ascunzătoare pentru whisky-ul de contrabandă, încât e cunoscută ca Insula Whisky.

Grupul Amiralității rămăsese în urma lor, iar Chris arăta spre stânga, indicând clădirile de pe un promontoriu.

– Acolo e Gananoque, Ontario, pe țărmul canadian. Este un oraș foarte pitoresc.

– Facem o escală? întrebă Samantha, atrasă de ideea de a hoinări pe străzi.

– N-avem timp.

Totuși, cârmi nava destul de aproape pentru a-i da posibilitatea să arunce o privire asupra orașului. În port staționa un vas turistic, trezindu-i dorința de a fi făcut și ea parte dintre pasageri, dar Chris întorcea deja velierul spre o întindere largă de apă, iar Samantha nu avu timp să stăruie prea mult cu ochii spre oraș.

Chris vorbea din nou, explicându-i că, deși majoritatea caselor de pe insule pe care le vedeau erau strict reședințe de vară, pe cele mai mari se găseau locuitori permanenți, ca în cazul celei de care se apropiau, Insula Grindstone, trecând prin grupul de insule canadiene ale Marinei. Erau în primul rând comunități agricole, spuse el, adăugând că mai demult fuseseră centre de lactate. Pe Insula Grindstone se prepara brânză, cu denumirea adecvată de brânză Grindstone, dar acum se trecuse mai mult la creșterea vitelor.

– Au propriul lor sistem de școli elementare, unde copiii învață până în clasele a șaptea sau a opta. În continuare, trebuie să se ducă pe țărm, pentru continuarea studiilor, de obicei locuind la prieteni sau rude pe tot parcursul anului școlar.

– Și să mai vorbești de părăsirea timpurie a cuibului! surâse Samantha.

– Ce-ai zice să mergi jos și să desfaci coșul ăla pe care ni l-a împachetat Maggie pentru prânz? propuse Chris. De tine, nu știu, dar mie începe să mi se facă foame.

– Tu vorbești? râse ea. Eu nici n-am mâncat la micul dejun, doar o cafea am băut.

– Nu întârzia prea mult, că pierzi peisajele! mai strigă Chris în urma ei.

Când Samantha reveni cu sandvișurile și bere rece, Tom își luă porția lui la prova și o mâncă de unul singur. Samantha se întreba dacă era un singuratic din fire, sau doar un subaltern bine instruit. Rareori îl observa privindu-i pe ea și Chris. Mai mult păreau să-l intereseze ceilalți navigatori de pe râu, decât peisajul proaspăt, virgin. Desigur, cu acesta probabil că se obișnuise.

Pentru ea, toate erau experiențe noi. Niciodată nu mai văzuse așa ceva. Mestecând încântată feliile de chifle cu șuncă și brânză, se gândea cu milă la oamenii care vedeau acele priveliști cu ochi blazați.

Aruncă o privire laterală spre cârmaci, încercând să-i judece reacția, dar trăsăturile parcă turnate din bronz nu dezvăluiau decât o concentrare intensă, în timp ce se orienta pe un canal îngust dintre două insule. Având în vedere cunoștințele lui asupra regiunii, reieșea că vizitase de multe ori acele locuri.

Așa cum era echipat acum, îi era greu să și-l amintească pe Chris Andrews antreprenorul, financiarul, magnatul. Cu siguranță, nu arăta ca un muncitor obișnuit, dar nici nu corespundea imaginii pe care mintea ei o asocia cu numele de Chris Andrews. Înainte de a-l fi cunoscut, Samantha și l-ar fi închipuit pe Chris Andrews navigând în uniformă marinărească albă, la dungă, cu blezăr bleumarin și chipiu de căpitan, nu cu capul gol, părul fluturându-i în vânt și având pe el pantaloni de doc decolorați și hanorac.

Samantha îl prefera de departe pe acest Chris Andrews în locul celui din imaginația ei. Imediat, însă, își alungă gândul. „Ai grijă", își spuse, „amintește-ți că te afli aici numai fiindcă dorește ceva de la Reuben". Sandvișul își pierdu o mare parte din savoare.

Prin grupul Marinei, traseul îi scoase pe șenalul canadian. Un turn înalt și alb îi chema, de la tribord de prova. Samantha află că era complexul Skydeck de pe Hill Island, care oferea o vedere panoramică, de sus, a întregii zone. Apăru la vedere și o parte din sistemul de poduri Thousand Islands, cu insulele folosite ca postamente ale pilonilor pentru a traversa râul.

Chris îi arătă labirintul de insule, regiunea numită Canalul Pierdut. În timpul primelor războaie, pe vremea piraților și în perioada Prohibiției, fusese folosit adesea de mulți cunoscători ai zonei pentru a scăpa de urmăritori.

După ce trecură pe sub pod, Chris îl instrui pe Tom să coboare o parte din pânze, iar viteza scăzu. Samantha îl privi curioasă.

Văzându-i expresia, Chris anunță simplu:

– Palisadele.

Aruncând o privire în față, Samantha văzu falezele stâncoase de care se apropiau. Colțuroase și abrupte, se înălțau din râul blajin, dominând iahtul ce aluneca prin dreptul lor. Roca de pe suprafața lor era vârstată cu trandafiriu. Liniștea din jur le făcea și mai impresionante, și mai copleșitoare în aspra lor frumusețe.

Când trecură pe lângă orașul Rockport de pe malul canadian, Chris porni pe o tracietorie arcuită, spre țărmul opus al râului. Îi aruncă un zâmbet scurt și ușor cinic.

– Iar acum, spre splendoarea făurită de om despre care ți-am spus – terenul de joacă al milionarilor.

Nu trecu mult, și Samantha înțelese la ce se referea. Insulele pe care le văzuseră până acum aveau o sălbăticie crudă, cu case rustice; dar pe măsură ce se apropiau de șenalul american, insulele și construcțiile de pe ele începură să se schimbe. Vegetația deasă și frunzișul bogat al copacilor prin care razele soarelui se infiltrau spre solul virgin începeau să facă loc peluzelor scumpe, tunse și îngrijite, de un verde artificial. Căsuțele de vară erau înlocuite de vile elegante, pentru vacanțele celor bogați. Nemulțumite de ornamentațiile naturii, gazoanele erau împodobite cu statui și grădini de flori. Arhitectura unora dintre reședințe îi tăie Samanthei respirația. Și aici se găsea frumusețe, dar într-un contrast accentuat cu ceea ce văzuse înainte.

După ce trecură prin grupul Summerland, Chris spuse:

– Vine tata-mare al tuturor. Sau ăsta ar trebuit să fie, adăugă el, enigmatic. Ai auzit de Boldt Castle, nu-i așa?

– Da, răspunse ezitant Samantha, încercând să-și aducă aminte ce auzise despre Castelul Boldt, pentru a constata că amintirile îi erau cețoase. Ceva în legătură cu un castel pe care l-a clădit un bărbat pentru soția lui.

– Da, se numea George Boldt. Era unul dintre acei Horatio

Alger, subiect de poveste a drumului de la zdrențe până la avere. A emigrat în țara asta prin perioada Războiului Civil, pentru ca până la urmă să facă avere de câteva ori la rând. A ajuns aici, împreună cu soția lui, în anii 1890, când zona era plină cu stațiuni de elită pentru cei foarte bogați. În Europa, copil fiind, văzuse castelele de pe Rin și visase dintotdeauna să aibă și el unul la fel. Când el și soția sa au văzut Hart Island, care pe-atunci avea o formă vagă de inimă, s-a hotărât s-o cumpere și să-și adeverească visul. Evident, era un mare romantic, pentru că a cheltuit considerabil ca să ajusteze forma de inimă a insulei și să-i schimbe numele în Heart Island. Apoi, a început construcția castelului. Își imagina o întreagă colonie, cu mai multe clădiri și posibilități de a întreține o sută de oaspeți, cu servitori cu tot. Marmură, tapiserii, mătăsuri, covoare, de toate a importat ca să-și mobileze castelul. Cheltuise peste două milioane de dolari, când soția lui a murit. La moartea ei, toate activitățile au încetat, fără să se mai reia niciodată.

Câteva turnuri se înălțau deasupra insulei împădurite din față, medievale, grandioase. Pe măsură ce iahtul se apropia, începu să se contureze și castelul. Pe insulă hoinăreau turiști, iar la debarcader erau legate nave de agrement.

– A fost restaurat? întrebă Samantha.

– Nu. La oprirea lucrului, hoții și vandalii au furat sau au distrus majoritatea obiectelor de valoare. Ani de zile, a rămas pradă liliecilor, păsărilor și insectelor. Acum, e aproape o ruină, în care publicul mai poate vedea doar câteva dintre cele patru sute de camere. La inflația de azi, probabil ar fi nevoie de douăzeci de averi cât a lui Boldt pentru a-i transpune visul în realitate.

Chris se întrerupse, încruntându-se ușor. Ochii săi cenușii se îngustară spre turlele ce se înălțau deasupra copacilor.

– Nu mai e decât simbolul romantic al unui vis rămas fără conținut, o dată cu dispariția soției iubite.

Samantha simți, în mod irațional, un nod în gât, sub efectul tragicei și impresionantei povestiri. Era o prostie să se lase emoționată de ea și încercă să-și alunge senzația, privind cu obiectivitate locul. O familie de turiști se plimba pe chei.

– Hai să facem un popas, propuse ea, cu însuflețire.

Privirea lui Chris cutreieră insula și grupurile de plimbăreți. Apoi, clătinând scurt și hotărât din cap, răspunse:

– Nu. N-avem timp.

Samantha se uită la ceas.

– De acord, e trecut de două, dar cu siguranță că măcar pentru o jumătate de oră ne putem opri, insistă ea.

Privirea lui Chris se îndreptă spre Tom, care stătea lângă mijlocul covertei de la babord. Bărbatul cel masiv auzise în mod clar cererea Samanthei și răspunsul negativ pe care-l primise. Susținu privirea lui Chris cu o expresie posomorâtă, apoi scrută ambarcațiunile care încetineau la fel ca a lor, pentru ca navigatorii să privească în voie castelul. Nu trecuseră decât câteva secunde.

– Mă tem că nu, refuză din nou Chris; gura i se arcui într-un zâmbet, dar fără ca expresia neînduplecată și severă să i se îmblânzească. Poate altă dată.

Ridicând din umeri cu resemnare, Samantha își mută privirea, ațintindu-și ochii căprui și întrebători spre clădirile înalte ale debarcaderului de vizavi de Heart Island. O stăpânea sentimentul straniu că, fie și de-ar fi avut la dispoziție toată după-amiaza, Chris tot ar fi refuzat să debarce. Și nu avea nici un sens. Făcea un efort deosebit ca s-o poarte într-un tur al regiunii Thousand Islands, și totuși părea să restrângă excursia la puntea iahtului.

Atentă doar pe jumătate, ascultă comentariul pe care-l începu el în timp ce velierul plutea grațios pe lângă castel. Observă construcțiile maiestuoase ale Clubului Thousand Islands, casele de vară mai elegante ale personajelor de pres-

tigiu, insula numită „Cuptorul Diavolului“ care fusese cândva ascunzătoarea unui pirat notoriu, anvergura dominantă din partea americană a podului internațional, Farul Rock Island, scos din folosință, și Parcul Thousand Islands, dar nici unele dintre acestea nu-i mai captară interesul.

Clădirile orașului Clayton o îndemnară să-și pună pentru o ultimă oară teoria la încercare, mai ales când Chris menționă muzeul.

– Cred că nici aici nu avem timp să ne oprim?

Tonul ei vag provocator atrase o privire scurtă a ochilor cenușii, îngustați, cu expresia speculativă nu tocmai ascunsă.

– Nu acum, răspunse el, fără a intra în alte amănunte.

Și nici altă dată. Aproape că o spusese prin viu-grai, atât de clar era subînțelesul. Forța acestei certitudini o surprinse, cu atât mai mult cu cât nu-și putea imagina de ce refuza s-o lase să debarce. În ultima oră a drumului înapoi spre insulă, se gândi și se tot gândi, dar nu găsi nici un motiv logic care să-i explice atitudinea.

Capitolul 5

Samantha atinse cu degetul piciorul paharului de vin. Doar câțiva stropi roșii mai colorau fundul acestuia. Carminul spectaculos al asfințitului nu-i făcea nici o impresie, pe când se estompa într-un crepuscul violaceu. Nimic n-o mai impresionase, de când o preocupa întrebarea rămasă fără răspuns. De ce n-o lăsase Chris să coboare pe mal?

Privirea ei alunecă spre el, pentru a-l descoperi studiind-o. Samantha zâmbi scurt și-și desprinse mâna de paharul gol, dându-și seama că, de câteva minute, nici unul dintre ei nu mai scosese o vorbă. Își umezi nervoasă buza de jos cu vârful limbii, în timp ce căuta un comentariu inofensiv.

– E liniște aici, nu-i așa? murmură ea.

– Da.

Amâdoi se schimbaseră în haine de seară. Chris purta o bluză albă pe gât, un blezăr bleumarin și pantaloni albaștri-deschiși. Acesta era încă un lucru care o nedumerea pe Samantha. Cu toți banii lui, o făcea să se întrebe de ce nu-și croia sacourile la comandă, pe măsura umerilor lui lați și a pieptului musculos. Hainele pe care le purta erau atrăgătoare, dar ar fi arătat și mai bine dacă nu i s-ar fi umflat așa pe umeri.

Oftând, se ridică de la masă, netezindu-și cu palmele materialul moale al fustei, peste șolduri. Costumul ei stacojiu consta dintr-o fustă-pantalon lungă până la glezne și o bluză cu mâneci lungi și croială de tunică, drapată în falduri. Culoarea vie îi accentua castaniul mătăsos al părului.

– Iarăși ești neliniștită? se interesă Chris, ridicându-se și el de la masă.

– „Iarăși"? îl privi Samantha, nedumerită.

– Azi-noapte ai avut insomnie, îi aminti el.

– A, da, dădu ea din cap, înțelegând.

Presupunea că nu reușise prea bine să-și ascundă frământarea. Era singura ocazie când nu avea dispoziția să fie sinceră, cel puțin până descoperea câteva indicii despre posibilul răspuns. Întrucât Chris era gata să-i pună aerul distrat pe seama unei nervozități oarecare, era gata să adopte aceeași explicație.

– Cred că sunt puțin cam agitată, recunoscu ea.

– Ca să nu riscăm o repetare a incidentului de azi-noapte, cred că ar fi bine să-ți propun o plimbare înainte de miezul nopții.

Samantha își înlătură părul de pe obraz.

– Nu-i rea ideea.

Vocea, însă, îi suna lipsită de convingere.

În timp ce ieșeau pe ușa terasei, în lumina slabă a înserării, Chris privi în jur.

– Vrei să ne plimbăm doar, sau ai în vedere o anumită destinație?

După un moment de nehotărâre, Samantha răspunse:

– Chioșcul.

Mâna lui i se rezemă ușor pe talie, iar Samantha se lăsă îndrumată de ușoara apăsare spre cărarea pe care o parcursese în noaptea trecută. Poteca era acoperită cu ace de brazi risipite, foșnind sub tălpile sandalelor. Nu putea să nu ia în seamă cât de

conștientă era de pașii care o însoțeau, precum și de căldura mâinii lui, care îi inunda șira spinării.

Făcuse o greșeală venind acolo, conchise ea, dar acum era prea târziu ca să se mai întoarcă. Umbrele tot mai alungite ale copacilor păreau să îi izoleze de restul lumii. Simți o mare ușurare când arborii se răriră, iar în fața ei apăru pavilionul de vară. Respirația i se ușură când mâna lui Chris căzu, iar pulsul îi reveni la un ritm mai puțin haotic.

Urcându-se pe platforma octogonală, Samantha se opri în partea cea mai apropiată de râu. Suprafața netedă a apei se unduia în întunecimea tot mai adâncă, reflectând ultimele gene de lumină ale amurgului. Chris stătea alături, rezemat cu umărul de un stâlp și un picior ridicat pe banca de lemn, dar nu era atent la râu. O privea într-o stare de alertă pe care i-o disimula indolența trufașă.

– Te tulbură ceva, Sam? o întrebă încet, după ce trecuseră câteva minute te tăcere.

– Ce te face să mă întrebi asta? replică ea pe un ton indiferent, ca și cum ar fi fost cea mai ridicolă întrebare.

Dar expresia ei nu se putea decât preface că înfrunta privirea lui pătrunzătoare. Mai degrabă-i aluneca peste masculiniatea aspră a trăsăturilor.

– Arăți de parcă te-ar frământa un gând.

Unda de seriozitate nu-i dispăruse din ton, în ciuda încercării ei de a lua totul ca pe o glumă.

– Nu pe toți ne frământă câte ceva? ridică din umeri Samantha, încercând să dea de înțeles că era un lucru lipsit de importanță.

Constată că-i era dificil să gândească, având-l atât de aproape. Deveni și mai greu când Chris se îndreptă, ca și cum ar fi vrut să-i distingă mai bine expresia.

Simulând o indiferență pe care bătăile inimii ei erau departe de a o confirma, Samantha își lăsă capul pe spate, pentru a privi

spre cerul care se închidea spre un albastru ca miezul de noapte. Prima stea a serii îi făcu cu ochiul, în timp ce cornul lunii ocupa un alt colț al cerului. Era un decor prea tulburător de romantic pentru liniștea ei sufletească. Aroma de mosc a coloniei lui aftershave plutea prin văzduh, iar de pe buzele Samanthei se desprinse fără voie un oftat.

– Te-ai simțit bine azi?

– A, da, întoarse ea brusc capul spre Chris, cu un zâmbet de entuziasm artificial arcuindu-i buzele. Insulele sunt fermecătoare.

O briză dinspre râu îi răvăși părul, suflându-i câteva șuvițe peste obraz. Samantha ridică mâna să și le dea la o parte, dar degetele lui i-o luară înainte, împingându-i firele mătătoase înapoi după ureche, pentru ca apoi să se încurce în părul ei des de la ceafă.

Aproape în același moment, Chris își strecură cealaltă mână pe sub brațul ei, până la spate, trăgând-o în partea dreaptă a pieptului său. Surprinsă, Samantha se agăță de mușchii flexați ai brațului lui drept, apăsându-l în umărul stâng cu podul celeilalte palme, pentru a se îndepărta, cu trupul arcuit înapoi.

Dar întunecimea enigmatică a privirii lui poruncitoare o ținea prizonieră. Ar fi trebuit să protesteze, însă n-o dorea cu adevărat. Trebuia să fie conștient și el de acest lucru. Avea prea multă experiență ca să nu știe când anume dorea o femeie să fie sărutată. Lăsă să mai treacă, în tensiune, câteva secunde, pentru a-i intensifica anticiparea.

Apoi, gura i se coborî cu căldură peste a ei, mângâietoare, excitantă și topindu-i gheața din membre. Samantha nu avea nici voința, nici dorința de a se opune convingătoarei lui dibăcii. Brațele și picioarele i se moleșiră sub senzualul asalt, până când se rezemă de trupul lui înalt și dur, ca să nu cadă.

Această reacție aduse în sărutare o posesivitate insistentă, despărțindu-i buzele, într-o invazie și cotropire mai

însuflețitoare decât orice senzație cunoscuse vreodată. Gustul gurii lui Chris era un afrodisiac îmbătător și care crea dependență. Șoldurile Samanthei se mulau pe mușchii solizi ai coapselor lui.

În dulceața capitulării, degetele i se agățară de brațul lui, pumnul drept închis pe jumătate desfăcându-se pentru a-i mângâia relieful umărului. Chris o prinse de încheietura mâinii drepte, ridicând capul pentru a-i privi irizarea ametită din ochi. Întunecimea mocnită a ochilor lui dezvăluia tulburarea fizică pe care i-o stârnise reacția ei, deși era mai stăpân decât ea pe propriile sale emoții.

Preț de câteva secunde, cercul de fier al brațului lui continuă s-o apese, în timp ce-i ținea strâns încheietura în mână. Cu degetul mare, îi freca locul sensibil din interior, unde palpita pulsul.

Fălcile i se strânseră cu hotărâre. Samantha se pomeni împinsă de lângă el, în timp ce Chris se răsucea, retrăgându-se în umbră. Scăpără o lumină, iar flacăra unui chibrit se apropie de o țigară. În clipa următoare, țigara aprinsă îi fu îndesată în mână.

O primi cu un gest tremurător, inhalând fumul prin filtru, cu speranța că nicotina urma să aibă efectul calmant dorit. Dar tăcerea era iritantă. Cu siguranță, dăduse clar de înțeles că-i savurase sărutul și nu trădase nici o dorință ca acesta să se sfârșească. Atunci, de ce Chris întrerupsese îmbrățișarea?

Exista o posibilă explicație, care o umplu cu valuri-valuri de dezgust la adresa ei însăși, pentru că reacționase atât de firesc față de mângâierile lui. Iar explicația ducea la necesitatea de a încerca să-și refacă întrucâtva mândria.

– Nu erai obligat să mă săruți, Chris, spuse ea cu o voce trădător de răgușită; îi simți forța privirii tăioase, dar continuă, uitându-se spre râu. Când ți-am primit propunerea unei

plimbări nocturne, nici nu m-am așteptat la mai mult. O clipă nu mi-a trecut prin minte că lumina lunii ți-ar fi sugerat că anticipam un flirt.

– De-asta crezi că te-am sărutat?

În glasul lui se simțea o îndârjire aspră. O apucă de bărbie cu degetele, întorcând-o cu fața în lumina lunii, ca să-i vadă expresia. Ceața din ochii ei se risipise, aceștia fiind acum mari și sinceri.

– Dintr-un simț al datoriei, din cauza luminii lunii?

– N-a fost așa? ripostă Samantha, pe un ton vag acuzator. La urma urmei, sunt musafira ta și fiica lui Reuben Gentry.

– Și în consecință, îi continuă el cu glas tare șirul gândurilor, te întrețin până la a-ți satisface orice fantezii romantice oi fi având în legătură cu vraja razelor lunii.

Disprețul înghețat din vocea lui sugera o furie feroce.

– Nici c-ai putea fi mai departe de adevăr, domnișoară Gentry, din aproape toate punctele de vedere.

– Nu înțeleg, își arcui Samantha o sprânceană, nedumerită, în timp ce căuta să-i distingă chipul prin penumbră.

– Nici nu e nevoie, replică el, răspicat și sever. Nu e nevoie de nimic, decât...

Brusc, renunță să ducă fraza până la capăt, privind-o doar câteva secunde, încordat.

Printre dinți îi scăpă o înjurătură mormăită. Îi eliberă bărbia și-i smulse dintre degete țigara, pentru a o arunca în noapte. În jurul Samanthei se închise o capcană de fier, țintuindu-i brațele între trupul ei și al lui. O patimă arzătoare începu să-i devoreze buzele, răsucind-o într-un vârtej de senzații, înainte de a apuca să asimileze ce se întâmpla. Se lăsă în voia gurii lui, cu buzele despărțindu-i-se sub apăsarea brutală, găsind o dulceață sălbatică în durerea pe care i-o provoca.

Maleabilă, carnea ei se lăsa modelată după contururile intime ale formei lui masculine. Mâinile Samanthei, dorind să-i

încercuiască gâtul, fură nevoite să se mulțumească doar cu posibilitatea de a-și desface degetele pe pieptul lui, strecurându-și-le sub reverele hainei. Arcuindu-i și mai mult trupul pe spate, Chris îi abandonă reacțiile delicioase ale gurii, pentru a-i pârjoli toată fața cu sărutări, după care începu s-o muște ușurel de gât până când din piept îi scăpă un geamăt de durere și pasiune. Nu se putea ține pe picioare, iar brațele lui îi suportau toată greutatea. Mâinile căutară o cale de a se agăța, degetele întâlnind un obiect de piele netedă, în timp ce se încovoiau peste materialul tricotat al tricoului cu guler pe gât.

Chris deveni rigid, apoi se smulse, capturându-i mâinile și ținându-i-le la piept. Samantha îi simți respirația întretăiată, în timp ce se clătina spre el, nedorind-o, dar incapabilă să se oprească. Paravanul îngustat al genelor lui negre ascundea dorința despre care ea nu se îndoia că îi ardea în ochi. Bănui că aceeași dorință se reflecta și într-ai ei și îi coborî din fața cercetării pătrunzătoare a privirii lui. Privi în schimb mâinile mari care le țineau pe ale ei captive.

– Trebuie că mi-am pierdut mințile, de mă încurc cu tine, gâfâi el, sălbatic.

– Eu nu... începu Samantha.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai scoate o vorbă! se răsti Chris, furios. Și-așa e destul de rău! Haide.

O smuci într-o parte, cu degetele strângându-i dureros carnea sensibilă a brațului, în timp ce o împingea spre cărare, ținând-o totuși destul de aproape de el pentru ca Samantha să-i simtă umărul stâng atingându-l în treacăt pe al ei.

– Mergem înapoi acasă, până nu ne scapă totul de sub control.

Dar nu tonul lui aspru și poruncitor o împiedică pe Samantha să protesteze, ci contactul fugar dintre umărul ei și un obiect tare, care dintr-o dată îi adună laolaltă o serie de amintiri, ca piesele unui joc de puzle.

Sacourile croite prost și faptul că nu-l văzuse decât o singură dată fără un veston sau o jachetă pe el. Bruschețea cu care întrerupsese ambele îmbrățișări, în momentul când începuse să-l cuprindă și ea. Obiectul de piele pe care i-l atinsese sub haină. Corpul dur și neînsuflețit care tocmai îi împunsese umărul.

Și, mai presus de orice, amintirea nopții trecute, când i se păruse că-l zărise strecurând un pistol în hanorac. Crezuse că era o iluzie – nu era. Mai mult, chiar și acum îl purta asupra lui, într-o teacă la subsuoară.

De ce? De ce umbla înarmat? Ca să se apere de posibilii intruși? Nu, Samantha nu putea accepta o asemenea explicație; pericolul nu era chiar atât de mare. „Întreabă-l," o îndemna o voce lăuntrică. „Râzi și tachinează-l că te consideră atât te primejdioasă încât poartă pistol." Dar valurile reci de frică pe care le simțea îi luau graiul.

Se apropiau de casă, ale cărei lumini deveneau tot mai puternice. Samantha se împiedică, iar mâna lui Chris o strânse cu brutalitate de braț ca s-o țină, făcând-o să-și muște buza pentru a-și stăpâni țipătul de durere. Nu-i dădu drumul decât după ce ajunseră la câțiva pași de ușă.

Când intră în casă, Samantha încercă să rămână cu câțiva pași mai în față, înaintând stângace în livingul gol. Se opri nesigură lângă șemineul masiv de piatră, neavând unde să se mai îndepărteze. Chris rămase în fața ușii, iar Samantha îi simți privirea iscoditoare examinând-o pe sub pleoapele coborâte.

Stând cu spatele spre el, își sili mâinile ce se frământau să se desprindă una de alta și-și trecu degetele prin păr. Inima îi bătea tare ca un ciocan, în tăcerea încărcată. Numai de-ar fi încetat s-o studieze ca pe o lamelă sub microscop! își spuse ea, cu disperare. Îi depărtea toată lățimea camerei, dar totuși nu putea gândi nici acum mai limpede decât când fusese în brațele lui.

– O pun pe Maggie să ne aducă niște cafea, anunță el pe neașteptate, cu glasul încordat de iritare și puțin cam aspru.

– Nu, se răsuci în loc Samantha, inspirând tăios în momentul când fu străpunsă de lancea privirii lui; deși pulsul îi gonea la galop, sub imperiul unei terori neînțelese, tremurul brusc care o zgudui era cauzat de covârșitoarea lui virilitate. N-am poftă de nici o cafea, declară ea, după o secundă de tăcere. Nu... n-am prea dormit azi-noapte. Cred că astă-seară mă culc mai devreme.

O dată ce luă această hotărâre, porni spre culoarul care ducea la dormitorul ei. Îl observă pe Chris făcând o mișcare și îi veni s-o ia la goană, dar își impuse, sieși și propriilor ei picioare, să nu se grăbească.

– Sam! răsună autoritar glasul lui.

Se opri sub bolta holului, încercând să-i înfrunte ochii cenușii de ardezie fără a-și trăda tremurul interior. În timp ce Chris se apropia cu pași înceți, aparent leneși, Samantha își simți genunchii înmuindu-se și se sprijini cu o mână de perete.

Chris se opri la un pas distanță, bronzat, cu trăsăturile sale osoase, suplu și dur, colțuros și autoritar, privind-o. Linia gurii i se subțiase cu înverșunare. Fălcile îi erau încordate strâns.

Întinse o mână ca să-i atingă obrazul, frecându-i ușurel cu degetul mare pielea netedă. Samantha tremura vizibil, în timp ce mângâierea lui o umplea de văpăi. Coborî repede privirea, dar evită să privească spre umflătura din stânga blezărului. Nici chiar frica nu-i putea stăvili dorința de a se afla în brațele lui.

– Te rog. Sunt obosită.

Încerca să vorbească binevoitor și indiferent.

Degetul lui mare i se strecură sub bărbie, pentru a-i ridica fața.

– Sam, eu...

Insistența din glasul scăzut nu avu timp să-și transmită mesajul.

De living se apropiară pașii cuiva, iar mâna lui Chris căzu, în timp ce se întorcea într-acolo. Samantha profită de ocazie.

– Noapte bună, Chris, murmură ea, când în cameră apăru Tom, și porni grăbită pe coridor spre odaia ei.

Peste câteva minute era în pat, cu lumina stinsă. Ceasuri întregi rămase trează în întuneric, pe gânduri. De fiecare dată când încerca să se concentreze asupra motivelor pentru care Chris purta armă, gândurile îi reveneau spre felul cum o sărutase și pasiunea intensă pe care i-o stârnise.

Nici când în sfârșit adormi nu avu parte de un somn odihnitor. După câteva ore de aținpeli pe apucate, se trezi a doua zi dimineață înainte de ora opt.

Când intră în sufragerie, Chris lua deja micul dejun. O salută cu o detașare neașteptată. Samantha adoptă o atitudine similară, mai ales după ce observă umflătura din stânga scurtei coloniale de piele bej. Pe masă erau felii de pâine prăjită, suc de portocale și cafea. Nici nu avea poftă de mai mult și refuză oferta de șuncă și ouă a lui Maggie, când aceasta trecu pentru câteva momente prin cameră.

– Ai nevoie de ceva din oraș? întrebă neglijent Chris, în timp ce-și aprindea o țigară.

Samantha privi felia de pâine prăjită pe jumătate mâncată pe care o ținea în mână. După suspiciunile lui Chris din ajun, întrebarea o surprindea. Părea să propună o expediție la cumpărături. Când sosise pe insulă, o așteptaseră toate lucrurile imaginabile și nu-i putea trece prin minte nici unul care să fi fost scăpat din vedere. Dar, oricum, n-avea de gând s-o recunoască.

– Ar fi vreo două, trei lucruri, minți ea senină, înfigându-și cu zgomot dinții în pâinea prăjită.

– Fă o listă și dă-i-o lui Maggie. Va avea ea grijă să-ți parvină orice ai nevoie.

Samantha îl privi peste masă, văzându-i expresia mată,

trufașă. Deci, nu avea voie să se ducă în oraș. Dar trebuia să se asigure că într-adevăr asta era intenția lui Chris, nu doar o plăsmuire a imaginației ei.

– Nu e nevoie, negă ea, zâmbind fals, în timp ce-și adăuga pe felia de pâine o linguriță de marmeladă. Merg și eu cu ea în oraș. Va fi distractiv să hoinăresc prin magazine.

– Maggie nu pleacă în oraș.

Răspunsul lui eliptic o sili să-i privească ochii cenușii, cu pleoapele lăsate. Încordat, în alertă, în spatele acelei expresii aparent nepăsătoare, îi reținu imediat atenția.

– Nu înțeleg, râse jenată Samantha.

– Face comanda prin telefon, iar cumpărăturile de care avem nevoie sunt aduse cu o șalupă, după-amiază, o lămuri Chris.

– Aha, făcu ea.

Nu mai rămăsese nimic de spus și începu să-și mestece pâinea prăjită unsă cu marmeladă. Dulceața acesteia devenise dintr-o dată grețoasă.

Orele dimineții se târau ca melcul. Trebuia să facă mari eforturi pentru a se comporta firesc, ascunzându-și toate suspiciunile și bănuielile care ieșiseră la suprafață. Iar comportamentul lui Chris, după sărutările furtunoase din seara trecută, era tulburător. Evita orice ocazie de a o atinge, oricât de nevinovat ar fi fost motivul, iar tensiunea provocată de prezența lui se apropia de punctul critic. În jurul Samanthei, aerul parcă trosnea ca înaintea unei furtuni cu descărcări electrice.

Pe furiș, aruncă o privire spre Chris. Stătea tolănit într-un șezlong de pe terasă, fără a părea afectat de curenții subtili care o chinuiau pe ea. Din locul unde stătea așezată pe un bolovan, îi putea inspecta ușor profilul. Masculin, cu vitalitatea lui bronzată, părea relaxat, stând întins în șezlong cât era de lung. Mișcările regulate ale pieptului indicau că dormea.

Ieșiseră pe terasă după masa de prânz, pe care Samantha abia dacă o gustase, cu nervii întinși la limită. Își ținea urechile

ciulite după zgomotul unei bărci cu motor, singurul motiv din care acceptase să stea afară din casă.

Trecuseră câteva, captându-i interesul de la primul sunet și pierzându-i-l când își continuaseră drumul, îndepărtându-se de insulă. Acum se apropia murmurul surd al unei alte șalupe, iar Samantha se încordă, în timp ce zgomotul devenea tot mai puternic. Urmă, în sfârșit, sunetul pe care-l așteptase. Motorul trecuse în ralenti.

Samantha se ridică prudentă de pe piatră, aruncând încă o privire spre Chris, nesigură dacă dormea sau închisese doar ochii. Străduindu-se să pară nepăsătoare, își înfundă degetele în buzunarele pantalonilor de doc și porni agale spre cărarea care ducea la debarcaderul unde urma să acosteze șalupa de aprovizionare.

– Te duci la o plimbare?

Glasul lui leneș o paralizează un moment.

Se întoarse spre șezlong.

– Așa mă gândeam, zâmbi ea, crispată.

– Ai vreo destinație anume?

Pe sub indiferența întrebării, se simțea tonul tăios.

Samantha ezită. Să-i răspundă sincer sau să mintă? Nu, trebuia să spună adevărul. Avea nevoie să știe care anume era situația ei. Imaginația începea să i-o ia razna. Tremura în sinea sa, la gândul deciziei și a posibilelor sale consecințe.

– Îmi ziceam să mă duc până-n golf, răspunse ea și imediat îi observă tresărirea aspră din jurul gurii; atâta timp cât mai avea curaj, continuă. Tocmai a sosit șalupa cu provizii. Am auzit-o acum câteva momente.

– Nu e cine știe ce eveniment, replică el, cu o ironie seacă.

– Nu e, dar mă duc totuși. Ai vreo obiecție?

Nu se putea stăpâni să nu-l provoace, deși inima i se ridicase în gât.

– Nu tocmai, răspunse Chris, dar toate instinctele o înștiințau că mințea; se ridică încet în picioare. Te superi dacă-ți fac o

propunere mai interesantă? Dacă tot vrei să te duci în golf, de ce nu ți-ai lua mai întâi costumul de baie, ca pe urmă să putem înota vreo două ore?

Părea o simplă sugestie, însă Samantha recunoscu tactica tragerii de timp.

– Până mă schimb eu, șalupa o să plece, sublinie ea.

– Și are vreo importanță? își propti Chris mâinile în șolduri, într-o poziție arogantă, intimidând-o cu calmul vorbelor sale.

– Din moment ce mă duceam în golf ca să văd șalupa, da, are importanță, i-o întoarse ea, înclinând capul într-o parte, cu sfidare fățișă. Dar poate că nu vrei s-o văd? De-asta tot cauți să mă oprești, nu-i așa?

– Ce prostie.

Zâmbetul care-i fulgeră pe buze era rece și lipsit de haz.

– Oare? ripostă Samantha. N-aș crede.

– Ei, haide, Sam, se încruntă Chris la auzul vorbelor ei, clătinând din cap, de ce-aș vrea așa ceva?

– Asta aș dori și eu să știu, ridică ea capul cu o tresărire, când își dădu brusc seama că tocmai își realiza scopul, ținând-o pe loc la discuții.

Răsucindu-se pe călcâie, Samantha porni spre cărare, furioasă că se lăsase manipulată astfel. Nu era numai neînduplecat, ci și viclean. Zgomotul pașilor lui fermi și întinși pe potecă, în urma ei, îi alungă furia.

Privind peste umăr, Samantha făcu ochii mari, când îl văzu că reducea rapid distanța dintre ei. De vreme ce n-o putuse opri cu șiretlicuri, bănuia că nu s-ar fi jenat să folosească forța.

Se repezi de pe cărare, între copacii și tufișurile dese, de unde îl auzi pe Chris strigând-o pe nume, enervat și nerăbdător, dar glasul lui nu făcu decât s-o zorească înainte. Crengile îi biciuiau brațele și picioarele, în timp ce alerga orbește, încercând să fugă în linie dreaptă spre desișul unde poteca veche

cotea. Peste propriile ei zgomote, auzea freamătul vegetației din spate. O urmărea, dar Samantha nu îndrăznea să riște nici o privire înapoi.

În față se vedea un mic luminiș și goni într-acolo, conștientă că zgomotul din urma ei se apropia. Ieșind dintre tufe și copaci, încercă să se repeadă prin poiană, pentru a recupera o parte din avantajul pierdut, când o mână mare o apucă de braț, chiar sub cot, oprind-o brusc și răsucind-o în loc.

Inerția o făcu să-și piardă echilibrul. Nu-și putea schimba direcția atât de brusc, menținându-și în același timp și echilibrul. Se rostogoli la pământ, în cădere trăgându-l și pe el în genunchi. Un strat gros de ace de brad, uscate de soare și cu miros puternic, îi amortiză impactul.

Într-o clipă, începu să dea din picioare și să se zbată, pentru a se ridica. Aproape reuși, dar un braț musculos o trânti din nou la pământ. Încercă să-l lovească, dând cu pumnii unde-i venea la îndemână, atacând cu toată ferocitatea unui animal prins în capcană. Curând, Chris îi captură brațele agitate și i le întinse cât erau de lungi, deasupra capului.

Samantha se zvârcolea și mai violent, în panică, respirând cu sughițuri. Răsucindu-se și smucindu-se, încercă să se elibereze de greutatea care o strivi la pământ, când Chris trecu deasupra, parțial călare, parțial culcat peste ea. Își scutură capul dintr-o parte în alta, într-un efort disperat, cu părul castaniu mătăsos încurcându-se pe perna de ace ale brazilor. Chris o ținea imobilizată cu ușurință, lăsând-o să se zbată zadarnic, până avea să i se consume toată energia.

Într-un târziu, gâfâind, Samantha nu mai avu putere să lupte. Îi privi dușmănoasă ochii de oțel, cu inima palpitându-i în piept, de efort. Acele de brad îi zgâriau pielea goală a brațelor. Zăcea strivită sub greutatea lui, iar căldura trupului lui o ardea cât era de lungă.

Mușchii tari ai coapselor lui îi apăsau picioarele, sânii-i erau aproape turtiți sub zidul de granit al pieptului său. Degete tari ca fierul îi strângeau încheieturile mâinilor pe care nu se mai chinuia să și le elibereze. Prin mireasma de brad se amesteca aroma de mosc a masculinității lui, accentuată de transpirație până la un nivel euforizant.

Frustrarea înfrângerii făcu treptat loc unei conștiințe a periculoasei intimități create de poziția în care se afla. În timp ce revelația îi licărea în ochii căprui dilatați, o văzu reflectată și într-ai lui. Se temea să se miște, se temea că dacă o făcea, l-ar fi invitat s-o ia în stăpânire cu sărutările lui.

Tensiunea creștea, pe când privirea îi era încătușată de forța magnetică a ochilor lui. Când aceștia coborâră spre buze, se îmblânziră, ea topindu-se sub mângâierea aproape fizică a contactului vizual.

Încet, fără grabă, gura lui se pogorî peste a ei, iar Samantha scoase un oftat de capitulare. Flăcările patimii fură atâtate de pasiunea languroasă a sărutului, stârnindu-i dorința mai rapid decât ar fi făcut-o o posesiune brutală. Cu iscusință, Chris porni să-i exploreze colțurile buzelor și adâncul gurii, până când o făcu să reacționeze printr-un tremur vlăguit.

Brațele îi fură eliberate, iar Samantha îi cuprinse cu ele gâtul și umerii. Greutatea zdrobitoare a trupului lui apăsând-o punea și mai mult combustibil pe focul ce-i bântuia prin vene, ca un cântec sălbatic răsunându-i în inimă. Mângâierea intimă a mâinilor lui era un stimulent erotic care-i întețea răspunsul. Imediat, sărutul se înăspri, luându-i complet în stăpânire simțurile.

Toate terminațiile nervoase îi erau acordate pe lungimea lui de undă, trepidând sub atingere. Degetele lui o traseră de nasturii bluzei, descheindu-i pentru a-și croi drum spre carnea rotunjită pe care o ascundea materialul. În timp ce-i cobora breteaua de pe umăr pentru a înlătura și ultimul obstacol, Chris

își desprinse gura de buzele ei ca să-i devoreze pielea sensibilă a gâtului și a umerilor cu sărutări crude, întipărind o dâră arzătoare spre piscul proeminent al sânului. Atingerea senzuală a limbii lui îi smulse din gâtlej un geamăt. Nevoia masculină dură o făcea să-și dea seama de pulsația a gol din josul propriului ei pântec și necugetata implorare a acestuia de a i se dărui împlinirea.

Mâna lui rămase strânsă căuș pe sân, în timp ce Chris urca din nou cu buzele spre gura ei, stăpânindu-și mișcarea la câțiva sâcâitori centimetri de țel, pentru a-i citi mesajul din culoarea căpruie a ochilor. Fumul cenușiu al privirii lui i se învolbura posesiv peste față.

La un deget distanță de buzele lui, Samantha știa că de astă dată sărutul avea să ceară un abandon suprem. Ajunsese dincolo de limita ultimei rezistențe. Nu-i mai putea refuza nimic. Flăcările dragostei ce-i încercuiau inima învinseseră orice altceva, mai puțin dorința de a fi a lui.

Dar în clipa următoare deveni țeapănă. O neașteptată stare de alertă apăru în ochii cenușii ai lui Chris, pe când privirea i se abătea dinspre fața ei. Nedumerită o secundă, Samantha auzi în sfârșit zgomotul cuiva care mergea cu pași grei, apropiindu-se neabătut de locul unde zăceau înlănțuiți în culcușul acelor de brad.

Trase aer în piept, tăios, cu un amestec de teamă, jenă și protest. Înainte de a apuca să expire, mâna uriașă a lui Chris îi căzu peste gură, privirea lui străpungătoare prevenind-o să păstreze tăcerea.

Capitolul 6

Păru să treacă o eternitate până când pașii ajunseră în dreptul lor, apoi se îndepărtară, pierzându-se în liniștea pădurii, iar mâna slăbi apăsarea sufocantă peste gura ei. Pașii trecuseră la câteva zeci de centimetri de ei, vegetația deasă ascunzându-i de cărarea care făcea legătura între casă și golf.

Fără zgomot, Chris se ridică în picioare, privind în direcția casei. Când se ridică și ea, Samantha nu reuși să fie nici pe departe la fel de tăcută. Avusese timp să chibzuiască la înțelepciunea faptelor ei și să constate că nici vorbă nu putea fi de așa ceva. Fusese gata să i se dăruiască unui bărbat care practic o ținea prizonieră pe insulă. Aproape că făcuse ca puterea pe care o deținea asupra ei să devină nelimitată.

Degetele sale bâjbâiră la nasturii bluzei. Încă îi mai tremurau prea tare, de pe urma dragostei lui năvalnice, pentru a-și regăsi îndemânarea. Privirea îi stătea coborâtă spre mișcările lor stângace, dar era conștientă de mișcările lui Chris în fața ei. Nu putea ridica ochii spre el.

– Sam, o năpădi căldura mângâietoare a vocii lui.

Când refuză să-l privească, degetele lui îi capturară mâinile și i le îndepărtară de bluză, lăsând-o să se deschidă din nou. Îi

inspectă pe îndelete atributele feminine, privirea lui părând să înlăture sutienul de dantelă. Continuând s-o țină de mâini, i le răsuci încet la spate și o trase cu șoldurile peste coapsele lui musculoase. Samantha își simțea oasele ca o plastilină în mâinile lui.

– Nu! negă ea cu disperare tumultul provocat de acea apropiere.

– Nu?

Glasul îi era scăzut și ironic, iar respirația lui era caldă pe pielea Samanthei.

– Nu, repetă ea, mai hotărâtă de astă dată, ridicându-și privirea spre chipul lui; nu lipsi mult ca văpaia întunecată din ochii lui să-i nimicească total voința de a rezista. Ai vrut să nu mai prind șalupa, îl acuză, și ai reușit. Acum, lasă-mă să plec.

Ochii lui Chris se îngustară ca două lame ascuțite de oțel. Mușchii din lungul maxilarului puternic palpitară convulsiv câteva secunde, înainte de a-i da drumul, făcând un pas într-o parte, cu o expresie dură și închisă în sine.

Întorcându-se cu spatele spre el, Samantha își încheie grăbită nasturii bluzei, fără nimic din neîndemânarea poticnită dinainte. Fără a-i mai arunca o singură privire, porni spre tufișurile dese care despărțeau micul luminiș de cărare.

– Unde te duci? răsună gros și amenințător glasul lui autoritar.

– În casă, aruncă ea peste umăr, cu sarcasmul reușind să-i ascundă durerea. Ai vreo obiecție?

– Nici una, se răsti rece Chris.

Samantha nu se opri decât după ce închise ușa dormitorului. Se rezemă vlăguită de tocul acesteia, cu picioarele tremurându-i. Imaginea reflectată în oglinda de deasupra scrinului îi dezvălui înfățișarea răvășită, cu ace de brad agățate în păr și pe haine. Dezlipindu-se de ușă, porni spre baia camerei, dezbrăcându-se din mers de hainele murdărite.

Fără a aștepta ca apa să ajungă la o temperatură suportabilă, intră sub stropii reci ca gheața ai dușului. Dar acele înțepătoare nu puteau șterge amintirea atingerii intime a mâinilor lui, după cum nici răceala apei nu reușea să potolească dogoarea stăruitoare a flăcărilor pe care i le întețise.

În sfârșit, închise robinetele resemnată, își înfășură cu un prosop părul ud, iar cu altul își acoperi trupul. Mișcându-se ca un robot, reveni în dormitor, unde scoase din sertarul scrinului niște rufe curate și se apropie de debara. Aruncă pe pat o pereche de pantaloni largi bleu și întinse mâna după bluza de aceeași culoare, cu dungi subțiri.

Ținând-o în mână, observă hanoracul albastru pe care-l împrumutase de la Chris în seara sosirii. Nu dorea să păstreze nici o amintire de la el. Degetele ei apucară materialul neted, pentru a-l smulge brutal de pe umeraș. Aproape îl desprinsese, când brațul îi paraliză, incapabil să ducă mișcarea până la capăt.

Nevenindu-i să creadă, privi partea interioară a gulerului hainei. O broderie neagră forma inițialele „C.S.“. Atâta tot, numai „C.S.“. Nu „C.S.A.“, de la Christopher Steven Andrews. Încet, luă cu totul hanoracul de pe umeraș, examinându-l cu atenție ca să vadă dacă a treia literă nu se șterse cumva. Nu era nevoie să fie expertă pentru a distinge că după „S.“ nu mai existase niciodată încă o literă.

Făcând ghemotoc în mâini hanoracul, se răsuci spre pat. Se lăsă pe marginea acestuia, privind orbește scurta. O singură probă incriminatoare nu era concludentă pentru a dovedi ceva. De prea multe ori, în ultimele câteva zile, fusese gata să accepte prima informație ca reprezentând tot adevărul. N-avea să se mai repeadă din nou să tragă concluzii, cel puțin până găsea ceva mai substanțial pentru a-i confirma descoperirea.

Nedorind să riște pierderea probei de care dispunea, îndesă hanoracul între saltea și somieră. Prosopul din jurul trupului fu

aruncat în lături, când începu să se îmbrace grăbită cu hainele curate. Ștergându-și părul cât putea de bine, se pieptănă repede și decise că era suficient.

Ieșind în hol, închise ușa camerei, cu harababura de haine murdare și prosoape umede. Ordinea putea să mai aștepte. Deocamdată, un singur gând avea în minte. Livingul era gol, iar Samantha scoase un oftat de ușurare și satisfacție.

Aruncând câteva priviri atente spre camerele alăturate, se îndreptă în liniște către colțul amenajat ca un cabinet, căutând din ochi servieta, pentru a o găsi rezemată de o latură a biroului. Îngenunche alături, dându-și la o parte o șuviță umedă de păr care i se lipise de obraz.

Palmele i se umeziseră de transpirație nervoasă, așa că și le șterse de materialul pantalonilor, înainte de a lua servieta, îndreptând-o pentru a examina zona de lângă mâner. Inițialele aurii „C.S." o priveau cu sfidare.

Samantha examină minuțios pielea, în căutarea oricărei urme sau zgârieturi care ar fi indicat că acolo se aflase cândva o a treia literă. Nu existase niciodată. Dorise o dovadă care să confirme semnificația inițialelor de pe hanorac și o găsise. Împinse servieta la loc în poziția dinainte, rezemându-și apoi mâinile pe genunchi pentru a se ridica.

– Ce faci?

Glasul bărbătesc scăzut și acuzator îi străpunse inima cu fiori înghețați de frică.

Samantha întoarse încet capul spre Chris, care stătea sub arcada dinspre sufragerie, într-o nemișcare amenințătoare. Dar acela nu era Chris. Indiferent cine ar fi fost, nu era Chris Andrews – și nici Owen Bradley. Nervoasă, își umezi buzele, ridicându-se. Oare era bine să-l confrunte cu ceea ce descoperise? Nu, hotărî ea, mai întâi să se gândească temeinic.

Mintea i se agita să găsească o explicație plauzibilă a motivului pentru care îngenunchease lângă birou. Nu exista nici una. Singura speranță era aceea de a scăpa cu forța.

– Nu te privește ce făceam.

Și porni spre culoar, cu capul sus.

El, însă, o ajunse din câțiva pași mari, înainte de a intra în hol. O prinse brutal de mijloc și o răsuci spre el, cu o smucitură. Furia turbată din privirea lui îi pârjolea fața.

– Ți-am pus o întrebare și vreau un răspuns, mârâi, amenințător.

Durerea strânsorii lui era sfâșietoare. Încă o apăsare, cât de mică, și i-ar fi sfărâmat oasele delicate ale încheieturii. Samantha scrâșni din dinți, înfruntând tortura care-i zdrobea brațul, dar aceasta o și ajuta să rămână indiferentă față de presiunea puternică a coapselor lui de care era obligată să stea lipită.

Aruncă o privire de gheață spre trăsăturile lui aspre.

– Dă-mi drumul! pronunță ea fiecare cuvânt cu o claritate glacială. Nu am ce răspuns să-ți dau, iar dacă-mi rupi brațul, va trebui să mă duci de pe insulă ca să-mi fie pus în gips.

Gura lui Chris se strânse într-o linie crispată, de violență abia ținută în frâu. O eliberă cu un brânci furios, după care se răsuci să iasă din cameră. Cu puterile secătuite, Samantha privi pe urmele lui, fără a se simți câtuși de puțin învingătoare.

În tot restul după-amiezii, nu se mai clinti din camera ei. Nedumerirea îi tulbura gândurile. Devenise clar că era prizonieră. Nu părea să conteze dacă zidurile erau cele ale camerei, sau perimetrul insulei. Motivul pentru care era ținută captivă îi scăpa, indiferent de câte ori încercase să-l descifreze.

Dacă n-ar fi vorbit cu tatăl ei, fiind clar că acesta știa unde se afla, Samantha ar fi putut deduce că fusese răpită. Reuben, însă, era la curent.

Umbrele de afară se alungiseră, anunțând înserarea, când auzi o bătaie în ușă. Se încordă, întorcându-se de la fereastră pentru a privi lung ușa.

– Cine e? întrebă, știind răspunsul încă dinainte de a-l auzi.

– Chris, spuse el și deschise ușa.

„Minți!“ îi venea să-i strige. „Nu ești Chris Andrews! Nu știu cine ești, dar nu ești în nici un caz Chris Andrews!“ Privi încruntată masca de bronz care-i ascundea atât de bine orice expresie. Dar nu aceste cuvinte i se desprinseră de pe buze.

– Ce dorești? întrebă ea, cu răceală.

– Cina e gata.

– Trimite-mi doar niște pâine și apă în cameră. Mi-ajunge atât, declară ea, cu dispreț acid.

Masca se înăspri.

– Ai să vii la masă și-ai să mănânci, declară el, adăugând: chiar și dacă va trebui să te târăsc cu forța până acolo și să-ți înțes mâncarea pe gât.

Câteva secunde, Samantha îi mai privi provocator sclipirile cenușii ale ochilor, înainte de a se supune ordinului. Mâncarea nu avea nici un gust, dar mâncă totuși puțin. În fiecare clipă, era conștientă de privirile speculative pe care i le aruncau Tom și Maggie.

Nu se putea să nu-i observe tăcerea crispată. În momentul când cina luă sfârșit, Samantha se scuză și reveni în camera ei, aproape așteptându-se ca Andrews – sau cine-o fi fost – să apară pentru a o trimite înapoi îl living. Nu veni nimeni.

A doua zi dimineață, perspectiva de a petrece ziua în dormitor nu i se arătă deloc atrăgătoare. Dacă era într-adevăr prizonieră, după cum se părea, atunci nu avea nici un motiv să fie deținută de bunăvoie. În plus, dacă mai putea obține și alte informații lămuritoare, era improbabil să le afle în dormitor.

Cu o luminiță hotărâtă în ochi, ieși din cameră. Acum, când știa că temnicerul ei nu era Chris Andrews, începea să prindă contur germenele unei idei pentru a se confrunta cu el. O dată ce-și dădea seama că îi recunoscuse prefăcătoria, putea să-i ofere involuntar și alte informații. Această posibilitate îi înviora mișcările.

Trecând pe sub arcadă, în living, Samantha îl zări pe dată așezat la birou, unde asculta fierbând de furie, cu receptorul la ureche. Se opri, simțind nervozitatea violentă pe care o emana. Indiferent ce spunea persoana de la celălalt capăt al firului, era clar că-l nemulțumea enorm.

– La naiba, Reuben Gentry! bubui prin cameră glasul lui, făcând-o pe Samantha să holbeze ochii. Să nu spui că nu te-am prevenit. O să-ți pară rău, foarte rău o să-ți pară.

Făcu o pauză, apoi:

– O să mai auzi tu de mine.

Și, pe această notă de amenințare, trânti receptorul în furcă și se ridică de pe scaun, cu furia dezlănțuită vizibilă în repeziciunea mișcărilor. Samantha înghiți în sec, apoi mai înghiți o dată, când o izbi fulgerul de mânie din privirea lui. Nările i se dilatară ușor, parcă mirosind pericolul. Nu putea să nege că ascultase o parte din convorbire. Cel mult, ar fi putut să se comporte ca și cum n-ar fi auzit și amenințarea cu răzbunarea.

– Tatăl meu era? întrebă ea, reușind cumva să-și ascundă tremurul de frică.

– Da.

Încercând să-și păstreze aparența neștiutoare, Samantha intră în cameră. Mâinile îi tremurau și își agăță degetele mari în găicile pantalonilor strâmți de doc.

– Când vine? încercă ea să intoneze cu o undă potrivită de interes.

– E... reținut pentru încă vreo două zile.

Samanthei nu-i scăpă pauza infinitezimală din răspunsul lui.

Privirea aceea pătrunzătoare era greu de înfruntat, așa că nici nu încercă, întorcându-se în schimb spre sufragerie.

Știind că trebuia să comenteze cumva răspunsul, oftă abătută:

– Am să mă întorc la serviciu, până să reușească Reuben să scape.

Apoi, se grăbi să schimbe subiectul:

– Mmm, da' bine mai miroase cafeaua în dimineața asta.

Chris lăsă conversația să devieze, dar Samantha nu era sigură că-l păcălise. După ce auzise convorbirea telefonică, prefera să nu-i mai spună ce descoperise, și anume, că nu era Chris Andrews. Înțelegea încet că se prea putea să fie răpită. Nu avea decât afirmația lui că Reuben știa unde se afla.

Samantha recapitulă în minte scurta convorbire la telefon pe care o purtase cu tatăl ei imediat după sosirea pe insulă. Mai întâi, o întrebase cum se simțea, la care ea îl asigurase că supraviețuise (se albi, amintindu-și ce cuvânt alesese), apoi încercase să se scuze pentru întârziere. Samantha îl întrerupsese înainte de a-i explica motivele amânării.

Trecuse peste scuzele lui, afirmând că știa că făcea tot ce putea. Urmase apoi momentul de derută, când se referise la Chris. În sfârșit, Reuben insistase să facă tot ceea ce-i spunea Chris. Nu se putea oare ca aerul îngrijorat al tatălui ei să se datoreze preocupării de a o ști în siguranță?

Modul atât de perfect în care se potriveau piesele de puzzle îi provocă un gol în stomac. Involuntar, întrerupsese probabil o convorbire telefonică pentru negocierea răscumpărării. Vorbind cu Reuben, îi dovedise că era într-adevăr captivă. Dacă ar fi dezvăluit, la un moment dat, că nu știa în ce situație era, sau ar fi început să indice unde se afla, Chris fusese alături, ascultând fiecare vorbă, gata să-i smulgă telefonul din mână la cea mai mică provocare.

Cât de mult le ușurase sarcina, reflectă deznădăjduită Samantha. Simpla menționare a numelui tatălui ei o convinsese să însoțească un om totalmente necunoscut. Nici măcar o dată nu-i pusese la îndoială identitatea, în redacție. Beth o prevenise să se ferească de el, dar n-o ascultase. Așa era ea, Samantha Gentry – le știa pe toate.

Redacția! O izbi o nouă amintire. Scrisoarea lăsată pentru Harry Lindsay nu putuse fi decât o cerere de răscumpărare. Iar ea îi arătase în care birou s-o lase. Acum totul era atât de grețos de evident, mergând chiar și până la hainele noi care-i fuseseră puse la dispoziție. Nu i se permisese să-și ia articole proprii, din cauza riscului de a nu fi văzută de prea mulți oameni în compania lui Chris și de a amâna plecaea.

Drumul până la Clayton, New York, mașina rapidă care ar fi putut întrece orice urmăritor, preocuparea lui Chris de a-i observa încontinuu pe toți cei care intrau și ieșeau din restaurant, omul care aștepta să ia mașina în primire la sosirea lor și fata care i se alăturase la colț, semănând fără îndoială cu Samantha, de la distanță, iahtul care aștepta la câteva zeci de metri distanță. Toate se legau perfect.

Dacă o văzuse întâmplător Beth, sau altcineva, plecând cu mașina, probabil că bărbatul și femeia o duseseră la zeci de kilometri distanță, înainte de a o abandona. Iar pe chei nu fusese nici țipenie de om, ca s-o vadă îmbarcându-se la bordul iahtului. Ba chiar i se odronase să aștepte în umbra unei clădiri până când acesta acosta, după care, o dată ajunsă pe punte, fusese trimisă în cabină. Nici că s-ar fi putut o victimă mai cooperantă.

Insula era o ascunzătoare ideală. Nu existau vecini băgăreți, care s-o vadă sau la care să poată fugi dacă descoperea ce se întâmpla. Râul înlocuia zidurile închisorii. Făcuseră o croazieră printre insule ca să se distreze și să nu i se deștepte bănuielile cu privire la ceea ce se întâmpla de fapt. Nu se opriseră nicăieri, pentru a evita riscul de a fi recunoscută. Era posibil ca fotografia

ei să fi apărut în ziare. Aceeași ipoteză se aplica și în cazul șalupei de aprovizionare. La care se adăuga faptul că insula era la doar o aruncătură de băț distanță de Canada și, după achitarea răscumpărării, puteau fugi peste graniță.

Răscumpărarea. Convorbirea telefonică pe care tocmai o auzise. Simți cum o strângea de gât frica. Oare Reuben refuzase să plătească suma cerută? O, Doamne, era posibil. Îl auzise o dată comentând că, dacă nimeni nu mai plătea răscumpărările, nu s-ar mai fi comis răpiri, pe care el le declara niște crime de o cruzime barbară. Sau, poate, șarjase ca să câștige timp, mizând pe șansa că autoritățile, despre care nu se îndoia că fuseseră anunțate, puteau s-o găsească?

Chris – sau cum l-o fi chemând – spusese: „O să mai auzi tu de mine". Aceste cuvinte ar fi putut însemna că urma să mai sune în problema răscumpărării, sau să-i trimită un mesaj sub forma cadavrului ei. N-o prea puteau lăsa liberă și nevătămată, când îi putea recunoaște oricând.

Cu mâini tremurătoare, puse repede cana cu cafea pe masă, înainte de a o scăpa. Privirea îi alunecă precaută spre omul așezat în fața ei, numai pentru a coborî din nou spre masă când îi văzu ochii de nepătruns observând-o. Cât de multe îi dezvăluise din ceea ce gândea? se întrebă ea, sufocată de panică.

– Te simți bine? Pari puțin cam surescitată, observă el, calm.

– Mă doare capul... am o migrenă, minți scurt Samantha. Și pe mine mă chinuiesc la fel de des ca pe Reuben.

Își ridică degetele tremurătoare la tâmplă, încercând un zâmbet palid.

– Scuză-mă, cred că merg în camera mea, să mă întind puțin.

– Pot să-ți aduc ceva?

Nu părea prea convins, privind-o cu fruntea încrețită ușor, sarcastic.

– Nu, mulțumesc, se grăbi Samantha să iasă, nelăsându-i timp s-o mai iscodească.

Se plimbă agitată prin cameră, aproape o oră. Încerca să analizeze rațional situația, ignorând teroarea care pândea s-o cuprindă. Deși necunoscutul, răpitorul ei – încetase să-i mai spună în sinea sa Chris, nume care oricum nu i se potrivea – putea fi conștient că bănuia ceva suspect, sau era posibil să nu creadă că-și dăduse seama că fusese răpită. Probabil încă o mai credea convinsă că el era Chris Andrews.

Ca invitată a lui, trebuia să i se acorde o anumită libertate, dar în același timp să se ia măsuri că nu putea părăsi insula. Întrebarea era cum ar fi putut profita de libertatea limitată pe care o avea pe insulă.

Trebuia să poată face și altceva, decât să aștepte pur și simplu. Nu putea conta numai pe șansa de a fi eliberată dacă se plătea răscumpărarea. O evadare părea imposibilă. Singura ei speranță era numai salvarea din afară. Dar cum ar fi putut să fie salvată, când nimeni nu știa, cu excepția răpitorilor, unde se afla?

O reporteră ar fi trebuit să fie ingenioasă, se dojeni Samantha. Nu se putea să nu existe o cale de a trimite un mesaj în exterior, fără știrea răpitorilor. Șalupa de aprovizionare probabil că n-avea să mai revină, deci această posibilitate se excludea. Pe insulă nu poposea nimeni, ceea ce elimina și șansa de a strecura mesajul cuiva aflat în trecere.

Desigur, își spuse ea cu amărăciune, rămânea oricând varianta proverbialului mesaj vârât într-o sticlă și aruncat în apă, dar șansele de a-l găsi cineva la timp erau aproape egale cu zero.

Încruntată, se opri în dreptul ferestrei, privind orbește spre umbra verde a copacilor. Ce metodă de comunicare îi mai rămânea? Telefonul! În ochi i se aprinse o luminiță, risipind norii negri care-i întunecau.

Cu siguranță, trebuia să existe o cale de a-i convinge s-o lase să-i dea telefon tatălui ei, pentru vreun motiv nevinovat. Poate că, în timpul convorbirii, reușea să-i dea lui Reuben un indiciu

despre locul unde o țineau prizonieră. Ba nu, vicleanul ei răpitor ar fi depistat șiretlicul și n-ar fi îngăduit să fie transmis nici un mesaj voalat.

Și totuși, telefonul putea oferi soluția dorită, dacă reușea să-l folosească fără știrea nimănui. Asta însemna s-o facă în absența celorlalți. Noaptea părea perioada cea mai propice, dar Samantha o excluse. Își amintea de plimbarea făcută la miezul nopții. Fără îndoială, în permanență stătea de veghe cineva. Orice tentativă nocturnă risca să fie descoperită.

Trebuia să încerce în timpul zilei, când era mai mult sau mai puțin liberă să cutreiere casa și insula în voie. Ar fi trebuit să aleagă o perioadă când erau ocupați toți trei. Era o manevră îndrăzneață și riscantă, dar cu anumite șanse de succes.

Pe coridor răsunară niște pași, apropiindu-se de camera ei. Nu puteau însemna altceva decât că cineva venea s-o controleze. Se aruncă imediat pe pat, cu fața în jos, prefăcându-se că dormea. Inima îi bătea ca o tobă, când ușa se deschise. Cu toate că-și ținea ochii închiși, simțul ei recunoscu identitatea intrusului.

De câte ori, în ultimele câteva zile, o tulburase senzual prezența lui? De prea multe ori ca să le numere. Acei misterioși ochi cenușii o studiau acum, întinsă pe pat, iar Samantha simți un vag freamăt interior. Încercă să respire regulat, la fel de conștientă de privirea lui ca și cum ar fi atins-o. Necunoscutul apărut în viața ei era periculos din mai multe puncte de vedere.

Tocmai când își spunea că nu se mai putea preface că dormea, auzi ușa închizându-se. Nu se mișcă nici acum, așteptând până auzi că pașii se îndepărtau de ușă. Atunci, ridicându-se prudentă, începu să se gândească la perioadele când ar fi avut cele mai mari șanse de a folosi telefonul.

La amiază, Maggie bătu în ușă, interesându-se rece dacă Samantha voia să mănânce de prânz. Continuă cu scuza

migrenei, sperând să le adoarmă vigilența, pentru a n-o mai supraveghea atât de strict. Când menajera se oferi să-i aducă o supă, Samantha acceptă. Se potrivea cu aparențele de boală și îi umplea stomacul gol.

În urma lui Maggie, ușa nu se închise complet. La câteva minute după ce-și primise farfuria cu supă de vită, Samantha o deschise încet de câteva degete, pentru a auzi din living glasul necunoscutului.

– Știu că bănuiește ceva, declară el, pe un ton aspru, decis. Nu putem spera s-o ținem complet în ceață. E mult prea inteligentă pentru așa ceva.

– Dar ce vom face acum? se auzi replică ursuză a lui Tom.

– O ținem pe insulă până...

Restul frazei se pierdu, cei doi trecând în altă cameră.

Cel puțin, zâmbi Samantha cu un umor macabru, nu aveau planuri de a o lichida imediat. Astfel, îi rămânea timp prețios pentru a încerca să cheme în ajutor.

Ocazia i se ivi mult mai curând decât se așteptase. Trecuse aproape o oră, când auzi afară un murmur de glasuri, al lui Tom și al necunoscutului. Samantha știa că, la ora aceea, Maggie era în bucătărie, spălând vasele de la prânz. Era șansa ei, poate singura șansă.

Pe furiș, ieși tiptil din cameră, străbătând culoarul până în living. Ascultă cu atenție, pentru a o auzi pe Maggie în bucătărie și glasurile slabe de-afară. Cu adrenalina pompându-i prin vene, ridică receptorul și formă rapid numărul de la birou al tatălui ei.

Privirea îi săgetă cu teamă spre bucătărie, în timp ce aștepta să i se răspundă, răsucindu-și pe un deget cablul telefonului. O cuprinse un val de însuflețire, când din receptor se auzi vocea unei femei.

– Cu Reuben Gentry, vă rog, ceru ea, în șoaptă. Îl caută fiica lui.

– Îmi pare rău, dar abia vă aud. Vreți vă rog să vorbiți mai tare? insistă femeia.

Samantha scrâșni din dinți, nervoasă.

– Nu pot! șuieră ea, o idee mai sonor, blestemând în gând pierderea de vreme. Sunt Samantha Gentry și *trebuie* să vorbesc cu tatăl meu.

– Ați spus că doriți cu domnul Gentry? ceru lămuriri vocea.

– Da!

– Regret, lipsește momentan. Să chem pe altcineva?

– La naiba! înjură ea printre dinți, frecându-și fruntea cu o mână. Fă-mi legătura cu securitatea...

Clanța ușii din față începu să se încline. Zări mișcarea cu coada ochiului. Necunoscutul venea, iar ea nu mai avea timp să iasă din living neobservată. Risca și s-o vadă cu receptorul în mână înainte de a apuca să-l pună la loc în furcă. Nu mai avea altă speranță decât să lase un mesaj.

Până să ia hotărârea, pierduse timp prețios. Ușa se deschise și necunoscutul intră, tocmai când Samantha revenea cu atenția la receptorul telefonului.

– Spune-i tatălui meu, începu ea cu voce sonoră și limpede, pentru ca femeia să înțeleagă cât mai bine ce spunea, că sunt...

O mână mare apăsă pe furca telefonului, întrerupând legătura înainte ca Samantha să-și fi putut termina mesajul. Cu frustrare și furie neputincioasă, privi încruntată perechea de ochi cenușii și duri. Necunoscutul îi smulse receptorul din strânsoarea degetelor și îl puse în furcă.

– Îmi pare rău, spuse el calm, nu te puteam lăsa să faci asta.

– N-ai nici un drept să mă oprești! se răsti Samantha. Era o convorbire personală. Aveam ceva de discutat cu Reuben și azi dimineață n-am apucat să vorbesc cu el, minți ea. Ți-aș fi plătit costul convorbirii interurbane.

– Nici nu mă îndoiesc.

O domina cu statura lui, atingându-i umărul cu un braț.

Samantha tremura în sinea ei, de frică și din cauza apropierii lui tulburătoare, dar întinse din nou mâna, cu îndrăzneală, spre telefon.

– Atunci, n-ai nici un motiv de a nu mă lăsa să-l sun.

Mâna lui îi apucă încheietura, fără a-i permite să ridice receptorul.

– Sam, nu-mi arde de jocuri, o preveni, încet.

– Nu? ridică ea smucit capul, cu o sfidare rebelă scăpărându-i în ochii căprui; enervarea îi alunga orice prudență. Te ții de jocuri cu mine de când ai intrat în redacția ziarului – mai întâi, m-ai lăsat să cred că erai Owen Bradley, apoi m-ai min...

Își mușcă buza, dându-și seama că fusese pe punctul de a recunoaște ce descoperise, și anume că nu era Chris Andrews.

Îngustarea ochilor lui o înștiință că-i ghicise intenția. Sub privirea lui pătrunzătoare, bătăile inimii îi deveniră neregulate. Mersese prea departe ca să mai dea înapoi. Singura speranță era aceea de a-i face față cu curaj, fără a-i dezvălui cât îi era de frică.

– Nu știu cine ești, dar nu ești Chris Andrews, declară ea. Totul a fost o minciună.

– Mai mult sau mai puțin, recunoscu el, cu o ușurință netulburată.

Răsucindu-se în loc, iritată, Samantha mormăi:

– Cred că n-ar avea nici un rost să te întreb care e adevăratul tău nume, nu?

Bărbatul ezită.

– Numele meu este Jonas...

– Jonas! se întoarse ea la loc, râzând cu dispreț și neîncredere; făcu un gest, întrerupându-l din continuarea prezentării. Nu te mai deranja. Nici ăsta nu e adevăratul tău nume.

Încet, necunoscutul o măsură cu privirea, gânditor, apoi clătină indiferent din cap.

– Numele nu au nici o importanță.

– Așa e, îi dădu ea dreptate, cu îndârjire. Caracterul unui om, sau lipsa de caracter, rămân neschimbate, oricum l-ar chema. Jonas merge la fel de bine ca oricare alt nume. În orice caz, ți se potrivește. De când te-am întâlnit, numai ghinioane am avut.

– Deci, ai ajuns la concluzia că sunt un tip imoral, se ivi o licărire batjocoritoare în ochii omului care acum își spunea Jonas.

– Tu mi-ai dovedit-o! replică ea. Cât de naivă mă crezi? De câte ori vrei să-ți cred minciunile? Mă ții prizonieră pe insula asta. Nu mă lași să plec și nu-mi dai voie să mă întâlnesc cu nimeni înafara ta, a lui Tom și-a lui Maggie. Nici măcar tatălui meu nu-mi permiți să-i dau telefon. Ce povești vei mai inventa ca să-mi explici toate astea?

– Nici una, se înăspriră, reci ca gheața, trăsăturile lui colțuroase și bronzate. Presupun că n-ai crede nimic din tot ce ți-aș spune.

– Nici nu mi-o poți pretinde! strigă Samantha; o parte din ea își dorise să urzească o nouă povestire credibilă; nu voia să fie un răpitor. Mi-ai înșirat atâtea minciuni, încât mi-ar fi imposibil să te mai cred! Of, Chri... Jonas, sau cum te-o fi chemând de fapt, oftă ea nervoasă, de ce nu-mi poți da voie să-i las un mesaj lui Reuben?

Nu știa de ce îl întrebase asta. Nu știa decât că el n-ar fi acceptat niciodată. Umila rugăminte fusese un gest disperat, care-i umplu ochii de lacrimi.

Mâinile lui i se depuseră pe umeri, în timp ce o privea în adâncul ochilor, cu fălcile încleștate.

– Nu pot, Sam.

Forța magnetismului lui și propria ei atracție fură cât pe ce s-o aducă în brațele lui. În schimb, își smulse umerii din strânsoare, detestând felul cum inima sa trădătoare refuza să asculte de glasul rațiunii.

– Nu-i adevărat că nu poți! Nu vrei! îl acuză, cu vocea înecată de emoție.

– Crezi ce vrei, replică el sumbru.

– A, nici o grijă, exact asta am să fac, îl asigură ea, pe un ton amenințător.

Stătea în fața lui, cu pumnii strânși pe lângă trup și lacrimile tremurându-i în vârfurile genelor. Nu așa intenționase să se confrunte cu el. Plănuise să-l interogheze fără cruțare, incriminându-l cu faptele pe care le cunoștea deja.

Dar, la un moment dat pe parcurs, încetase să se mai gândească la el ca la un răpitor, privindu-l ca pe bărbatul care o sărutase cu pasiune și îi făcuse cunoștință cu sentimente și senzații pe care nu știa că le avea. „Ferește-te de necunoscut," își spuse ea amețită, „căci poate să-ți fure inima."

– Vreau să-mi dai cuvântul tău, Sam, că nu vei mai încerca să folosești telefonul, o privi el ferm.

– Cuvântul meu? repetă Samantha ironică. De ce ți-aș da cuvântul?

– Fiindcă, altfel, voi fi silit să tai cablul. Nu-mi pot asuma riscul de a-i da telefon cuiva, ca să anunți că ești aici.

– Nu ți-ar fi mult mai simplu să mă încui în cameră? îl provocă Samantha, cu vocea încordată de nefericire.

– Sper să nu ajungem până acolo.

Răspunsul lui, însă, reprezenta și un avertisment.

– De tine depinde.

Libertatea ei era limitată, dar trebuia să și-o păstreze așa cum era, dacă voia să-i mai rămână vreo șansă de salvare.

– Foarte bine, îți dau cuvântul meu.

Nu avea încotro, iar el o știuse.

Se răsuci pe călcâie și plecă de bunăvoie spre camera ei, pentru a se gândi la un alt plan. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu în același loc, privind-o, cu trăsăturile sale oacheșe aspre și neînduplecate, de o atracție irezistibilă.

Capitolul 7

Apele râului St. Lawrence erau renumite pentru pescuit, cu bibanul negru și crapul în fruntea listei. Samantha urmărea de cincisprezece minute mica barcă de pescuit care se apropia de insulă. Motorul îi duduia într-un ritm dezordonat, indicând că avea probleme.

Întinsă pe pluta ancorată în golf, cocheta cu ideea de a înota până la barcă. Se afla destul de aproape ca să poată ajunge cu ușurință, dar știa că n-ar fi parcurs nici trei metri, înainte ca Jonas s-o ajungă din urmă. Privindu-l cu coada ochiului, observă că pândea barca la fel de atent ca ea.

Din după-amiaza trecută, vorbiseră foarte puțin, rezumându-se doar la strictul necesar. Era dușmanul ei, iar Samantha nu-și putea permite să se lase influențată de emoții.

Prova bărcii de pescuit se întoarse spre golf. În câteva secunde, rateurile motorului se stinseră. Privirea lui Jonas se abătu spre ea, cu un avertisment voalat în adâncurile sale cenușii, înainte de a se îndrepta către bărbatul voinic care stătea pe pontonul debarcaderului, privind ambarcațiunea pescărească.

– Află ce probleme are, Tom, ordonă Jonas, cu glasul scăzut

răsunându-i răspicat peste întinderea de apă care-i despărțea. Și vezi să plece de-aici imediat.

Dând scurt din cap, Tom porni să îndeplinească ordinul. În barca sa, pescarul se ridicase în picioare, făcând semne spre mal. Jonas îi ignoră cu deliberare strigătele. Cel care răspunse fu Tom, înainte de a intra în clădirea debarcaderului. Ieși peste câteva momente, trăgând la vâslele unei bărci, spre ambarcațiunea defectă.

Rezemată într-un cot, Samantha îl privi cum ajunse la barcă, schimbă câteva cuvinte cu pescarul, apoi porni înapoi. Nu aruncă nici o privire spre plută, dar când ajunse în dreptul ei, i se auzi glasul, adresându-se încet lui Jonas.

– A rămas în pană de benzină.

Când porni pentru a doua oară spre barca de pescuit, Tom avea la bord o canistră roșie. Degetele Samanthei se încovoiară în palme de frustrare. Vedea cum îi scăpa ocazia de a lua legătura cu cineva din afară. Trebuia să facă ceva pentru a atrage atenția pescarului. Se putea ca altă șansă să nu i se mai ivească.

– Nu face nici o prostie, Sam, o preveni glasul calm, tăios ca oțelul, al lui Jonas.

Ochii ei căprui scăpărară de iritare la adresa perspicacității cu care îi ghicise gândurile. Cenușiul înghețat al ochilor lui nu-i descurajă hotărârea. Hotărându-se fulgerător, își sprijini palmele pe scândurile plutei, pentru a se ridica, dar nu avu timp să-și termine mișcarea.

Reacția lui fu mai rapidă, rosotogolindu-se într-o parte din locul unde stătea așezat pentru a-i apuca umerii și a-i țintui pe puntea tare de lemn. Se aplecă deasupra, musculos și bronzat, cu un nor negru de păr cârlionțându-i-se viril pe pieptul gol. Bătăile inimii ei nu aveau nici o legătură cu frica.

– Nu, îi ordonă el. Taci.

– Nu-mi poți pretinde să te ascult, șuieră Samantha. Știi că trebuie să încerc.

– Țipetele tale nu vor însemna nimic. Va crede că e o glumă, argumentă Jonas, cu trăsăturile înăsprite nemilos.

– Nu va mai crede că-i o glumă, când am să-i spun cine sunt, replică Samantha, deschizând imediat gura să strige.

Mâna lui mare i se lăsă deasupra, încleștată peste maxilare, în timp ce-i înăbușea strigătul cu forța irezistibilă a unui sărut feroce. Posesiunea arzătoare a gurii lui îi învăpăie sângele prin vene ca un foc în savană, dulce-sălbatic și nebunesc de chinuitor. Porunca de a se supune o amețea.

Stătea cu toată greutatea trupului lui viguros peste ea, topindu-i oasele cu fierbințeala lui. Deși încerca să i se împotrivească, eforturile firave ale Samanthei se risipiră la câteva secunde după ce-i luase buzele în stăpânire. Docilă și maleabilă, cedă apăsării urgente a sărutului, uitând complet că fraterniza cu inamicul, până când auzi din nou duduitul motorului bărcii de pescuit.

Samantha se smulse de sub buzele lui virile, tocmai la timp pentru a-l vedea pe pescar făcându-i cu mâna lui Tom și întorcând barca în direcția opusă insulei, pentru a pleca în viteză.

– Nu! gemu ea cu voce frântă, privind în urma bărcii.

Jonas îi dădu drumul și se ridică, lăsându-i înfrigurată carnea care-i simțise căldura. Îngrețoșată de modul cum nu putuse refuza plăcerea îmbătătoare a sărutării lui, Samantha își acoperi ochii cu o mână, ca și cum alungarea imaginii ar fi ascuns dragostea interzisă pe care o simțea tot mai puternic.

– Chiar a trebuit să mă săruți? aruncă ea, cu dușmănie. Sau ai tu, așa, un obicei de a-ți silui prizonierele?

– Crede-mă, dacă exista un mijloc mai eficient de a-ți închide gura, l-aș fi folosit, replică el, pe un ton sardonic.

Ironia caustică a răspunsului era exact ceea ce trebuia pentru a alunga nefericirea Samanthei. Ridicându-se pe picioarele tremurătoare, îl privi drept în ochi, cu lucirea lor de gheață. Și pentru ea sărutul fusese un calvar, dar de un cu totul alt gen.

– Pe viitor, te rog să găsești altă metodă, declară, vag trufașă și extrem de mândră.

Cu o grație felină, Jonas se ridică în picioare, încordat ca o fiară de pradă în alertă, având în ochi o licărire de-a dreptul primitivă. Statura lui mai înaltă o făcea pe Samantha să se simtă aproape mică, privindu-l cum stătea în fața ei aproape gol, cu mușchii unduindu-se în soare pe sub pielea bronzată.

– Nici o grijă, Sam. Voi căuta una, o repezi el.

– Și nu-mi mai spune Sam! se înfurie Samantha. Numele ăsta e rezervat oamenilor pe care-i plac și în care am încredere!

Timp de câteva secunde încordate, tensiunea se accentuă, pe când se priveau întărâtați unul pe altul. Linia dură a gurii lui se subție amenințător.

– E timpul să ne întoarcem în casă, spuse Jonas, într-un târziu.

– Pariez că-ți pare rău că nu te-ai hotărât să mă închizi în cameră, îl acuză cu înverșunare Samantha.

– Eu, în locul tău, n-aș aduce vorba de asta. Ideea mi se pare pe zi ce trece tot mai avantajoasă, o preveni el.

Samantha închise gura. Nu era momentul să-i arunce momeli, altfel se putea decide să-și pună amenințarea în aplicare. În după-amiaza asta, pierduse o ocazie de a chema în ajutor. Ar fi fost o proastă să renunțe la șansa de a avea alte prilejuri, numai fiindcă dorea să riposteze și să-l lovească, încercând să-și abată spre el o parte din suferință. Înghițindu-și cuvintele pizmașe, se întoarse și sări în apă. Când ieși din nou la suprafață, la câțiva metri de plută, Jonas o urmă.

În singurătatea camerei ei, Samantha retrăi scena de pe plută. Sentimentul de nefericire îi reveni, la gândul neputinței de a-i fi rezistat și al eșecului de a se fi identificat cumva față de pescar. În toiul deznădejdii, însă, se ivi și o licărire de speranță.

Fuga de pe insulă păruse întotdeauna imposibilă. Singurul mijloc de transport era pe calea apei, iar Samantha știa că n-ar fi putut pilota niciodată iahtul. Era prea mare. Înotul până la altă insulă sau până pe mal se excludea, nefiind atât de rezistentă pentru a parcurge o asemenea distanță.

Azi, însă, întâmplarea îi dezvăluise un alt mijloc de transport. Era vorba de barca folosită de Tom pentru a ajunge la pescar. Pierduse o ocazie, dar o alta îi luase locul. Modul în care putea s-o folosească depindea numai de ea.

Totul era să plece fără a fi văzută. Nu trebuia numai să iasă din casă, ci și să ajungă la debarcader și să plece de pe insulă vâslind, neobservată. Era exclus să încerce la lumina zilei. Chiar presupunând că ajungea la barcă, rămânea riscul de a fi văzută pe râu, iar pentru Jonas ar fi fost un fleac s-o ajungă din urmă cu iahtul. Dacă o prindea, Samantha nu se îndoia că în continuare avea s-o încuie în cameră.

Orice tentativă trebuia să fie făcută în toiul nopții, la adăpostul întunericului, atât pe insulă cât și pe apă. O dată, reușise să se strecoare nevăzută; poate avea să izbutească din nou. De astă dată, însă, n-avea să mai iasă cu îndrăzneală pe ușă. Părăsirea casei presupunea mijloace mai discrete.

Se duse la fereastra dormitorului. În acea parte a casei, copacii creșteau aproape de clădire. Nu avea de traversat decât un luminiș îngust, înainte de a dispărea printre arbori. De acolo, trebuia să-și continue drumul cât mai silențios posibil, până la cărarea spre dearcader.

Nu i-ar fi fost deloc ușor, cu toată vegetația deasă care foșnea sub tălpi și în contact cu picioarele. Și trebuia să aibă grijă să nu se rătăcească în întuneric. Nu se punea problema să ia cu ea o lanternă.

Geamul de la fereastră putea fi ridicat, dar plasa de protecție punea probleme. Era fixată din exterior, ceea ce însemna că Samantha trebuia să desprindă sârma din rama de lemn.

Singurele unelte pe care le avea la îndemână, dacă puteau fi numite unelte, erau ustensilele din trusa ei de manichiură. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de ceea ce avea, și începu să lucreze la un colț slăbit al plasei.

Când deschizătura ajunse destul de mare ca să se strecoare prin ea, mai avea la dispoziție doar câteva minute ca să-și scoată costumul de baie, care se uscase pe ea, spre a se schimba pentru cină. Îndrăzneala planului îi sporise emoția. Îi era greu să și-o stăpânească, dar nu putea risca să provoace suspiciunile lui Jonas.

În timpul mesei vorbi foarte puțin, lăsând conversația în seama lui Tom, Maggie și Jonas. Era conștientă de frecvența cu care o priveau ochii lui cenușii și nu putea decât să spere că-i interpreta tăcerea drept îmbufnare. Tot timpul își recapitula în minte traseul evadării.

Când Maggie începu să strângă masa, iar Tom plecă să-și facă rondul pe-afară, Samantha își dori să se fi putut retrage în camera ei. Dar era prea devreme, așa că trecu în living.

– Nu e nevoie să-mi ții companie, îl informă ea pe Jonas, cu o voce acidă, când acesta o urmă în living. Nu e nici un pescar prin apropiere.

Jonas nu-i luă în seamă remarca și-și instală trupul înalt într-un fotoliu de piele din fața celui ales de ea. Încercând să-și ascundă iritarea, Samantha luă o revistă și începu s-o răsfoiască indiferentă.

– În seara asta ai fost foarte tăcută, observă el.

Samantha închise brusc revista și o aruncă pe un gheridon.

– În situația existentă, nu-mi prea poți pretinde să am conversații sclipitoare.

Gura lui se arcui, cu o mișcare complet lipsită de umor.

– Ce planuri îți trec prin cap?

– Planuri?

Deși încercase să pară nepăsătoare, Samantha își dădu seama că obrajii îi păliseră, dând de înțeles că Jonas ghicise corect. Căută să-și ascundă proiectele de evadare sub o candoare falsă.

– Singurul lucru care-mi trece acum prin cap e cum să scap de pe insula asta a ta. Și, nereușind, încerc să mă gândesc cum i-aș putea anunța pe ceilalți unde sunt.

Jonas scutură o țigară din pachet și i-o oferi. Samantha o acceptă aplecând capul spre flacăra chibritului din mâna lui.

– Și, ți-a venit vreo idee? se interesă el, cu calmul enervant al unui om convins că toate posibilitățile erau excluse.

Suflând iritată un nor de fum, Samantha dădu grai primului gând care-i trecu prin minte:

– Da, una.

– Care? se înălță batjocoritor în direcția ei o sprânceană brunetă.

– M-am gândit să dau foc casei, anunță ea. Trebuie să recunoști că e o posibilitate pe care n-o poți trece cu vederea. La câteva minute după ce primele flăcări ar ieși din acoperiș, toată insula ar forfoti de lume.

– Tot ne-ar rămâne timp destul, lui Tom și mie, ca să te urcăm pe iaht și să plecăm de pe insulă înainte de sosirea primului om, îi aminti Jonas. Așa că nu-ți va folosi la nimic jocul cu chibriturile.

– Știu, oftă Samantha.

O clipă, ideea improvizată i se păruse plauzibilă.

– Cu siguranță, mai ai și alte planuri, o îndemnă el, sec.

– Păi...

Pentru prima oară în câteva zile, în ochi i se ivi o licărire obraznică, amintindu-și una dintre ipotezele cele mai ridicole.

– M-am gândit să iau lanterna și să semnalizez prin Morse navelor sau bărcilor care trec pe lângă insulă.

– Și ce te-a oprit?

– Nu cunosc codul Morse, răspunse ea, amărâtă.

La auzul chicotitului lui înăbușit, își regretă scăparea. Îi era destul de greu să-i reziste, și fără a crea o atmosferă de glumă. Când vorbi, din voce i se simțea o hotărâre îndârjită.

– Totuși, am să mă gândesc și la altceva.

Lăsă țigara, fumată doar pe jumătate, în scrumieră. Fotoliul era peste măsură de comod, făcând-o să se relaxeze. Samantha se ridică, pornind nervoasă spre șemineul gol și înnegrit.

– Sam, aș... începu încet Jonas, cu o undă de solemnitate în glas.

– Ți-am spus că nu vreau să mă numești așa, rămase ea întoarsă cu spatele, aruncând doar o privire peste umăr, insuficient pentru a-i vedea trăsăturile colțuroase. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine e să plec de pe insula asta.

– Nu e posibil să pleci. Nu încă, preciză el, rigid.

– Atunci, când? întrebă Samantha, îndoindu-se că avea s-o lase vreodată să plece.

Jonas întârzie mult cu răspunsul, făcând-o să se întoarcă spre el. Studia fumul de se ridica încolăcit din jarul țigării.

– Când? repetă ea.

– Sper că nu peste prea multă vreme.

Privirea lui de nepătruns nu părăsea nici un moment țigara.

Ce-o fi vrut să însemne asta? se întrebă ea. Tatăl ei făcuse aranjamentele necesare pentru a plăti răscumpărarea? La așa ceva părea să se refere comentariul lui.

– Ai... ai mai vorbit cu Reuben? întrebă, ținându-și respirația.

– Azi după-amiază, câteva minute, recunoscu Jonas.

– Și ce-a spus? se repezi Samantha.

Privirea lui săgetă un moment spre ea, închisă și lipsită de emoție.

– Cum spuneam, n-ar trebui să mai treacă mult timp până vei putea pleca de-aici, se mărgini el să-i răspundă cu cea mai mare ambiguitate.

– Cât înseamnă „nu prea mult timp"? insistă Samantha, dornică să afle când urma să se plătească răscumpărarea.

– Să ne mulțumim doar cu ideea că va mai dura puțin, declară Jonas. Apoi, toate astea se vor sfârși.

„Și n-am să te mai văd niciodată.“ Acest gând îi provoca o durere acută în zona inimii. Se întoarse dinspre el, știind că imaginea lui avea s-o urmărească multă vreme. Ceasul de pe consolă ticăi câteva minute în tăcere.

– Cred că mă duc în camera mea, spuse ea în cele din urmă.

Nu avea nici un rost să mai rămână.

– Noapte bună, îi ură Jonas, când păși în hol.

– Da...

Samantha ezită. Dacă totul îi reușea conform planului, n-avea să-l mai revadă; n-avea să-l mai vadă niciodată. Privirea ei îl contemplă o clipă. Îi stătea pe limbă să spună: „Rămas-bun.“

– Noapte bună, răspunse ea în schimb.

Când ajunse în camera ei, nu simți nici pe departe însuflețirea la care se așteptase. Se schimbă pentru noapte, pregătindu-și alături pantalonii și un pulovăr albastru închis. Apoi, se vârî în pat, pentru a aștepta până se lăsa liniștea în casă.

Știa că nu risca să adoarmă. O frământau prea mult gânduri, unul dintre acestea fiind Jonas. Dar altfel nu se putea. Pur și simplu, nu putea avea încredere în el.

Cadranul luminos al ceasului de pe noptieră arăta ora unu. De două ore, în casă nu se mai auzea nici un sunet. Samantha bănuia că Tom era pe-afară pe undeva, de pază, din moment ce nu auzise nici un zgomot care să-i indice întoarcerea. În timp ce se strecura în tăcere din așternut, se rugă să nu fie în apropierea debarcaderului.

Îmbrăcată cu hainele închise la culoare care aveau s-o ajute să se piardă în umbrele nopții, Samantha reveni la pat și îndesă pernele sub pătură, pentru a imita forma unui trup adormit. Lumina palidă a lunii care intra pe fereastră îi atingea opera, fără a-i dezvălui falsitatea.

Cu o ultimă privire spre pat, porni pe vârfuri către fereastră. Geamul scârțâi sonor, când îi ridică rama. Se opri, ascultând

atentă, cu pulsul palpitându-i în gât. Trăgând concluzia că n-o auzise nimeni, împinse colțul de plasă pe care-l desprinsese. Aproape în același moment, auzi niște pași înfundați pe mocheta din hol.

Nu exista decât un singur motiv pentru care cineva să circule la ora aceea – și anume, ca s-o controleze. Nu mai avea timp să se strecoare pe fereastră. Deschizătura era mică și se putea agăța în plasa de sârmă. Și n-ar mai fi avut nici când să se arunce în așternut și să pună pernele la loc, înainte ca ușa să se deschidă. Trebuia să se ascundă, undeva cât mai aproape.

Briza răcoroasă care sufla pe fereastră înfoia draperia de lângă ea. Într-o clipă, Samantha se retrase după faldurile materialului, apucând strâns în mâini marginile, pentru ca adierea să n-o lase descoperită. Abia se ascunsese, când ușa se deschise. Lumina din hol năvăli peste pat, iar Samantha își ținu respirația. Presupunea că era Jonas. Dacă se apropia de pat, avea să-i descopere vicleșugul, iar atunci în veci n-ar mai fi putut să scape.

Câteva secunde interminabile, nu se auzi nici un sunet, numai lumina care intra în cameră indicând că încă nu plecase. În sfârșit, când Samantha simțea că devenise un pachet de nervi întinși la limită, ușa se închise. Fu în pericol ca picioarele să i se moleșească de ușurare, dar nu se clinti din ascunziș încă zece minute.

Cu extremă prudență, se târî prin spărtura triunghiulară a plasei. Fiecare sunet accidental pe care-l producea, oricât de slab, îi trimitea fiori pe șira spinării. Traversă grăbită luminișul îngust, până între copaci, cu nervii tresărindu-i când frunzele foșniră pe jeanșii ei de doc. Acolo se opri, respirând precipitat, în timp ce-și venea în fire și se asigura că din direcția casei nu se semnala nici o mișcare. Totul era cufundat în liniște. Nimeni nu dăduse încă alarma.

Porni încet spre cărarea debarcaderului. Dacă norocul rămânea de partea ei, n-avea să-l întâlnească pe Tom. Se furișă prin pâlcul des de copaci, orientându-se mai mult pe pipăite decât vizual. Luna strălucea pe cer, dar lumina ei nu putea răzbate prin umbrela de frunze.

Primejdiile păreau să pândească din toate locurile umbrite. Bătaia din aripi a unei păsări de noapte îi putea înteți vertiginos ritmul inimii. Samantha ieși pe potecă, împleticită, neștiind că ajunsese atât de aproape până în momentul când făcu primul pas pe pământul bătătorit. Se opri într-o clipă, scrutând în ambele direcții cărarea ca un tunel. Nicăieri nu se vedea nici urmă de Tom.

Hotărând că, dacă rămânea pe cărare, se putea mișca mai repede, porni grăbită, fără zgomot, spre debarcader, menținându-se în partea umbrită. De două ori, imaginația ei hiperactivă îi dădu impresia că o urmărea cineva. De ambele dăți se opri, ascultând, încercând să distingă orice sunete produse de om în freamătul nopții. Cu nici o ocazie nu auzi nimic care s-o alarmeze.

Aura albicioasă a lunii se oglindea în suprafața netedă a golfului. Un zâmbet încântat îi arcui buzele, când își văzu obiectivul, dar și-l șterse amintindu-și cu seriozitate că încă nu ajunsese la barcă. Tom putea fi acolo. Ascunzându-se după trunchiul unui copac, studie debarcaderul, pontonul și terenul stâncos din jur, în căutarea vreunui semn al prezenței lui. Nu văzu nimic care să semene, măcar, cu silueta lui masivă.

La lumina lunii, Samantha parcurse rapid ultima porțiune a potecii pietroase, grăbindu-se să ajungă la adăpost, în umbra debarcaderului. Rezemându-se de ușă, aruncă o ultimă privire în jur, înainte de a o deschide ca să intre.

O învălui o beznă de cavernă. Nu putea să-și vadă nici măcar propria mână, necum barca. Nu avea încotro. Cu riscul de a fi

văzută, trebuia să aprindă lumina. Pipăind în lungul peretelui, găsi comutatorul și îl apăsă. Strălucirea becului din tavan o orbi. Câteva secunde, nu putu vedea decât pete luminoase dinaintea ochilor.

În sfârșit, aceștia se adaptară la lumină. Iahtul elegant domina interiorul clădirii, cu catargul înălțându-se spre plafon. Dar ea nu iahtul îl căuta. În clipa următoare, privirea ei găsi mica barcă, neînsemnată pe lângă uriașul ei tovarăș.

Victoria se afla la un pas, în fața ochilor ei. Era legată lângă o scară. Samantha tocmai pusese piciorul pe prima treaptă, când ușa se deschise. Paralizată, îl privi pe Jonas. Acesta îi susținu ironic privirea îngrozită.

– N-ai nici o șansă, se auzi glasul lui scăzut.

O cuprinse frustrarea. Să fie oprită, când ajunsese atât de aproape, era insuportabil. Știind că era o nebunie, fără sorți de izbândă, Samantha porni totuși în josul scării. Nu apucase să facă primul pas la bordul bărcii, când brațul îi fu prins de Jonas. Se opinti din răsputeri în strânsoarea mâinii lui, lăsându-și capul pe spate pentru a-l privi rugătoare.

– Lasă-mă să plec, Jonas, îi cerși ea, fără să se mai rușineze. Te rog. Nu e nevoie să afle ceilalți că m-ai fi putut opri. Te rog, lasă-mă doar să plec!

Răspunsul lui constă într-un zâmbet posac, strângând-o și mai tare de braț, pentru a o trage în susul scării.

– N-are nici un rost, Sam. Haide.

Mai rezistă o secundă, înainte de a se recunoaște învinsă, lăsându-l s-o ajute să urce scara. Oprindu-se din nou pe pontonul de lemn, își înfundă mâinile în buzunare și-și coborî bărbia în piept, cu părul castaniu căzându-i mătăsos peste obraji. Jonas nu făcu nici o încercare de a o scoate din clădirea debarcaderului.

– Nu e sfârșitul lumii, Sam, murmură el, cu o undă de amuzament în glasul scăzut.

– Nu? se răsti ea, sfidătoare, cu vocea și mai răgușită.

– Nu, nu e.

Buzele i se strânseră într-o linie crispată.

– De unde-ai știut că eram aici?

– Te-am urmărit.

– M-ai urmărit? repetă Samantha, nevenindu-i să creadă.

Într-adevăr, de vreo două ori avusese senzația că venea cineva pe urmele ei, dar fusese convinsă că era numai rodul imaginației. Privirea îi coborî spre picioarele lui încălțate în mocasini.

– Mi s-a părut mie că auzeam pe cineva, dar...

– Am practicat destul de mult vânătoarea, la viața mea, replică el, ca și cum ar fi fost realmente necesar să-i dea o explicație.

– N-aveai de unde ști că plecasem, protestă ea.

– N-aveam de unde? repetă batjocoritor Jonas, cu o sprânceană arcuindu-i-se sub părul brunet.

– Ai venit în camera mea...

– Unde am văzut grămada aia de sub pătură și am știut că nu puteai fi tu, încheie el fraza, măsurându-i din ochii ca de oțel silueta arcuită zvelt, cu o familiaritate nepăsătoare care-i înfierbântă obrajii Samanthei.

Samantha încercă să-și ascundă reacția, cu ajutorul altei întrebări repezite:

– Atunci, de ce n-ai intrat să vezi ce se întâmpla?

– Dacă intram, te-aș fi găsit ascunsă după draperie, se adâncir ridurile întipărite în colțurile gurii lui.

– De unde-ai știut că eram acolo? șopti ea, uimită.

– Vântul mișca o perdea, dar cealaltă stătea anormal de neclintită – ca și cum ar fi ținut-o cineva, adăugă el, cu o licărire complice în ochi.

– Dacă ai știut că eram acolo, de ce nu m-ai oprit atunci? întrebă revoltată Samantha. De ce m-ai lăsat să ajung până aici? Îți face plăcere să mă chinuiești?

Tonul ei acuzator îi șterse urmele vagi de amuzament de pe trăsăturile aspre.

– Trebuia să aflu unde te duceai și pe ce căi plănuiai să părăsești insula, replică el.

– Aș fi putut doar să ies la o plimbare, sublinie ea, sarcastică.

– Dar n-ai plecat la nici o plimbare, nu? Voiai să încerci traversarea râului în barca asta cu vâsle, așa-i?

– Și dacă voiam? îl sfidă Samantha, cu o mișcare smucită a capului.

– Îți dai seama cât de mică e? o întrebă el, începând să-și piardă răbdarea.

– Ce importanță are? Râul e calm. Nu sunt valuri care ar putea să scufunde barca, declară ea, cu o urmă de trufie slabă în voce.

– Nu, dar pe șenalul navigabil trec nave. Le-ar fi aproape imposibil să observe bărcuța asta, mai ales fără lumini de poziție. Una dintre ele ar fi putut să te bage la fund fără ca nimeni să știe măcar, răspunse mohorât Jonas.

– Nu mă poți speria.

Fără să ia în seamă fiorul care-i străbătu carnea, adăugă:

– Prefer riscul ăsta, decât să mai stau aici.

Își ținea ochii în jos, dar îi auzi respirația furioasă. Un moment, crezu că avea s-o ia de umeri și s-o zgâlțâie până-i intrau mințile-n cap, dar n-o făcu.

– Nu știi ce vorbești, scrâșni el într-un târziu, cu o violență abia stăpânită.

Samantha recunoscu semnalul de avertisment și schimbă vorba, îndreptându-și privirea spre barcă:

– Acum ce-ai să faci?

– Cu tine? Nimic. Te duc înapoi în casă și te bag în pat.

– La barcă mă refeream, clarifică Samantha, înțepată. Îi găurești fundul și-o scufunzi? sugeră ea soluția cea mai extremă, sfidându-l.

– Nimic atât de drastic, răspunse sec Jonas. Dar acum, când știu ce planuri aveai, debarcaderul va fi încuiat cu lacăt, probabil și barca. Lacăte cu cifru, precizează el, așa că nu vei avea ce chei să sustragi.

– Și probabil că tu vei fi singurul care va cunoaște cifrul, cred, ridică ea genele, dezvăluindu-și licărirea rebelă din ochi.

– Mai mult decât probabil, îi dădu Jonas dreptate, senin, cu o slabă lucire amuzată în privirea argintie-închisă. Acum ce mai ai de gând? Să te strecori într-o noapte în dormitorul meu, ca să afli dacă nu cumva vorbesc în somn?

– Mă îndoiesc că știi ce-i ăla somn, replică Samantha, iritată de micul tremur care o străbătea la gândul de a fi singură cu el în același dormitor.

– Somnul prea adânc, nu, recunoscu el, înclinându-și capul într-o parte. Ce-ai să faci?

– Ei bine, în dormitorul tău n-am intenția să mă strecor! declară ea cu vehemență, mai mult fiindcă era o idee atât de îmbătătoare încât îi era greu s-o dea uitării.

– Mă refeream la alte planuri smintite de a fugi de pe insulă.

– Voi încerca în continuare, dacă asta vrei să știi, se răsti Samantha.

Capitolul 8

Se auzi un oftat nervos.

– Sam, nu...

Jonas părea pe punctul de a spune ceva, dar imediat se răzgândi.

– Trebuie să rămâi aici.

– Și te-aștepți să accept așa, pur și simplu? întrebă ea, neîncrezătoare. Îți închipui că voi sta aici de bună-voie, până-mi spui tu că pot pleca? *Dacă* ai să mai spui că pot pleca?

– Aici vei fi în siguranță, declară el ferm.

– În siguranță!

Incredibila declarație o puse în mișcare. Trecu pe lângă el.

– Cum poți spune asta? Cum te poți aștepta s-o cred? își sublinie ea întrebările, agitându-și mâinile prin aer. Cum să fiu în siguranță, când sunt ținută pe insula asta împotriva voinței mele? Când tu și Tom umblați cu arme asupra voastră? Poate că și Maggie are un pistol prins pe picior, ce știu eu?

Se aprinsese atât de tare, încât îi scăpă îngustarea ochilor lui cenușii.

– Aștepți prea mult de la mine!

– Nimeni nu-ți face nici un rău, declară calm Jonas.

– Chiar așa? se miră Samantha, dând din cap cu neîncredere. Poți vorbi și în numele celorlalți?

– Da, pot.

– Atunci nu-mi rămâne decât să-mi cer iertare pentru că nu te cred. Ți-am ascultat prea multe minciuni, declară ea.

– N-ai nici un motiv de teamă.

– Ai mai spus-o o dată, se strâmbă gura ei, cu scepticism batjocoritor.

– Samantha, trebuie să ai încredere în mine, nu mai încercă Jonas să-și ascundă nervozitatea.

– Să am încredere-n tine?

Râsul ei gutural friza isteria, nervii cedându-i după tensiunea de ore întregi.

– Cum aș putea avea încredere în tine? Nici măcar nu știu cine ești!

De astă dată, o apucă de umeri și o scutură tare, făcându-i capul să se zgâlțâie.

– Încetează, ordonă el scurt. Îți faci probleme degeaba.

– Degeaba!

Nota frenetică din râsul ei atrase o nouă smucitură, de-i clănțăniră dinții, reducând-o în sfârșit la tăcere.

– Faci ca situația să pară mai gravă decât e! lătră el.

– Nu zău? șopti întretăiat Samantha, privindu-i chipul poruncitor. Aș vrea să mă poți convinge de asta.

Jonas clătină din cap neputincios, în timp ce inspira adânc pentru a-și stăpâni enervarea crescândă. Când se întoarse din nou cu fața spre ea, în fumul tenebros al privirii lui se citea o asprime enigmatică. Îi studie lucirea tulburată și nedumerită din ochi, licărul de teamă din adâncurile lor căprui pe care nu reușise să-l risipească. Gura i se subție, pe când îi strângea trupul țeapăn în brațe.

– Ai încredere-n mine, Sam, murmură el, cu buzele în părul ei. Jur că nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău.

– Nu pot avea încredere, protestă Samantha, înghițindu-și un suspin jinduitor, în timp ce-i împingea cu mâinile zidul de granit al pieptului.

O ținea cu ușurință, învingându-i eforturile lipsite de convingere, în timp ce se opunea cu rigiditate îmbrățișării lui și consolării pe care i-o oferea. Mătasea fină a părului ei castaniu i se prinsese în țepii bărbii. Aspra mângâiere era iritantă.

– Iar eu nu te pot lăsa să pleci de pe insulă, replică el, cu glasul îngroșat.

– N-am să rămân aici, declară Samantha, cu gura în materialul neted al hanoracului lui. Plec chiar și înot, dacă n-am încotro!

– Și probabil ai să te îneci, conchise tăios Jonas. Înoți bine, dar știm amândoi că nu chiar atât de bine. Și nu pot crede că ai prefera moartea, decât să stai cu mine aici.

I-ar fi putut spune că, în oricare alte împrejurări, ar fi rămas bucuros cu el pe insulă. Dar pur și simplu nu putea să uite motivul pentru care era reținută acolo.

– Nu rămân, repetă ea, încordându-se în cercul de fier al brațelor lui care o țineau strâns.

– Voi avea grijă să nu ți se întâmple nimic. Trebuie să ai încredere în mine, iubito.

Rostise foarte dezinvolt apelativul drăgăstos, ca și cum ar fi numit-o astfel de sute de ori.

Acesta, însă, fu catalizatorul care, combinat cu atingerea fermă a trupului musculos și incontestabila atracție pe care i-o inspira, îi risipi orice rezistență în fața îmbrățișării. Samantha se relaxă la pieptul lui, lăsându-și formele să se potrivească pe contururile tari ale trupului lui. Îi simți umezeala gurii mișcându-i-se prin păr, cu sărutări aspre.

– Jonas, oftă ea, apoi se întrerupse brusc. Nu e numele tău adevărat, așa-i?

– Nu, recunoscu el, indiferent. Dar nu contează.

– Ba contează, protestă Samantha, pentru că însemna că nu

avea încredere în ea. Și totuși, îi pretindea încrederea ei, când nici măcar nu știa cine era.

Mâinile lui mari îi cuprinseră gâtul, pe sub urechi, cu degetele pătrunzându-i în păr, pe când îi înclina capul pe spate pentru a o aduce cu privirea spre focul mocnit din ochii lui cenușii.

– Nimic nu contează, numai asta.

Gura lui îi atinse o pleoapă, simțind cum genele îi fluturau pe buze.

– Și asta.

Coborî peste obraz și mica adâncitură unde se forma gropița.

– Și asta, mai murmură, pe colțul gurii ei.

Și o sărută până o convinse. Apăsarea stăpânitoare a gurii lui îi alunga orice temeri. Îl cuprinse cu brațele pe după gât, pentru a se agăța și mai strâns de el, începând să respire dezordonat când Jonas îi exploră tendonul sensibil din lungul gâtului.

– Vreau să am încredere în tine, șopti ea dureros.

Jonas înălță capul, pentru a-i privi ochii flămânzi.

– Atunci, ai încredere, declară el calm. N-o să-ți pară rău, îți promit. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic.

Capul ei se mișcă abia perceptibil, acceptându-i cuvintele. Atunci, gura lui se lăsă posesiv peste a ei, pătrunzând-o arzător, până în inimă. Samantha știa că Jonas se înșela. I se întâmplase deja ceva. Se îndrăgostise de el – de străinul ei, de răpitorul ei – și nu exista nici o cale de a-și întoarce emoțiile din drum.

Mâinile lui îi alunecară în josul șirei spinării, pentru a-i potrivi șoldurile peste ale lui, coloanele musculoase ale picioarelor lui arzându-i carnea când o atinseră. Samantha se topi în zdrobitoarea îmbrățișare, desfătându-se în valul aurit al abandonului care o străbătea, fără să-i pese de apăsarea dură a pistolului metalic ce-i intra în umăr și piept.

Barba nerasă îi zgârie obrazul, în timp ce Jonas îi căuta toate locurile sensibile de pe curba și din adâncitura pulsândă a gâtului. Dar asprimea bărbii lui îi dăruia o durere delicioasă,

aducându-i terminațiile nervoase pe cea mai înaltă culme a sensibilității. Mâinile lui enorme îi cutreierau centimetru cu centimetru coastele, talia și șoldurile, arcuind-o și mai apăsat peste el, în timp ce continuau să-i exploreze curbele maleabile ale trupului.

Mirosul de mosc al masculinității sale îi inunda simțurile, făcându-le să se rostogolească într-o voluptate lascivă. Samantha nu putea face față unui asemenea asediu pasional, așa că începu să riposteze la rândul ei. În timp ce-i căuta presiunea pustiitoare a gurii, prin vene îi gonea un foc lichid, dezlănțuit.

După câteva secunde chinuitoare, Jonas îi lăsă buzele să-i găsească gura, sărutul său devenind mai dur, când acestea se deschiseră sub atingere. Încleștați unul în brațele celuilalt, își simțeau fiecare jinduirea după împlinire a celuilalt.

În cele din urmă, Jonas puse capăt prăpădului senzual, desprinzându-se pentru a-și îngropa fața în părul ei des și mătăsos de deasupra urechii. Tremurătoare, degetele Samanthei continuară o explorare nesigură a maxilarului puternic. Bătăile inimii lui țineau pasul cu ritmul ei rapid, iar respirația îi șuiera întretăiată și tulburată.

– Am încercat atât de tare să nu te iubesc, șopti Samantha, cu o tânjire frustrată de a-și găsi satisfacția.

– Chiar așa? o ironiză cu blândețe glasul lui înfundat. Pentru mine cum crezi că a fost? De fiecare dată când ești în apropiere, vreau să fac dragoste cu tine.

Samantha își retrase capul, simțind nevoia de a-l privi în față.

– Vorbești serios? îl întrebă, cu sufletul la gură.

Jonas zâmbi, cu un surâs miraculos ce-i îndulci linia fermă a gurii, formându-i încrețituri fermecătoare în colțurile ochilor cenușii. Privirea lui îi străbătu cu căldură fața ridicată spre el, absorbindu-i văpaia gingașă a ochilor și invitația buzelor desfăcute.

– Dacă nu încetezi să te uiți așa la mine, vei afla cât de serios vorbesc, îi spuse, cu un umor blajin.

Samantha râse răgușit, rezemându-și capul la pieptul lui. O plăcere dulce, mai presus de orice descriere, îi umplea inima de bucurie. Închise ochii să-și întipărească momentul acela în minte, dorind să-l păstreze, neprețuit, pentru totdeauna. În acel moment, nu mai conta că Jonas nu-i spusese că o iubea și el. O dorea, cu aceeași tânjire aprigă cu care îl dorea și ea.

– Hai să mergem, Jonas, murmură ea. Să ne urcăm în iaht și să plecăm.

Brațele care o țineau se încordară brusc. Toți mușchii părură să intre dintr-o dată în alertă. Cu o încetineală deliberată, mâinile lui urcară să-i apuce umerii și s-o îndepărteze cu câțiva centimetri. Când Samantha înălță capul să-l privească, paravanul de fum îi reapăruse în ochi, pentru a-i ascunde gândurile. Nu putea decât să presupună ce anume îl făcea să devină prudent și încercă să-i risipească îngrijorarea.

– Nu e nevoie să afle nimeni că m-ai ținut pe insulă, îi spuse ea, cu deplină sinceritate. Te rog, hai să plecăm, amândoi împreună.

Mâna i se ridică, pentru a-i mângâia conturul ferm al obrazului. Jonas i-o prinse înainte de a-și atinge scopul, strivindu-i degetele între ale lui până ea scoase un țipăt de durere.

– Mă doare! protestă ea, cu vocea ascuțită, pradă uimirii.

Un mușchi de pe obrazul lui tresări, iar prin perdeaua de fum a ochilor răzbătu o clipă un crâmpei de nori furtunoși. Îi eliberă brusc mâna și se întoarse în loc.

– Nu plecăm de pe insulă, Sam, declară el rece.

Samantha deschise gura dar, o vreme, nu putu scoate nici un sunet. Cum era în stare s-o țină mai departe prizonieră, dacă într-adevăr ținea la ea așa cum îi declarase? Chiar ținea la ea? Sau îl biruia doar pofta, fiind împreună cu o femeie atrăgătoare? Ori, mai rău, nu cumva...? Strânsoarea care-i paraliza gâtlejul încetă.

– A fost doar un truc, nu? își forță Samantha cuvintele, prin nodul dureros din gât. Iarăși te-ai apucat de jocuri, cum ai făcut tot timpul, încă de la început.

– N-a fost un joc, răspunse încordat Jonas.

– Nu te cred! îl fulgeră ea cu privirea. N-ai folosit decât o altă tactică pentru a mă convinge să rămân de bunăvoie pe insula asta! Ți-ar fi mult mai ușor, dacă n-ar trebui să mă păzești clipă de clipă, nu? Ei bine, află că nu ți-a mers!

Recurgea la furie, pentru a-și stăpâni lacrimile fierbinți care-i ardeau orbitele și ca să-și rețină suspinele de durere oprite în gât.

– Nici ție, mârâi el.

– Mie? șopti Samantha, cu nedumerire jignită. Nici n-ar fi putut dovedi mai clar că se îndrăgostise de el.

– Păstrează-ți pentru altcineva expresia asta inocentă, i se răsfrânse lui Jonas buza într-un rânjet disprețuitor, în timp ce o măsură cu o privire de silă. Nu ține. Ai fi capabilă de orice, ca să scapi de pe insulă – ai dovedit-o cât se poate de concludent, acum câteva minute. Chiar credeai că m-ai îmbrobodit așa de sigur încât nu mai trebuia decât să miști un deget, ca să te duc de-aici? Și mă mai acuzi că mă folosesc de tine – râde ciob de oală spartă!

Samantha scoase un geamăt ușor. Jonas credea că se prefăcuse doar, ca s-o ducă de pe insulă. Instinctul o îndemna să nege, dar mândria insista să nu se umilească total, când el nu ținea deloc la ea.

– Situațiile disperate cer măsuri disperate, articulă ea cuvintele care-i confirmau acuzația.

– N-a prea fost o măsură originală, replică batjocoritor Jonas.

– Pe viitor, am să-mi dau mai mult silința, i-o întoarse Samantha.

– S-ar putea să nu mai ai ocazia. Sper să n-o ai, mormăi el printre dinți, parcă gândind cu glas tare, după care o apucă de braț, continuând mai clar. Vino. Ne întoarcem în casă.

– Cum adică, s-ar putea să nu mai am ocazia? întrebă Samantha, neputând scăpa din strânsoarea mâinii cu care o trăgea după el, spre ușă. Ai să mă închizi în cameră? Sau...?

Nu-și putu exprima și celălalt gând.

– Nu cred c-aș putea avea încredere să te las singură nici sub cheie; dacă te încui, voi sta și eu acolo, cu tine.

Lucirea amenințătoare a privirii lui o sfredelea, plină de sugestii intime.

– S-ar putea să fie chiar distractiv.

– N-ai îndrăzni! șopti ea alarmată, făcând eforturi să rămână cât mai departe în urma lui.

La ușă, Jonas se opri, ridicând o sprânceană, cu amuzament arogant.

– Crezi? o întrebă ironic, făcând-o să pălească.

Ușa se dădu de perete, iar silueta masivă a lui Tom se profilă pe întunericul nopții.

– Iarăși a șters-o, izbucni el; statura înaltă a lui Jonas i-o ascundea pe Samantha vederii. Maggie s-a uitat acum câteva minute și a găsit pernele îngrămădite sub pătură, ca să pară că mai era în pat. Plasa de la geam era desprinsă. N-avem cum să știm de cât timp a fugit.

– Poți să n-o mai cauți, replică scurt Jonas, împingând-o pe Samantha înainte. Am găsit-o eu.

Tom înjură printre dinți, ușurat.

– Credeam că am pierdut-o de-a binelea.

– O duc acum în casă. Adu un lacăt pentru barcă și unul pentru ușa debarcaderului, îi ordonă Jonas. Pe urmă, vezi ce poți face ca să cârpești plasa aia.

– Imediat, dădu din cap Tom.

Samantha fu împinsă prin ușa deschisă, iar Tom se dădu la o parte din drum. Aveau mult de mers până acasă, o distanță prelungită și mai tare de tăcerea posomorâtă a celui ce o escorta. Maggie aștepta în sufragerie. La vederea Samanthei, clătină din cap cu ușurare, dar Jonas nu-i dădu nici o explicație, în timp ce o conducea pe Samantha prin casă, spre dormitorul ei, unde o împinse înăuntru.

Samantha intră poticnindu-se în cameră, își recăpătă echilibrul lângă patul răvășit, apoi se întoarse cu fața spre el, speriată

dar totuși sfidătoare. Jonas stătea în ușă, cu o mână pe clanță, gata s-o închidă.

– Plasa încă nu s-a reparat, dar n-aș încerca să mă furișez din nou afară, o preveni el. Te-aș găsi înainte de a apuca să pleci de pe insulă.

– Du-te dracului, cum naiba te-o fi chemând! replică ea, cu vocea sugrumată de enervare.

– Grație tatălui tău, probabil am să mă duc, îi dădu Jonas dreptate sardonic și închise ușa.

Samantha rămase nesigură pe loc, dorind să-i nesocotească avertismentul și să se strecoare prin spărtura plasei de sârmă. Dar era convinsă că ar fi găsit-o, iar consecințele puteau fi mai dezastruoase de astă dată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, urmată de încă una. Se îndreptă orbește spre pat, unde se întinse peste așternut, îngropându-și capul într-o pernă. Nu avu idee cât timp zăcu astfel, amorțită de o toropeală dureroasă, cu obrajii umeziți de lacrimile ce-i șiroiau încet.

Afară, cineva începu să bată cu ciocanul în rama ferestrei. Tom, bănui ea. Abia după ce ciocănitul încetă și pașii se îndepărtară de cameră, șiroaiele de lacrimi i se întețiră. Pentru prima oară de când fusese mică, Samantha plânse până adormi, în tăcere, cu suspinele înfundate în pernă.

Când razele soarelui îi împunseră pleoapele, simțea o durere de cap surdă. Își trase mai bine pătura peste umeri și încercă să se cufunde în uitare, dormind mai departe. Luciditatea se strecură pe furiș, deșteptată în primul rând de goliciunea pielii. Nu-și amintea să se fi dezbrăcat și se încruntă când își dădu seama că avea pe ea lenjeria intimă, nu pijamaua. Se foi ușor și simți o greutate pe colțul patului.

Amintirile dureroase din noaptea trecută începură să iasă la suprafață. În timp ce făcea eforturi să se trezească de-a bine-

lea, simți că avea o rană în suflet. În ceafă o furnica impresia că se uita cineva la ea. Incomoda senzație nu voia să treacă, așa că-și întoarse capul din pernă, pentru a arunca o privire peste umăr.

Ultimele urme ale somnului se risipiră la vederea lui Jonas, prăvălit într-un fotoliu, cu picioarele sale lungi sprijinite pe colțul patului. Își ținea coatele rezemate pe brațele fotoliului și mâinile împreunate pe pântecul plat. Pe sub genele coborâte leneș, ochii lui cenușii o priveau, urmărindu-i expresia șocată și trepidația care o înlocui imediat.

Samantha își trase repede pătura până la gât, amintindu-și amenințarea lui de a se încuia în cameră cu ea și rușinată de ținuta ei sumară, sub cuvertură. Îi era greu să respire firesc.

– De când stai aici? întrebă ea, cu voce slabă.

– De aseară, răspunse scurt Jonas.

– Nu era necesar, protestă Samantha, înțepată.

– Eu am găsit că era.

– N-am mai încercat să fug.

– Nu, și nici nu vei avea ocazia să mai încerci, declară el, ridicându-se din fotoliu, pentru a-și întinde discret mușchii amorțiți.

– Ce vrei să spui? îl privi prudentă Samantha. Oare se hotărâse s-o țină încuiată în cameră?

– Vreau să spun... făcu el o pauză de efect... că în permanență va sta cineva cu tine. Nu vei rămâne singură decât în baie, și-ți propun să intri acum acolo și să te îmbraci, ca să te pot lăsa în seama lui Maggie și să dorm și eu puțin.

Din lucirea ochilor, Samantha își dădu seama că se aștepta din partea ei să insiste să nu se uite la ea în timp ce trecea spre baie. În loc de asta, trase cuvertura de la picioarele patului și se înfășură strâns cu ea pe trup, în vreme ce-și cobora picioarele pe podea. Mergând cu pași mărunți și târșiți, înfășurată cum era ca o mumie, luă un rând de haine curate din debara și din sertarul scrinului, după care se retrase în baie.

Înainte ca ziua să se sfârșească, Samantha descoperi că Jonas vorbise absolut serios. Nu mai era lăsată nici un moment singură, câte unul dintre ceilalți fiind prezent tot timpul în preajma ei.

În timpul dimineții și în primele ore ale după-amiezii, o supraveghează Maggie și Tom, întrucât Jonas dormea. Maggie se comportă calm-prietenos, în perioada pe care Samantha fu nevoită s-o petreacă împreună cu ea, dar cel mai înțelegător față de calvarul ei păru să fie Tom, într-a cărui privire se citea o vagă expresie de scuză.

Jonas îi monopolizase atât de mult timpul în ultimele câteva zile, încât aceasta era prima ei ocazie de a ajunge să-i cunoască mai bine și pe ceilalți. Tousi, atât Maggie cât și Tom păstrau o anumită distanță. Știa că degeaba ar fi încercat să le obțină ajutorul pentru a evada. Erau la fel de hotărâți ca Jonas s-o rețină pe insulă.

La orele unsprezece ale acelei seri, Jonas anunță că era timpul să se ducă la culcare. Samantha vru să protesteze, dar știa că era un ordin pe care Jonas îl dorea îndeplinit fie și cu prețul forței fizice. Nu-și putu ascunde neîncrederea față de prezența lui, când o urmă în dormitor.

– Poți foarte bine să te schimbi pentru culcare, spuse el, ghicindu-i motivul ezitării. Altfel, va trebui să vină Maggie să te dezbrace, ca aseară.

Când Samantha se răsuci scurt în direcția lui, Jonas dădu din cap gânditor, cu o licărire complice și răutăcioasă în ochi.

– Crezuseși că eu ți-am scos hainele aseară, nu-i așa?

Obrajii ei se împurpurară, în timp ce-și muta grăbită privirea.

– N-aveam de unde să știu cine a făcut-o.

– Ei bine, poți răsufla ușurată că n-am fost eu, replică el, cu o ușoară izbucnire de nervozitate. Așa că mișcă-te mai repede și culcă-te.

Jenată, Samantha își strânse într-o mână pijamaua galbenă cu pantaloni scurți și dispăru în baie, de unde ieși peste câteva minute, pentru a-l vedea stând în picioare la fereastră. Înainte de a apuca să se strecoare în așternut, Jonas se întoarse și o văzu.

Pijamaua acoperea mai mult decât costumul de baie, dar faptul de a fi îmbrăcată atât de sumar în fața unui bărbat inspira o mare intimitate. Samantha își impuse să se acopere cât mai bine cu pătura, evitând cu sârguință privirea concentrată care se îndrepta spre ea. Când Jonas se îndepărtă de fereastră, inima începu să-i bată mai repede. Dar el nu făcu decât să stingă lampa din plafon, cufundând camera în întuneric; apoi, reveni la fereastră.

Mult timp, Samantha se temu să se miște. Mușchii îi înțepeneau de pe urma încremenirii prelungite. Se acoperise atât de strâns cu pătura, încât începea să se sufoce. În cele din urmă, fu nevoită să se miște. Se întoarse, încercând să găsească o poziție mai comodă, fără prea mult succes. Foielile ei repetate atraseră un răspuns nervos.

– Sper că n-o să ai un somn atât de agitat ca data trecută, spuse Jonas. N-am chef să te tot învelesc, cât e noaptea de lungă.

Tocmai când începuse să-i piară o parte din jena cauzată de faptul că nu Jonas o dezbrăcase, starea îi reveni, cu un val furios de căldură.

– Mersi de mii de ori, bombăni ea iritată. Exact de comentariul ăsta aveam nevoie ca să dorm liniștită!

Pentru că urma să aibă exact rezultatul opus.

– Dormi, Samantha, mormăi el, într-o șoaptă enervată.

– Încerc, dar nu mi-e deloc ușor, cu tine acolo.

– Ai prefera să mă bag în pat lângă tine? se răsti Jonas.

– Nu!

Refuzul fu rapid și nu puțin speriat, acel gând făcându-i trupul să înghețe, apoi să se înfierbânte.

– Uită că te-am întrebat, oftă el.

Ușor de zis, greu de făcut.

– Noapte bună, Sam. Și nu-ți face griji. N-o să ai probleme.

– Noapte bună.

I se păruse ei numai, sau Jonas accentuase ușor cuvântul „ai“? Nu putea ști, dar găsi că era mai cuminte să nu-l întrebe.

Nici unul nu mai scoase o vorbă, deși trecuse cu mult de miezul nopții când Samantha reuși în sfârșit să adoarmă. Spre amiază, când se trezi, constată că în camera venise Maggie. Femeia îi spuse că Jonas se retrăsese în camera lui, la scurt timp după ivirea zorilor, ca să se culce.

Programul zilei începu după modelul celui din ajun. Schimbarea interveni pe la jumătatea după-amiezii, când Jonas veni să-l înlocuiască pe Tom. Acesta și Samantha jucaseră o partidă de gin rummy, dar când Jonas se așeză pe scaun în locul lui Tom, Samantha se ridică de la masă. Prezența lui domina încăperea, făcând-o să pară prea strâmtă.

– Nu putem ieși? întrebă ea nervoasă, simțind tulburarea provocată de masculinitatea lui covârșitoare.

– Pentru un timp, da, acceptă Jonas, pornind spre ușa terasei, pe care o deschise, lăsând-o pe Samantha să iasă prima.

Samantha începu să se plimbe neliniștită prin jurul casei, incapabilă să admire priveliștea râului St. Lawrence, cu cursul lui blând și grupurile de insule. Jonas se rezemă de o stâncă, lăsând-o să umble de colo-colo, fără a o scăpa din vedere. Samantha simțea că îi unea o lesă invizibilă, de care ar fi vrut să scape.

În mod inconștient, pașii ei reveniră spre cărarea debarcaderului. După câțiva metri parcurși pe poteca bătătorită, ezită, aruncând o privire peste umăr. Jonas părăsise bolovanul și venea după ea, dar fără a încerca s-o ajungă din urmă. Evident, n-avea să-i interzică să se ducă până în golf. Poate dorea să vadă cu ochii ei că debarcaderul era închis cu lacătul.

Samantha se întoarse cu spatele spre cărare, continuându-și hoinăreala dezordonată către golf. Nu avea nici un motiv anume de a se duce acolo. Mergea tocmai fiindcă n-o îndemna nici un motiv.

Pe o movilă stâncoasă de deasupra golfului, copacii erau înlocuiți de iarbă și pietre. Se opri pe culme, cuprinzând cu

privirea grupurile de insule încununate cu copaci, pe fundalul cerului de un albastru lăptos. Câțiva nori pufoși și alungiți pluteau pe deasupra.

În momentul când porni în josul movilei, Samantha observă în depărtare o navă cu motor care se apropia constant, dar fără a o interesa altminteri decât ca un punct mobil în nemișcarea după-amiezii. Nici nu se gândea că i s-ar fi putut oferi ajutorul. Jonas urma să aibă grijă de asta.

Mergând agale până pe malul apei, privi pluta ancorată în golf, dar aceasta îi trezea prea multe amintiri dureroase. Își înfipse vârful piciorului între pietricelele de pe țărm, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ști că Jonas era în apropiere; îi simțea privirea ațintită asupra ei. Lesa invizibilă nu se rupsese, numai tensiunea mai slăbise întrucâtva.

Ridicând capul, privi din nou peste apă. Ambarcațiunea mare cu motor se apropia. Avea să treacă foarte aproape de insulă, dar Samantha nu-și scoase mâinile din buzunare, pentru a-i face vreun semn. Atrăgându-le atenția celor de la bord, i-ar fi atras-o și lui Jonas, și până la urmă n-ar fi câștigat nimic, decât nemulțumirea lui și, probabil, închiderea în casă.

Își dădu seama cu o tresărire că, în loc de a ocoli insula, vasul se îndrepta direct spre golf. Când se apropie de intrarea golfului, motoarele sale puternice încetiniră. Imaginea îi făcu inima să sară din piept, dar picioarele-i rămaseră înțepenite pe loc. Se aștepta ca Jonas să se repeadă din clipă în clipă, pentru a o trage de-acolo înainte de a fi recunoscută.

Vasul ajunsese în golf, iar dinspre Jonas continua să nu se audă nici un sunet. Mușcându-și buzele, Samantha aruncă o privire peste umăr. Jonas stătea la liziera copacilor, cufundat parțial în umbra acestora, cu privirea la nava ce plutea lin spre ponton. Ochii i se abătură spre ea. De la acea distanță, expresia îi era de nepătruns.

O fi fost altul din trucurile lui? se întrebă Samantha, cu amărăciune. Probabil că ambarcațiunea îi aparținea vreunui complice de-al său. Altfel, de ce ar fi lăsat-o să se apropie? Îi plăcea s-o chinuiască, poate? Înghițindu-și un scurt val de lacrimi, reveni cu privirea spre vas.

Motoarele se opriseră, iar un bărbat îmbrăcat în culori închise lega parâma la chei. Când nava fu amarată, alte două siluete ieșiră din cabină. Samantha îl privi lung pe unul dintre noii-sosiți, fără a-i veni să-și creadă ochilor.

Era mai înalt cu câteva degete decât ea, fizicul său tocmai începând să piardă lupta contra îngrășării, iar părul având destule fire albe. Când se întoarse spre uscat, iar Samantha îi văzu chipul atrăgător, pătrat și senin, cu ochi căprui pătrunzători, știu că nu se înșelase.

Apariția lui Reuben Gentry, tatăl ei, o umplu de bucurie, care nu i se risipi decât în momentul când înțelese implicațiile acestui lucru. Era salvată, ceea ce însemna că Jonas avea să fie capturat. Privirea i se îndreptă spre movila de lângă cărare, unde stătea el. Copacii continuau să-l ascundă vederii celor de pe vas. Ochii li se întâlniră, ai ei implorându-l să fugă, să scape cât mai avea timp.

– Sam! o strigă Reuben, cu glas sonor, puternic și vioi, la fel ca el.

Samantha își desprinse privirea de Jonas, cu un zâmbet forțat, doar pe jumătate bucuroasă că-și vedea tatăl. Își smulse picioarele din rădăcini și le impuse s-o poarte spre tatăl ei, tot mai repede, până când aproape o luă la fugă către brațele lui deschise. Se opri în fața lui, cu vederea împăienjenită de lacrimi.

– Reuben, murmură, într-o șoaptă sufocată.

Tatăl ei își înclină capul într-o parte, punându-i mâinile pe umeri.

– Ești bine, Sam?

Atingerea încurajatoare a mâinilor lui o făcu să-l cuprindă cu brațele pe după mijloc, înăbușindu-și suspinele în materialul scump al sacoului.

– Da, sunt bine, reuși ea să bâiguie cu voce răgușită, deși nu era nici pe departe adevărat; îl strânse și mai tare cu brațele, strigându-l încet, foarte încet: tăticule!

Reuben o mai ținu astfel câteva secunde, după care începu să-i desprindă cu blândețe brațele de talia lui. În ochii săi căprui se citea o afecțiune profundă, în timp ce-i ștergea lacrimile de pe obraji.

– Nu m-ai mai întâmpinat așa de când aveai șase ani, o tachină el.

Samantha încercă să râdă, dar sunetul era aspru și întretăiat. Reuben privi în spatele ei, spre cărare:

– Unde-s ceilalți?

Aruncă o privire spre cei doi oameni în costume închise, care stăteau lângă ea și tatăl ei, cu chipuri severe, tăcute. Le văzu sacourile umflate la subsuoară și păli. Se uită repede peste umăr. Jonas nu se zărea nicăieri. Deși n-ar fi trebuit să aibă motive, spera că scăpase.

– La...

Nu voia să spună, dar trebuia.

– ...În casă, cred. E o cărare, printre copacii de-acolo.

Cei doi porniră, iar Samantha se dădu la o parte, când tatăl ei dădu să-i urmeze. Se opri, privind-o, cu o lucire înțelegătoare în ochii săi căprui.

– Vii? o întrebă cu blândețe.

– Nu.

Nu putea.

– Stau aici, pe vas.

Cei doi îl așteptau. Reuben Gentry dădu încet din cap, a încuviințare, apoi porni după ei. Samantha se întoarse, ștergându-și obrajii de lacrimi, hotărâtă să nu mai plângă.

Capitolul 9

Samantha privea în cana cu cafea, dorindu-și să se fi putut pierde în hăul aparent de nepătruns al lichidului negru. I-o adusese un om, probabil un membru al echipajului, la scurt timp după ce se îmbarcase pe navă.

Băuse jumătate din cafea, iar cealaltă jumătate se răcise prea mult ca să mai poată fi băută. Totuși, continua să strângă cana în mâini, simțind nevoia de a se ține de ceva, pentru a nu-și pierde mințile în timp ce aștepta.

Trecuseră aproape douăzeci de minute de când tatăl ei plecase spre casă. Nu se auzise nici un sunet, nici o împușcătură, nimic, numai plescăitul valurilor pe bordajul vasului. Avea nervii întinși la limită, neștiind ce se întâmpla și nedorind să știe, dar totuși neputându-se abține să-și imagineze.

Trăsese perdelele cabinei. Nu voia să-i vadă, întâmplător, când îl aduceau pe Jonas. Își stăpâni un suspin de durere chinuitoare care i se ridicase în gât.

Pe scândurile pontonului se auziră pași, reverberând cu ecouri amenințătoare. Samantha se încordă, urmărindu-i cu gândul în timp ce urcau la bord, pentru a se apropia de ușa cabinei unde aștepta ea. Refuzând să se întoarcă la auzul acesteia

deschizându-se, închise ochii, într-o încercare de a se stăpâni. Nu voia ca Reuben să-i vadă chinul, nu acum. Inspiră adânc, clipind din ochi spre tavan.

– S-au... predat? se interesă ea, încordată.

Ușa se închise.

– Nu tocmai.

La auzul sunetului dureros de familiar al acestui glas, Samantha se răsuci în loc. Degetele i se desprinseră de cana cu cafea, care se sparse pe jos, împrăștiind peste tot cioburi și lichid brun. Ochii ei dilatați de groază îl priviră pe Jonas.

– Ce-ai făcut cu Reuben? întrebă ea, alarmată.

– E în casă.

Pe trăsăturile lui nu se citea altceva decât o hotărâre fermă. Ochii săi cenușii erau de nepătruns.

– Vrei să te duci și tu?

– Dacă vreau să mă duc la el? râse Samantha, cu amărăciune. L-ați luat și pe el prizonier? O, Jonas, n-o să-ți meargă, declară ea, cu o suferință încordată în voce. Nu cu Reuben Gentry!

– Numele meu este Cade Scott.

– Cade Scott? repetă ea, cu uimire. Numele îi era familiar, dar emoțiile o tulburau prea tare ca să se concentreze asupra sursei de unde îl cunoștea.

– Lucrez pentru Reuben, declară el scurt. Sunt șeful general al securității.

– Al securității? repetă fără vlagă Samantha.

Îi era foarte greu să asimileze un asemenea val neașteptat de informații noi. Clătină din cap.

– Atunci...

– Știu că te-ai repezit să tragi concluzia că fuseseși răpită, dar n-am avut ce face, continuă omul identificat acum ca fiind Cade Scott. Am respectat instrucțiunile lui Reuben. Eram legat de mâini.

– Ale lui Reuben?

Imediat, își dădu seama că iar îi repeta cuvintele.

– Dar de ce? De ce ar fi vrut tatăl meu să mă țină prizonieră pe insula asta? N-are nici un sens!

– Pentru propria ta protecție. Era...

– Pentru propria mea protecție? îl întrerupse Samantha. De ce aș avea eu nevoie de protecție?

– În ultimele câteva luni, tatăl tău a primit o serie de scrisori și telefoane de amenințare la adresa lui. Nu le-a luat în serios, până acum două luni, când cineva a tras asupra lui.

Auzind exclamația de spaimă a Samanthei, adăugă:

– Nu l-a nimerit, dar l-a convins pe Reuben – ceea ce eu n-am reușit – că nu era de glumă.

– Ce legătură are asta cu mine, dacă individul îl urmărea pe Reuben? se încruntă ea.

– În ziua când am venit la redacție, tatăl tău primise un telefon de la el, dimineața. I-a spus că luase hotărârea să-l lase în viață, că ar fi fost prea simplu să-l omoare. Urma să se răzbune pe Reuben prin intermediul tău. Știa în ce oraș erai, unde lucrai și sub ce nume, îi explică în continuare Cade Scott. Cu toate aceste informații, era firesc să ne așteptăm că îți putea face un rău. A trebuit să acționez mai rapid decât el, ca să te scot de-acolo înainte de a apuca să-și pună amenințarea în practică.

– Și de-asta m-ai adus aici, șopti ea, cu un fior de teamă străbătându-i șira spinării.

– Insula e izolată, ușor de păzit. Orice intrus ar fi depistat pe loc. Am tras concluzia că era ascunzătoarea ideală, declară el, pe același ton impersonal cu care vorbise tot timpul de când intrase în cabină.

Samantha își răvăși părul cu degetele, împingându-l pe spate.

– De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început? De ce ai ținut totul secret cu atâta strictețe?

– Ți-am explicat – din ordinul lui Reuben. Nu voia să te alarmeze. De-asta nu ți-am putut spune nici numele meu adevărat. Reuben era convins că ai fi făcut legătura cu secția lui de securitate și ți s-ar fi trezit suspiciunile.

Își aprinse țigara, cu o brichetă.

– Cred că nu-și dăduse seama că nu mai ești un copil și ai încetat de mult să te mai temi de întuneric.

– Așa că te-ai apucat de toată acea farsă, dându-te drept Owen Bradley, apoi drept Chris Andrews și misteriosul Jonas! exclamă nervoasă Samantha. Nu ți-ai spus că necontenita paradă de nume avea să-mi dea de bănuit. Ca să nu mai vorbesc despre refuzul de a mă lăsa să părăsesc insula sau să stau de vorbă cu altcineva. Ceea ce ridică o altă întrebare – de ce nu mi-ai dat voie să-l sun pe Reuben?

– Fiindcă nu știam cum obținea individul informațiile. Era posibil să i le transmită cineva din anturajul tatălui tău. Nu te puteam lăsa să-i lași un mesaj, spunându-i unde ești, cu riscul de a nimeri pe mâini greșite, replică el simplu.

Samanthei îi creștea furia.

– Ai fi putut să-mi explici cumva, îl acuză ea, nu să mă lași să cred că eram prizonieră! Că tu, Tom și Maggie mă țineați...

Se întrerupse, pentru a întreba tăios:

– Presupun că Tom și Maggie lucrează tot în departamentul de securitate?

– Exact.

– Când ți-ai dat seama că-mi închipuiam că am fost răpită, ar fi trebuit să-mi spui, protestă cu înverșunare Samantha.

– N-am putut. Aveam...

– Știu. Așa îți ordonase Reuben, îl repezi ea. Dar ai fi putut să-i explici. Eram de-a dreptul îngrozită, și fără nici un motiv!

– Am încercat să-l conving, dar e ca un pit-bull. Când își înfige el dinții în ceva, nu-i mai dă drumul. A insistat să respectăm

planul inițial, și anume, ca tu să nu știi nimic despre amenințări.

O privi drept în ochi.

– Cred că ai auzit ultima parte a conversației pe care am avut-o cu el pe tema asta și ai interpretat-o greșit.

Samantha își amintea cum nu se poate mai limpede discuția respectivă, precum și furia lui Cade, când îl prevenise pe Reuben că avea să-i pară rău.

– Da, dădu ea din cap cu însuflețire. Crezusem că Reuben refuza să plătească răscumpărarea.

– Ar fi trebuit să abandonăm planul inițial când Reuben a constatat că nu putea veni și el, comentă absent Cade, privind spre fuiorul de fum ce se înălța din capătul țigării.

– Așa avea de gând? se interesă Samantha, cu un scepticism vag.

– Da, considera că ar fi fost mai bine să se afle și el aici, pentru eventualiatea că individul se răzgândea și încerca încă un atentat la viața lui, dar autoritățile l-au convins să rămână la New York, unde respectivul putea lua din nou legătura cu el.

– Și în cazul ăsta, unde e acum? întrebă ea.

– A fost arestat azi-noapte. Pericolul a trecut.

Cade strivi țigara în scrumieră, cu masca de bronz neclintită de pe obraz.

Totuși, ceva din tonul lui o făcu să-l întrebe:

– De când ai aflat?

– De azi-dimineață, pe la ora cinci.

Era cam prin perioada când, după cum spunea Maggie, încetase s-o mai păzească pe Samantha și se dusese la culcare. Dar nu acest lucru o enerva cel mai tare.

– Și ai lăsat să treacă încă o zi, practic lăsându-mă să cred că fusesem răpită. Mi-ai fi putut explica toate astea înainte de sosirea lui Reuben, îl acuză ea, cu furie.

– Da, aș fi putut, confirmă Cade cu cel mai desăvârșit calm, susținându-i indiferent scânteile scăpărătoare din ochi. Dar nu

cred că m-ai fi crezut. După cum spuneai, ascultaseși prea multe dintre minciunile mele, ca să mai ai încredere în ceea ce-ți spuneam. Știam că Reuben era pe drum încoace, așa că l-am așteptat ca să-mi confirme relatarea. Îți spun adevărul, Sam.

Samantha se întoarse, cu inima frântă de durere la auzul acestui nume pe buzele lui. Îl credea. Totul se lega, toate indiciile pe care ea le interpretase greșit. Până și inițialele „C.S." erau corecte. „C.S.", de la Cade Scott.

Știuse cine era Cade Scott. Îl auzise pe Reuben lăudându-l sus și tare pe omul care conducea divizia de securitate ale diverselor lui companii. Printr-un capriciu al sorții, nu-l întâlnise niciodată, până când el o adusese pe această insulă de paradis, transformată de imaginația ei într-un infern. Dar inițialele în sine nu fuseseră suficiente pentru a-i readuce în minte un om pe care nu-l cunoscuse.

– De-aș fi știut! gemu ea, încet.

– Am vrut să-ți spun, răspunse calm Cade. De vreo două ori, am fost cât pe ce s-o fac.

– Aș vrea s-o fi făcut, oftă Samantha, amintindu-și durerea prin care trecuse la descoperirea faptului că se îndrăgostea de un necunoscut care o răpise; mult o mai chinuise dragostea; acum, cel puțin, nu mai avea motive să se simtă atât de vinovată că îl iubea. Aș vrea s-o fi făcut, indiferent de dorințele lui Reuben, repetă ea.

– Respect ordinele tatălui tău, îi aminti Cade. El e șeful.

Aceste cuvinte sunară ca un dangăt de clopot funebru. Cade Scott lucra pentru tatăl ei, iar ea era fiica patronului, o partidă excelentă pentru un om ambițios. Iar acea neînduplecare a lui o încredința că era ambițios. Un om în stare să-și realizeze dorințele indiferent de cine se folosea pe parcurs.

– Îl voi asigura că ți-ai îndeplinit perfect misiunea de a mă proteja, declară ea, cu un zâmbet acru. Ți-ai dat toată silința să mă distrezi, chiar și recurgând la unele metode cam drastice,

dar ai reușit. Și numai în ultimele două zile am tras concluzia – greșită – că mă răpiseși. Nu tu ai fost de vină. Sunt sigură că Reuben va fi foarte mândru de tine.

Ochii lui se îngustară, sfredelindu-i fața.

– Nu tot ce-am făcut a fost ca să te distrez pe tine, Sam, sublinie el accentuat cuvântul „tot".

– Evident că nu, râse ea răgușit, pentru a-și ascunde tremurul bărbiei. Amândoi ne-am distrat.

O sprânceană săltă în sus, arogantă și distantă.

– Și nimic mai mult.

Totuși, Samantha simți că îndărătul declarației se ascundea o întrebare – o întrebare dureroasă.

– Nimic mai mult, într-adevăr.

Dar tremurul sfâșietor din vocea ei îi contrazicea cuvintele.

Cade făcu un pas spre ea, iar Samantha se răsuci cu fața, păzindu-se de atracția explozivă pe care o făcea s-o simtă prezența lui. Iute ca argintul viu, privirea lui Cade îi alunecă peste față, peste lumina vulnerabilă din ochii ei, pentru a se opri asupra buzelor umede. Bătăile inimii i se accelerară.

– Minți, Sam. N-a fost numai distracție, pentru nici unul dintre noi, spuse el, pornind din nou înainte.

Samantha se retrase, strivind sub picior un ciob al cănii sparte.

– Te rog, Jonas...

Cu un râs întretăiat, se corectă:

– Cade, adică, nu? Vezi, nici măcar nu știu cum să te numesc. Te rog, am nevoie de un timp de gândire. Sunt atât de zăpăcită. Lasă-mă singură, Cade, vrei?

După un moment de ezitare, Cade consimți, sumbru:

– Bine, de data asta vom face cum vrei tu.

Se răsuci pe călcâie și porni spre ușa cabinei.

– Îi voi spune lui Reuben că te-ai hotărât să-l aștepți la bord.

Ieși înainte ca Samantha să-i poată răspunde la ultima afirmație. Timp de câteva momente, îi ascultă sunetul pașilor

coborând de pe punte. În cele din urmă, se aplecă și începu să strângă cioburile cănii sparte, până când lacrimile îi împăienjeniră ochii și nu mai putu să le vadă.

Când Reuben Gentry reveni pe navă, Samantha își șterse orice urme ale lacrimilor. Reuși să găsească în escapada ei chiar și o undă de umor, oricât de amar, când discutară despre cele întâmplate. Noroc că tatăl ei nu avea intenția să rămână pe insulă, nici măcar până a doua zi. Samantha îl însoți cu bucurie, simțind nevoia să se îndepărteze de Cade înainte de a se angrena în cine știe ce acțiune pe care ar fi regretat-o.

La douăzeci și doi de ani, învățase să nu se lase în voia impulsurilor. Deja avea prea multe cicatrice pe care oamenii nu puteau să i le vadă. Cade nu reveni cu ei. Reuben susținea că mai avea de rezolvat câteva probleme și urma să plece a doua zi. Samantha se întrebă dacă nu cuvma îi acorda răgazul de gândire pe care i-l solicitase.

Reuben nu părea că ar fi așteptat din partea ei să se întoarcă direct la ziar. Samantha avea nevoie de câteva zile libere ca să-și lingă rănile în liniște și să ia o hotărâre în privința lui Cade. Nu încăpea nici o îndoială că îl iubea. Întrebarea era: ce putea face cu acea dragoste?

La patru zile după întoarcerea ei, sună telefonul. Samantha îl privi lung. Nu voia să răspundă. Era Cade – o știa la fel de sigur pe cât știa că se afla în cameră. Ca o lașă, îl lăsă să sune, dorind să evite inevitabilul. Dar era într-adevăr inevitabil și ar fi fost bine să nu mai amâne. La al patrulea semnal, ridică receptorul, aproape fără să-și dea seama că le numărase.

– Sam, Cade sunt.

Glasul lui scăzut o străbătu ca o flacără de aur.

– Bună, Cade. Ce faci?

Se felicită pentru calmul răspunsului. Nu-i trăda prin nimic zbuciumul inimii.

– Bine, replică el mașinal, dar fără a o întreba același lucru. Întrucât Reuben e plecat din oraș, mă întrebam dacă ai fi liberă diseară la cină.

Samantha inspiră adânc, în timp ce căuta o scuză. Cade lucra pentru tatăl ei și, fiind însărcinat cu securitatea, știa în orice moment unde se afla Reuben.

– De fapt... trase ea de timp, încercând să găsească o minciună plauzibilă.

– Sam, o întrerupse Cade cu glas ferm, vreau să te văd.

Picioarele nu mai voiau s-o susțină, iar inima îi sări peste câteva bătăi. Se agăță de marginea mesei, înfruntându-și valurile de dor. Dacă sunetul glasului lui putea avea un asemenea efect, ce s-ar fi întâmplat dacă-l revedea? Cine e avertizat, e înarmat – nu așa se spunea? N-ar fi fost mai bine să-l vadă acum, decât să aștepte o ocazie când putea fi nepregătită – și, deci, vulnerabilă?

– De fapt, reluă ea, nu aveam nici un plan pentru seara asta.

– Trec să te iau la șapte, conchise el.

– Da.

După un schimb de saluturi, Samantha închise telefonul, cu mâinile tremurându-i și o senzație de gol în stomac. Închise strâns ochii. Trebuia să se stăpânească, până seara.

Bluza subțire de organdi de culoarea caisei și fusta lungă crem îi confereau o înfățișare sofisticată, dar ochii căprui luminoși care o priveau din oglindă erau tulburi și temători. Avea trăsăturile încordate în efortul de a-și păstra o expresie calmă.

Se auzi soneria, iar Samantha tresări. N-avea să iasă nimic, își reproșă ea, trecând grăbită în living. Când intră în cameră, Carl, valetul lui Reuben, tocmai deschidea ușa. Privirea lui Cade alunecă pe lângă el, spre Samantha. Pașii ei șovăiră sub impactul acelor ochi cenușii, care o măsurau alene și cu căldură.

– Gata? întrebă el încet.

Trăsăturile sale aspre erau mai colțuroase și mai impresionante decât și le amintea, cu părul brunet închis crescând în sus, des, de pe fruntea înclinată, deasupra curbelor masive ale sprâncenelor aproape negre, cu ochii fumurii care o priveau ferm, cu arcul ușor frânt al nasului, gura puternică, armonios formată, și aerul acela dezinvolt care ascundea o duritate de oțel. Samantha simți că o lua cu amețeli.

– Da, sunt gata.

Tulburarea i se simțea în vocea sufocată și întretăiată. În mod normal, și-ar fi invitat partenerul în casă, la un pahar, dar nu și de data asta.

– Mergem?

Vocea îi revenise întrucâtva la normal.

– Taxiul așteaptă jos, confirmă Cade.

Samantha se duse la ușă, aruncând o privire spre Carl care ținea ușa deschisă, cu chipul său blând, și spunându-i surâzătoare:

– Am cheia.

Gura valetului se arcui ușor, înțelegând aluzia.

– Atunci, nu te aștept. Distracție plăcută, Samantha.

În timp ce închidea ușa, simți privirea întrebătoare a lui Cade.

– Carl lucrează pentru Reuben de ani de zile. Când am început să am primele întâlniri, de obicei el era cel care mă aștepta până ajungeam cu bine acasă, și întotdeauna când Reuben lipsea din oraș. E un scump, nu știu ce s-ar face Reuben fără el.

Era dispusă să discute orice, numai să nu aibă legătură directă cu ea și cu ceea ce gândea și simțea cu adevărat în acel moment.

– Atunci, e bine că Reuben îl are pe Carl, comentă Cade, în timp ce se îndreptau spre ascensoarele din capătul culoarului. Nu va trebui să-ți faci griji cine are grijă de Reuben, când tu nu vei mai fi aici.

– Vrei să spui, când am să-mi desfac aripile și-mi voi lua zborul, ca să-mi încep cariera de ziaristă, adăugă ea, cu o veselie forțată.

– Sau să te măriți. Sau amândouă.

Privirea lui oblică îi sfredeli ochii timp de câteva secunde tensionate.

Înainte ca Samantha să-și poată reveni, ușile liftului se deschiseră, iar mâna mare a lui Cade i se așeză pe talie, pentru a o conduce în ascensor. La atingerea lui, o străbătu un fior involuntar de plăcere, sensibilizându-i nervii și răpindu– graiul. Cade nici nu părea să aștepte vreun răspuns, când apăsă butonul parterului și se întoarse calm cu fața spre ea.

Samantha avu o senzație de cădere. Nu știa dacă era provocată de coborârea silențioasă a liftului, sau de privirea enigmatică din ochii lui, în timp ce-i contempla fața. Oricum, pulsul îi bătea nebunește în gât.

– Nu ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta.

Timbrul seducător al glasului lui era aproape insuportabil.

– Îți mulțumesc, replică ea, străduindu-se să rămână nepăsătoare, pentru a nu ceda complet sub vraja lui. Și tu arăți foarte atrăgător.

Își forță privirea să se desprindă dinspre ochii lui, coborând asupra costumului de seară închis la culoare.

– E un progres vizibil, să nu mai ai sacoul deformat de teaca pistolului, la subsuoară.

– Când ai ghicit? întrebă gânditor Cade. În noaptea când te-ai strecurat în casă, după plimbare, iar noi te-am luat drept o intrusă?

– Da, recunoscu Samantha. Te-am văzut vârându-ți pistolul în hanorac. După aceea, prin deducție, mi-am dat seama că nu croiala proastă îți făcea sacourile să stea atât de umflate.

– Ăsta a fost începutul, nu? Începutul neîncrederii tale în mine?

Liftul se oprise la parter, iar ușile se deschideau. În timp ce ieșeau, Samantha reuși să răspundă scurt:

– Mai mult sau mai puțin.

Conversația se întrerupse la vederea portarului, care se grăbi să le deschidă ușa, și a șoferului de taxi, care stătea nerăbdător pe trotuar, lângă mașină.

Nici unul dintre ei nu mai pomeni de șederea silită pe insulă, în timp ce luau cina la unul dintre cele mai populare cluburi cu cabaret din New York City. După aceea, programul de divertisment alungă nevoia de conversație. Totuși, între ei circula continuu un curent subtil.

Cel mai mic contact al mâinii sau al oricărei alte părți din trupul lui vibra prin toată ființa Samanthei. De fiecare dată când privirea lui îi aluneca spre buze, părea să i se oprească respirația. Cade păstra distanța, fără a încerca să-i penetreze barierele de apărare, decât cu câte o privire sau atingere discretă. Parcă ar fi știut că le putea distruge oricând dorea.

După programul artistic, urmă dansul. Samantha știa că nu putea să riște senzația brațelor lui cuprinzând-o și-i propuse s-o conducă acasă. Cade nu se împotrivi. În taxi, nu făcu nici o încercare de a se apropia de ea, pe când discutau civilizat despre spectacolul pe care-l văzuseră.

În fața blocului de apartamente, Cade nu-i ceru taximetristului să-l aștepte. Când mașina se pierdu în noapte, Samantha știu că sosise ceasul lămuririlor și se rugă să fie în stare. Îl salută pe portar cu o înclinare țeapănă a capului, în timp ce Cade o însoțea în hol, spre ascensoare.

Până urcară spre etajul unde era apartamentul tatălui ei, nici unul nu scoase o vorbă. Tăcerea sporea tensiunea care se întețea în sufletul Samanthei de când îi dăduse Cade telefon, după-amiază.

La ușa apartamentului, făcu o încercare neputincioasă de a scăpa de el.

– A fost o seară minunată, Cade. Îți mulțumesc.

Gura lui se arcui ironic.

– Mă inviți și pe mine puțin în casă, declară, luându-i cheia din mână.

– De... de fapt, sunt foarte obosită, protestă ea, nervoasă.

Cheia se răsuci în broască, iar Cade deschise ușa. Apoi, mâna lui i se rezemă ușor între omoplați, pentru a o împinge în partea de antreu a livingului.

– Știi că avem de vorbit, Sam, spuse calm, trecând pe lângă ea, cu un aer familiar, spre barul din colțul îndepărtat al încăperii. Samantha înțelese că mai fusese acolo, cu tatăl ei.

Întrucât nu-și putea permite să se relaxeze, Samantha evită canapeaua și fotoliile comode, mergând către fereastra cu vedere spre panorama orașului, înțesată cu lumini. Mult prea curând, Cade apăru lângă ea, oferindu-i paharul cu gin și tonic. Îl acceptă, privind cuburile de gheață, pentru a nu-i înfrunta privirea.

– Nu sunt sigură că știu despre ce anume avem de discutat, spuse ea pe un ton defensiv.

– Despre noi, bineînțeles.

Cade ridică paharul la gură, susținându-i privirea involuntară peste marginea acestuia. Inima Samanthei sări în gât, când întoarse capul, înnebunită, dinspre luminița tulburătoare din ochii lui cenușii.

Capitolul 10

– De ce „bineînțeles“? întrebă Samantha cu un râs ascuțit, de falsă uimire. Se îndepărtă de el cu un pas scurt, grăbit, sub pretextul de a se întoarce dinspre fereastră.

– Până în seara asta, mai aveam și eu unele îndoieli, declară Cade, urmărind-o cu privirea.

– Îndoieli, șopti ea, încercând să nu pară atât de preocupată pe cât era de fapt.

– Nu în legătură cu ceea ce simțeam eu, îi explică el, ci cu privire la tine.

– Ce vrei să spui?

Încercarea ei de a zâmbi vesel, nepăsător, fu jalnică, tremurătoare, șovăind vizibil sub privirea lui care îi studia gura.

– Nu eram sigur dacă ai reacționat așa la sărutările mele, pe insulă, datorită mie, sau fiindcă încercai să-mi obții ajutorul pentru a fugi.

– Și acum?

Își ținu respirația, strângând paharul în ambele mâini.

Cade își lăsă paharul pe masă. Când porni spre ea, Samantha nu fu în stare să se miște din loc. Mâna lui îi ridică mătasea luxuriantă a părului castaniu de pe o latură a gâtului, pielea

aspră a degetului mare mângâindu-i vena astfel expusă, care pulsa vizibil. Încă nu-i răspunsese la întrebare. Nici nu conta, fiindcă atingerea o făcea să uite ce anume o întrebase.

– Ți-e frică de mine, Sam? se interesă el.

– Da.

Respirația îi era aproape inexistentă.

– Din cauza a ceea ce te fac să simți? stărui cu blândețe Cade.

Parcă hipnotizată de mângâierea ritmică, seducătoare, a mâinii lui, spre a-i spune adevărul, Samantha răspunse:

– Da.

Privirea îi stătea țintuită spre paharul din mâini.

Îl urmări, când Cade îi luă paharul și îl puse deoparte. Dar părea incapabilă să ridice ochii mai sus de reverele hainei lui, al cărei material închis contrasta cu albul cămășii.

– Te-am găsit atrăgătoare de prima oară când te-am văzut în redacția ziarului, atât de deschisă și nebănuitoare. Te-am admirat imediat.

Glasul lui o mângâia, accelerându-i bătăile inimii, sub degetul mare.

– Una dintre primele reguli pe care le învață un om, când trebuie să protejeze pe cineva, e să fie atent la ceea ce se întâmplă în jur. Pe insulă, m-am pomenit că eram atent numai la tine. Ceea ce, în meseria mea, e un păcat capital, Sam.

– Serios? murmură ea, întrucât Cade părea să aștepte un răspuns.

– Nu mi-era de ajuns să mă uit doar la tine. De fiecare dată când mă apropiam, îmi venea să te sărut.

Samantha îi observă mușchii gâtului încordându-se.

– La naiba, mormăi el. Îmi venea să fac dragoste cu tine. M-am gândit că și tu doreai același lucru, până în noaptea aceea, în clădirea debarcaderului. Atunci, am conchis că te foloseai de atracția mea față de tine pentru a mă convinge să te ajut să evadezi. Dar nu era asta, nu-i așa? Chiar ai fost sinceră, în noaptea aia când spuneai că vrei să plecăm împreună. N-a fost doar un truc, așa-i?

– Cade, te rog!

Nu putea să recunoască acest lucru. Capul i se întoarse într-o parte, în semn de protest.

– Mi-am dat seama de asta în momentul când a acostat vasul tatălui tău. N-ai fugit la el, nu imediat, Sam. Nu, te-ai uitat spre mine, dorind să fug, să scap înainte de a fi prins, cu toate că-ți închipuiai că te răpisem. Sperai să scap, nu-i așa? întrebă Cade, neînduplecat.

– Nici eu nu știu ce voiam sau ce speram, negă ea, într-o șoaptă torturată.

– Vulpiță încăpățânată! Mă iubești, dar nu vrei s-o recunoști, oftă el, cu amuzament răutăcios.

– Nu pot.

Tocmai prin aceste cuvinte, recunoștea că îl iubea.

Mâinile lui o cuprinseră de talie, în timp ce degetele ei se strângeau și mai cald împrejurul gâtului lui. Își lăsă capul spre al ei și respirațiile li se amestecară, calde, umede, îmbătătoare.

– E foarte ușor, iubito. Repetă doar după mine – te iubesc.

Pronunțase cu grijă fiecare cuvânt, iar ochii ei căprui îi urmăriră mișcările ispititoare ale gurii, atât de aproape de a ei, în timp ce articula vorbele.

– Spune, îi ceru încet Cade.

– Te... i se apropiară buzele cu o câtime de ale ei, iu... porni și el s-o întâmpine, ...besc.

Văpaia posesivă a sărutării îi mistui ultimele ziduri defensive, iar buzele i se despărțiră de bună-voie. Samantha nu voia decât să se lase în voia abandonului pe care i-l stârnea el. Dorința se inflama incandescentă, animată nu numai de atracția sexuală, ci alimentată acum și de o dragoste adâncă, irezistibilă.

Se supuse puterii brațelor lui și se lipi strâns de el, desfătându-se cu mângâierile cercetătoare ale mâinilor lui. Nici nu se mai gândea să se abțină, când Cade îi găsi locurile cele mai ascunse, pentru a-i dărui plăcerea.

Glasul lui, răgușit și îngroșat de pasiune, îi murmură lângă ureche:

– Mi-e atât de ușor să te iubesc, adorata mea.

În loc de a o înfiora, efectul cuvintelui lui fu asemenea celui al unui duș rece. Spunea adevărul, un adevăr pe care Samantha îl uitase, lăsându-se răpită de iubire. Oricărui om i-ar fi fost ușor s-o iubească pe fiica lui Reuben Gentry. Cu toată zestrea pe care o aducea cu ea!

Încet, începu să se retragă de sub atingerea lui. Cade se opuse doar câteva secunde, după care păru să-i pună pe seama inocenței ezitarea de a duce îmbrățișarea mai departe. Slăbi strânsoarea brațelor, frecându-și bărbia de tâmpla ei.

– Te-am lăsat singură, ca să ai timp de gândire. Acum, Samantha, dragostea mea, vrei să te măriți cu mine?

Era aproape o poruncă.

– Nu pot, răspunse ea, fără ezitare.

Bărbia lui se îndepărtă de capul ei, cu mirare, iar Samantha profită imediat de ocazie pentru a se desprinde din brațele lui. Adunându-și puterile, ridică privirea, pentru a-i înfrunta ochii cenușii și sfredelitori, în care acum se citea nedumerirea.

– Cum adică – nu poți? se încruntă Cade. Nu ți-am dat clar de înțeles...

– Mi-ai dat foarte clar de înțeles, îl întrerupse ea grăbită. Dar nu pot – n-am să mă mărit cu tine.

– De ce? Cu siguranță, am dreptul să știu, îi ceru el, încercând să-și stăpânească asprimea care încerca să i se strecoare în glas.

– Cere-mi să-ți fiu iubită sau amantă.

Tremura de durerea sfâșierii interioare, dar își păstră vocea fermă.

– Însă nu-mi cere să fiu soția ta, Cade.

– Ce naiba tot vorbești? explodă el. Dacă te voiam ca amantă, niciodată nu te-aș fi cerut în căsătorie!

– Atunci îmi pare rău, dar răspunsul este nu, spuse cu fermitate Samantha.

– Dumnezeule, Sam, dar mă iubești! insistă el, sălbatic. De ce nu vrei să te măriți cu mine?

Samantha se întoarse, dilatându-și ochii pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Nu fi intenționat obtuz, Cade, replică ea, cu voce crispată. N-am uitat cine sunt. Sunt fiica lui Reuben Gentry. Tu lucrezi pentru el, e șeful tău.

Degetele lui i se înfipseră în cot, răsucind-o brutal cu fața spre el. Crivățul din ochii lui cenușii o îngheță până-n măduva oaselor. Trăsăturile aspre îi înghețaseră într-o furie rigidă.

– Și nu-s destul de bun pentru tine ca să mă iei de bărbat, asta e? mârâi. Fiica patronului nu se poate coborî să se mărite cu un slujbaș de rând.

Disprețul din cuvintele lui o făcu să închidă ochii, menținându-și fața lipsită de orice expresie.

– Iartă-mă, Samantha Gentry, spuse Cade, cu glasul îngroșat de sarcasm, pentru că te-am insultat cu cererea mea în căsătorie.

Strânsoarea zdrobitoare a brațului încetă. Peste câteva secunde, ușa apartamentului se trânti, iar Samantha rămase singură. Cel mai rău era că niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de singură.

Reuben Gentry tăie în două o chiflă și începu să ungă cu unt una dintre jumătăți.

– Carl mi-a spus că ai ieșit cu Cade într-o seară, în lipsa mea.

Privirea ochilor săi căprui se ațintì asupra ei, în așteptarea confirmării.

– Da, așa e.

Făcea mari eforturi să-și păstreze vocea calmă și indiferentă. Menționarea acelui nume avea puterea de a o zdrobi și evită cu grijă să ridice privirea din farfurie.

– E un om de treabă, Sam. Greu se găsește unul mai bun ca el, comentă Reuben. Am o încredere totală în el, dar cred că

pe-asta ți-am dovedit-o, nu-i așa? chicoti el. Știu că-i pot încredința nu numai viața *mea*, ci și pe a ta – după cum am făcut.

– Da, așa se pare, fu ea de acord, încordată, și-și împinse farfuria într-o parte, simțind că-i pierise toată pofta de mâncare.

– Nu mai dorești nimic altceva, Samantha? privi Carl cu subînțeles mâncarea rămasă în farfurie, vorbind cu un reproș subtil, cum făcuse tot timpul în ultimele câteva zile, pentru că mânca atât de puțin.

– O cafea, mai târziu, răspunse Samantha.

– Cred că ai avut ocazia să-l cunoști pe Cade destul de bine, cât timp ați stat pe insula lui, remarcă tatăl ei, fără să abandoneze subiectul, așa cum sperase Samantha.

– Binișor.

În clipa următoare, își făcură efectul și celelalte cuvinte ale lui Reuben.

– Insula *lui*?

– Da, aparține familiei de zeci și zeci de ani. Bunicul lui a pierdut toată averea în Marea Criză, la fel ca atâția alți oameni. Cam singurul lucru salvat a fost insula. Cred că era felul bunicului său de a se agăța de visul a ceea ce a fost cândva neamul Scott, explică Reuben, pe un ton meditativ. Casa inițială a fost distrusă într-un incendiu, acum douăzeci de ani. Pe cea actuală a construit-o Cade, cu mâinile lui, efectiv.

– N-am știut, murmură Samantha.

– Desigur, lucrând pentru mine, Cade nu reușește să petreacă acolo atât de mult timp pe cât ar dori, ridică el din umeri. Cum ți s-a părut, Sam?

– Minunată.

Aproape ca un paradis, ar fi putut să adauge. Scurt timp, chiar fusese așa. Descoperi că avea s-o doară să și-l imagineze pe Cade revenind pe insulă. Nu voia să se gândească la el în acel decor, unde dăinuiau atâtea amintiri.

– Ai să te mai vezi cu Cade?

Involuntar, Samantha surprinse privirea iscoditoare a tatălui său și-și lăsă imediat ochii să coboare spre fața de masă.

– Nu, răsunse ea scurt; simți că se pregătea o altă întrebare și adăugă repede: Reuben, te superi dacă îți cer să nu discutăm subiectul ăsta?

Era o cerere răspicată, aproape imposibil de neluat în seamă.

– Dacă așa vrei tu, Sam, consimți Reuben.

Trecură câteva momente de tăcere, înainte de a vorbi din nou:

– Azi m-a sunat Harry Lindsay. Voia să știe când intenționezi să revii la ziar.

– Nu știu, clătină ea din cap, iritată.

– Vrei să te mai întorci? o întrebă încet Reuben, cu acea perspicacitate pătrunzătoare care reprezenta una dintre principalele lui calități în lumea afacerilor.

Samantha se încordă, apoi oftă.

– Nu.

Munca și participarea la alte activități, în afara durerii sale din suflet, probabil că ar fi fost leacul cel mai potrivit, dar nu voia să se mai întoarcă la micul ziar de provincie. În acel moment, cariera pe care și-o planificase nu mai părea prea importantă, fără omul iubit cu care să și-o împărtășească. Mai târziu, își putea găsi consolarea în muncă, dar acum i se părea un înlocuitor jalnic.

– Sam, se auzi din nou glasul tatălui ei, calm și iscoditor, ești îndrăgostită de Cade?

Mâinile i se strânseră cu putere pe marginea mesei și-și împinse violent scaunul, ridicându-se grăbită.

– Ți-am spus că nu vreau să discutăm despre el, protestă ea furioasă, ieșind din sufragerie, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi fierbinți.

Cu dinții înfipți în buza de jos, se opri în mijlocul livingului. Făcu ochii mari, clipind nebunește pentru a-și stăpâni lacrimile. Două mâini blânde i se așezară pe umeri, pentru a o răsuci în loc.

– Lasă-mă-n pace! îi ceru ea, încordată.

– Nu ne avem decât unul pe celălalt, Sam. Și pe Carl, deigur, zâmbi Reuben, cu niște reproduceri miniaturale ale gropițelor

fiicei lui apărându-i lângă gură, fermecătoare și îmbietoare. Dacă nu poți plânge pe umărul meu, pe-al cui ai mai putea?

– M-am făcut mare, declară ea, sec.

– Chiar și fetele care au crescut mari pot suferi. Uneori, am impresia că durerile cresc o dată cu oamenii, replică el, cu înțelepciune. E clar că te-ai îndrăgostit de Cade Scott.

Samantha simțea un nod dureros în gât. Și-l înghiți, dând din cap:

– La ce mi-o mai fi folosind și asta...

– Vrei să spui că el nu te iubește, își aplecă ușor tatăl ei capul, pentru a o privi în față.

Samantha nu-i putea spune adevărul. Cum ar fi putut să-i explice că refuzase cererea în căsătorie a lui Cade fiindcă știa că o făcuse doar pentru a urca mai ușor pe scara succesului? Cade nu pe ea o ceruse de soție – ci pe fiica lui Reuben Gentry. Oricât de mult îl iubea, în aceste condiții nu putea să se mărite cu el.

– Degeaba, Reuben, clătină ea din cap cu tristețe, căutând un răspuns care să nu-l doară. Mă disprețuiește.

Ceea ce era adevărat. Ultimele lui cuvinte, la despărțire, fuseseră pline de dispreț.

– Te disprețuiește? se încruntă Reuben. Mi-e greu să cred una ca asta.

– Fiindcă sunt fiica ta și ai prejudecăți, reuși ea să afișeze un zâmbet gol.

– Ei bine, dacă te disprețuiește atât de mult, de ce te-a invitat în oraș? întrebă el, neconvins de declarație.

– Fiindcă eu i-am cerut-o, minți Samantha.

– Înțeleg, murmură Reuben, analizând gânditor noua informație.

– O să-mi treacă, îl asigură ea, dar fără s-o creadă cu adevărat.

– Sigur.

O strânse în brațe, cu putere, rezemându-și obrazul de creștetul ei.

– Ai mai trecut peste desfacerea unei logodne, acum patru ani, așa-i? raționă el, cu blândețe. Dar pe omul acela nu-l iubeai, nu?

Samantha se cutremură la pieptul tatălui ei, ridicând la gură pumnul strâns.

– Nu, șopti ea, cu voce încordată.

Știa că, dacă mai rămânea așa, într-o secundă avea să izbucnească în plâns. Lacrimile nu păreau decât să-i accentueze și mai mult nefericirea. Inspiră adânc și se desprinse din brațele tatălui ei.

– Nu ți-ai terminat cina.

– Parc-ai fi Carl, îi zâmbi el, cu o lumină înțelegătoare în ochi. Bei o cafea cu mine, până termin?

Samantha dădu din cap, răspunzându-i cu un zâmbet rigid, și îl luă de braț în timp ce se întorceau împreună spre sufragerie.

Trecu o săptămână, apoi încă una. Începea să prindă contur un sistem nepretențios. Trezindu-se din somn în fiecare zi la prânz, Samantha își umplea orele după-amiezii cu plimbări lungi, ca s-o obosească și s-o ajute să adoarmă, epuizată, după ce-și petrecea seara cu tatăl ei, atunci când acesta era în oraș. Ceea ce se întâmpla aproape în fiecare seară, ca și cum ar fi știut cât de vital era pentru ea să nu rămână singură în ceasurile îndelungate ale serii.

De trei ori invitase Reuben oaspeți la cină, iar Samantha jucase rolul de gazdă. Numai doi oameni o cunoșteau suficient de bine pentru a-i distinge suferința pe care și-o ascundea atât de convingător. Aceștia erau Reuben și valetul lor, Carl Gilbert, și îi păstrau secretul.

O mână o atinse ușor pe umăr, iar Samantha se întoarse pe spate, trăgând după ea și pătura, cu ochii cârpiți de somn. Reuși să-și limpezească privirea, spre chipul tatălui ei.

– Ce e? întrebă, cu vocea răgușită.

– Mă întrebam dacă azi nu te-ai putea scula mai devreme, ca să mănânci cu mine, spuse el pe un ton dojenitor. Începi să te comporți ca o fetișcană de bani gata, răsfățată, dormind zilnic până la amiază.

– Știu.

Dar somnul îi aducea uitarea, pe care rareori o putea găsi în orele de veghe. Nu era nevoie să-i explice.

– Mi-ar face plăcere să luăm micul dejun împreună, acceptă ea, dând din cap ostenită.

– Sam, deveni dintr-o dată serioasă expresia lui Reuben, ai vrea să încerc eu să vorbesc cu Cade?

Se deșteptă într-o clipă.

– Nu! Reuben, te rog să nu faci asta, îl rugă ea, alarmată.

Un colț al gurii lui Reuben se ridică, într-un surâs amar.

– Mă tem că am și făcut-o.

– Nu!

Noul protest era vlăguit, iar Samantha își îndesă capul mai adânc în pernă, închizând ochii.

– Ce s-a întâmplat?

Nici nu era sigură că dorea să știe.

– Am încercat să aduc treptat vorba despre tine, Sam, recunoscu el. Nu voiam să par un tată băgăreț, așa că l-am chemat în birou să discutăm alt subiect, care așteaptă la planificare de aproape un an. Încă înainte de a apuca să încep, Cade mi-a spus ce pot face cu toate planurile mele și cu fiica mea.

– Ce planuri, Reuben? șopti alarmată Samantha.

– În ultimii câțiva ani, operațiunile noastre de securitate s-au extins atât de mult, încât am hotărât să le constitui într-o întreprindere separată. Voiam ca aceasta să fie condusă de Cade și i-am oferit posibiliatea de a cumpăra acțiuni ale noii firme, îi explică el.

– O, nu! gemu Samantha, ghicind prea bine cum înțelesese Cade oferta.

– Reacția lui a fost mult mai zgomotoasă, declară Reuben, râzând fără zgomot. Părea să creadă că încercam să-ți cumpăr un soț, propunându-i un post respectabil și important. Și a mai spus ceva, adăugă el, studiind-o îngândurat.

– Ce anume? întrebă Samantha, într-o șoaptă îngrijorată.

– Niște prostii, în sensul că dacă n-a fost destul de bun ca să te măriți cu el înainte de a-l face patron de firmă, cu siguranță că nici după aceea nu va fi.

Samantha se albi la față.

– Și tu ce-ai spus?

– I-am spus că snobismul nu se numără printre defectele tale și că singurul lucru pe care nu l-aș face niciodată ar fi să-ți cumpăr un soț, încheie Reuben.

– Și el a răspuns ceva la asta? întrebă ea, cu voce slabă.

– S-a uitat rece la mine și a ieșit din birou.

Își ridică mâneca sacoului, pentru a-și privi ceasul de aur.

– Acum trebuie să plec. Mai vorbim la masă. La douăsprezece și jumătate?

– Perfect, dădu din cap Samantha.

După ce Reuben plecă, Samantha știu că n-avea să mai adoarmă la loc și, cu mișcări letargice, se dădu jos din pat ca să se îmbrace. O frământa încontinuu speranța că poate îl judecase greșit pe Cade. Refuzase categoric avansarea în funcție. Dar, presupunând că așa era, oare în ultimă instanță se schimba cu ceva situația?

Evident, Reuben nu-l convinsese că nu era o snoabă care se credea prea grozavă pentru el. Iar după ceea ce-i spusese, cum l-ar fi putut convinge ea de contrariu?

Rătăcea prin apatament, agitată. Ironia situației începea să-și facă efectul. Se temuse atât de tare să n-o ia de nevastă vreun bărbat din cauza tatălui ei, încât îl refuzase pe singurul care o putuse iubi cu adevărat. Era un fapt greu de acceptat.

Se auzi soneria, iar Samantha îl lăsă pe Carl să răspundă, presupunând că sosiseră rufele de la curățătoria chimică. Avu un șoc când, întorcându-se dinspre fereastra livingului, îl văzu pe Cade venind din antreu. Inima i se umplu de bucurie la vederea lui, înalt, plin de vitalitate și, în ochii ei, incredibil de chipeș.

– Cade! șopti ea, gata să-i alerge în brațe, dacă glasul lui n-ar fi oprit-o.

– Ieri, Reuben mi-a făcut o propunere.

Vorbea aspru și răspicat.

– Aproape m-a convins că tu nu ai nici o legătură. Nu contează, fiindcă o accept, iar asta te implică și pe tine.

Samantha îl privi lung, cu toată bucuria risipindu-i-se. Oferta unei companii proprii devenise prea tentantă ca să-i reziste, își dădu ea seama, cu un junghi de regret.

– Mă tem că ai ajuns prea târziu, ridică ea capul, mândră. Oferta a fost retrasă.

– Mai vedem noi, răspunse Cade, cu un calm amenințător.

Pașii săi lungi îl purtară prin încăpere, spre Samantha. În ultima clipă, încercă să scape, dar amânase prea mult. Cu o ușurință incredibilă, Cade o luă în brațe și și-o aruncă peste umăr, cuprinzându-i picioarele cu un braț ca să n-o scape.

– Lasă-mă jos! se înfurie ea, în timp ce începea s-o scoată din cameră.

Lângă ușa din față, încă deschisă, Carl stătea cu sprâncenele înălțate și un zâmbet amuzat în colțurile gurii.

– Carl, fă ceva! îl rugă Samantha.

– Ce propui? ridică din umeri valetul.

– Cheamă-l pe tata! strigă ea, în timp ce Cade ajungea în hol și pornea spre lift; strângând pumnii, începu să-l lovească în spate. Lasă-mă jos în clipa asta!

Ușile ascensorului se deschiseră, iar Cade intră cu ea în cabină, fără să-i pese de toate protestele.

– Nu vreau să mă mărit cu tine! se răsti Samantha.

– Cu atât mai rău, fiindcă asta ai să faci, o repezi el.

Liftul se opri la etajul trei și intră o femeie între două vârste. Tăcerea era asurzitoare. Samantha se înroși la față, teribil de rușinată.

– Lasă-mă jos! șuieră ea. Stai numai pân-o auzi tata de chestia asta! îl amenință, furioasă.

Cade întoarse capul spre femeia care îi privea cu o curiozitate prudentă.

– Nevestele, spuse el ironic, la primul semn de probleme, dau fuga la tăticul.

Ușile se deschiseră la parter, iar Cade ieși cu Samantha pe umăr, fără a-i da timp să-i explice femeii că nu era soția lui.

– Cum îndrăznești s-o faci pe femeia asta să creadă că suntem căsătoriți!

Vocea îi era înecată de furie neputincioasă.

– Nu e decât o chestiune de timp.

Cade dădu din cap spre portar, în timp ce o scotea din clădire, spre un taxi care aștepta. Aproape că o aruncă pe bancheta din spate, și se așeză alături, înainte de a fi apucat să se dezmeticască.

– La aeroportul J.F.K., îi spuse el șoefrului.

– Nu! strigă furioasă Samantha, aplecându-se spre taximetrist. Omul ăsta m-a răpit. Cer să mă duci la cea mai apropiată secție de poliție.

– Sigur, duduie, sigur, dădu din cap șoferul, după care se întoarse spre Cade, făcându-i cu ochiul.

Samantha se răsuci către Cade, cu furia dizolvându-i-se în lacrimi.

– Cum îmi poți face una ca asta? întrebă ea.

– Ne vom căsători la Las Vegas, ne întoarcem și mergem pentru câteva zile de miere pe insulă, după care revenim aici, declară el, înverșunat.

– Nu mă mărit cu tine! refuză Samantha, cu vehemență.

– Tu ai stabilit condițiile, Sam.

Ochii lui de cremene aruncau scântei.

– N-am stabilit nici o condiție! protestă ea, disperată.

– Ascultă, o apucă de braț Cade, trăgând-o brutal de pe marginea canapelei, înapoi lângă el. Accept caritatea propunerii tatălui tău. Iar tu te vei achita de partea ta din tranzacție, măritându-te cu mine.

– Nu e nici o caritate, se dilatară ochii ei căprui. Reuben știe că ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi ca el să-mi cumpere un soț.

– Zău? o sâcâi el.

– Da, zău! Și-n plus, nici măcar nu știe că m-ai cerut de nevastă. L-am lăsat să creadă că mă disprețuiai. Reuben ți-a cerut să conduci noua firmă de securitate fiindcă te consideră omul cel mai potrivit. N-a avut nici o legătură cu mine, șopti ea, cu speranță, la vederea expresiei lui încruntate. Cade, de ce vrei să te însori cu mine?

– Răspunde-mi tu la o întrebare, îi ceru el arogant, fără a-i lua în seamă cuvintele. De ce ai refuzat să te măriți cu mine?

Samantha ezită, apoi își înghiți orgoliul.

– Pe toți bărbații care au contat vreodată în viața mea nu-i interesam decât din cauza tatălui meu. Știam că te simțeai atras de mine, dar am crezut că mă cereai în căsătorie numai fiindcă eram fiica patronului. Am crezut că mă obișnuisem ca oamenii să se folosească de mine pentru a se apropia de Reuben, până te-am cunoscut pe tine. Te iubesc, Cade, oftă ea, dar nu mă puteam mărita cu tine, crezând că nu făceai decât să mă folosești ca să avansezi. Așa este, Cade? Te însori acum cu mine ca să primești avansarea aia pe care ți-a oferit-o Reuben?

– Vorbești serios? clătină el din cap neîncrezător, cu duritatea de cremene dispărându-i din ochi, pentru a fi înlocuită de o nuanță cenușie caldă. Credeam că era singurul mod în care puteam să te obțin. La început, m-am înfuriat crezând că tatăl tău încerca să cumpere pentru mine respectabilitatea a cărei lipsă te împiedica să răspunzi „da". Apoi, mi-am dat seama că te iubesc prea mult ca să-mi pese. Te doream de soție, indiferent cum te obțineam. Și am hotărât că nu se poate să nu mă iubești și tu, dacă ai ajuns să te rogi de tatăl tău.

– Te iubesc așa cum ești, șopti Samantha.

– Și eu te iubesc, o trase Cade spre gura lui. Puțin îmi pasă cine e tatăl tău.

O sărută apăsat și îndelung, strivind-o în brațe până când puterea îmbrățișării lui o lăsă parcă fără oase în trup. Mângâierile

ferme ale mâinilor lui o traseră pe genunchi, în timp ce-i căuta zonele sensibile de pe gât și ceafă, pe care le descoperise cu alte prilejuri.

Trecură câteva minute lungi și furtunoase, înainte ca Samantha să-și aducă aminte că se aflau pe bancheta din spate a unui taxi, străbătând o stradă aglomerată din New York. În oglinda retrovizoare, șoferul îi vedea ca la teatru. Samantha începu să se opună mângâierilor iscoditoare ale lui Cade.

Citindu-i gândurile, el râse încet cu gura pe buzele ei tremurătoare.

– Iubito, nu există nici un lucru pe care un taximetrist din New York City să nu-l fi văzut pe bancheta din spate a mașinii lui.

Dar își mai înfrână întrucâtva dorința, deși continua s-o țină pe genunchi.

– Peste câteva ore, vom fi în Vegas. Dacă tot am așteptat atâta, pot aștepta și până atunci.

Sfârșit